Abdülhamid'den Bugüne Kadar Gizem ve İstihbarat Savaşları

Devletin Gizli Sırları

HEYET-II

HALİL YAŞAR KOLLU

Lopus

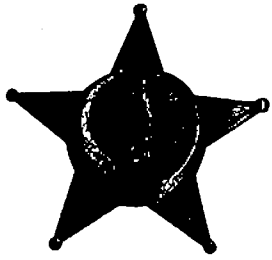
3. BASKI
50.000 ADET

Abdülhamid'den Bugüne Kadar Gizem ve İstihbarat Savaşları

Devletin Gizli Sırları

HEYET-II

HALİL YAŞAR KOLLU

Lopus yayınevi

Lopus Yayınları
Roman

© 2017 Lopus Yayıncılık

ISBN: 978-605-82726-4-4
Sertifika 17954

Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayın Yönetmeni: Ergin Yalçın
Editör: Burak Fazıl Çabuk
Dizgi ve Mizanpaj: Rıfkı Kandemir
Kapak Tasarım: Sevil Şener

Baskı: Kalkan Matbaacılık
Büyük Sanayi 1. Cadde Alibey İşhanı No: 99/32 İskitler/Ankara

Lopus Yayınları
İsmail Gülgeç Caddesi No: 2/1 Keçiören/Ankara

Abdülhamid'den Bugüne Kadar Gizem ve İstihbarat Savaşları

Devletin Gizli Sırları

HEYET-II

HALİL YAŞAR KOLLU

"İngilizler, istihbaratıyla ün salmış Sultan II. Abdülhamid Han'ın yanına bir casus yerleştirmeyi başarmışlardı. Hem de bu casus II. Abdülhamid Han'ın en yakınlarındandı. 10 yıl boyunca İngilizlere kesintisiz bilgi aktarımı yapmıştı. İngilizler, II. Abdülhamid'i gözlerinde çok büyüttüklerini düşündüler. Ta ki o casus öldüğünde kişisel dolabı açılana dek. Casusun dolabını açtıklarında çok büyük bir şaşkınlık yaşadılar çünkü bu dolapta bazı belgeler ile Sultan II. Abdülhamid Han'ın mührü vardı. İşte o an anlamışlardı aslında Sultan II. Abdülhamid Han'ın nasıl yüce bir zekâya sahip olduğunu. O gün o dolaptan çıkardıkları belgelerden ve mühürden anlamışlardı ki oyuna getirilen Sultan II. Abdülhamid Han değil, İngilizlerdi. İngilizlerin Sultan II. Abdülhamid Han'ın yanına casus diye yerleştirdikleri adam, aslında Sultan II. Abdülhamid Han'ın casu-

suydu. İngilizlere yanlış bilgiler sunuyordu. İngilizler de Sultan II. Abdülhamid Han'ı sessiz sakin biri sanıyorlardı. Onlar dünyayı avuçlarında oynattıklarını zannederken, aslında Sultan II. Abdülhamid Han onları parmağında oynatıyordu."

İşte bitmişti metin. Kaldırdı başını genç, karşısında usta vardı. Yine o tekli koltuğuna oturmuş bir şekilde genci izliyordu. Genç, ustaya bakarak söze girdi:

"Bu kadar işte usta... Sen gittikten sonra senin verdiğin kitapla ancak bu kadar yazabildim. Olmuyor usta. İnan olmuyordu. Cümleler her ne kadar kafamda tasarlansa da senin sohbetin olmayınca inan hiçbir tat alamıyordum yazdıklarımdan."

Usta güldü gencin bu sözüne. Baktı biraz öylece. Sonra gence doğru biraz eğilip;

"Biz sana tat alasın diye mi anlatırız zannediyorsun evlat. Biz sana ders alasın diye söz ederiz. Bunlar önemli değil. Aslında seni uzun bir süre daha bekletecektim. İlk kitap *'Heyet'* pek sevildi, gördüm. İkinci kitabı sen yazarsın diye düşündüm ama altı ay oldu. Cümleler hâlâ senin aklında, bir de şu sana verdiğim kitapta."

"Usta inan nice satırlar yazdım ama hepsi de senin sözlerin ve anlattıkların olmadığı için sadece sı-

radanlık kokuyordu. O yüzden sadece bekledim. Bir gün geleceğini bilerek bekledim."

"Ya gelmeseydim?"

"Senin bunları anlatmak için yaşadığını bilmez miyim zannettin usta? Elbet gelecektin. Bir asır da geçse bunları anlatmak için elbet gelecektin."

Güldü usta. Baktı biraz gence, sonra gururlu bir şekilde;

"Seni seçmekle hiç hata etmemişim. İşte bunu şimdi daha iyi anlıyorum. O zaman al kalemi eline, başla yazmaya evlat."

"Peki, bu sefer ne anlatacaksın usta?"

"Bu sefer bambaşka sözler söyleyeceğiz evlat. Heyet kitabından daha farklı olacak. Bu kitap geçmişi değil, bugünü anlatacak. Abdülhamid'den bu yana nice istihbari savaşların ve perde arkasında oynanan derin aklın derin hamlelerini anlatacağım. Abdülhamid'den tut, Kuşçubaşı Eşref'e ve Yeşil'e; yeni dünya düzeninden tut, lanetli Yahudilere; onların bize dayattığı subliminal mesajlardan tut, Masonlara; mafyadan tut, mafyayı bitirenlere; devletin gizli tetikçilerinden tut, devletin suikastlere kurban giden yiğit evlatlarına; Menderes'in, Erbakan Hoca'nın kuruluşunda gizlice yer aldığı ülkelerden tut, daha nice devlet sırrına... Her şey ama her şey bu yazacağımız kitapta olacak."

"Yani bu satırlar devleti mi yazacak usta?"

"Devleti köşe yazarları yazar evlat. Biz sana devletin ta kendisini anlatacağız."

"Hadi usta, başlayalım o vakit söze."

"Hele dur evlat, bir şeyi unutmadın mı?"

Güldü genç. Sonra elindeki kalemi bırakıp;

"Çayı usta, çayı unuttum. Demlisinden bir çayı nasıl unuttum, inan ben de şaşırdım" dedi ve yerinden kalkıp mutfağa yöneldi. Suyu çaydanlığa koyup ısıtmaya başladı ki aklı ustanın son sözlerine takıldı. Ne demekti yeni dünya düzeni? Erbakan Hoca'nın derin planları? Kuşçubaşı Eşref'i tanıyordu, tamam ama bu derin devletin tetikçisi Yeşil de kimdi? Hepsini bir bir öğrenecekti şimdi. Ama her şeyden öte asıl merak ettiği Sultan Abdülhamid'in muhteşem istihbaratı idi ve daha nice nice şeyler... Neyse der gibi kafasını salladı genç, sonra mutfaktan uzunca bir süre öylece ustaya baktı. Ustanın elinde yine bir kitap, zor gören gözlerine inat edercesine kitabı elinden bırakmayışı... Büyük adamdı bu usta, büyük. Yaşadıkları, ömründen uzun sırları... Buna rağmen hâlâ dimdik öylece yaşama devam etmesi. Belki daha nice bilinmeyenler vardı ustada. En iyisi şimdi içeri girmeliydi ve artık şu sırlı sözlere başlama vakti gelmişti.

Haydi Bismillah...

Bu kitapta okuyacaklarınız kurgulanmış bir tarihten daha çok yaşanmış olaylardan oluşmaktadır. Bazen yazılanlar size garip gelecek ama söylediklerimizi araştırdıkça onların haklılığını tüm çıplaklığıyla fark edeceksiniz. Anlattıklarımızı anladıkça bildiklerinizin sadece yüzeysel birer bilgi olduğunu görecek ve bu kitabı elinizden bırakamayacaksınız.

Hadi şimdi kendinizi ustanın ve gencin sohbetine bırakın ve sadece dinleyin. Zaten başka bir şey yapamayacaksınız.

Hadi artık başlayalım...

BİRİNCİ BÖLÜM

"Bu zamanların PKK'sı, o zamanın Ermenileri idi evlat. Şimdi PKK'yı kullananlar, Abdülhamid zamanında Ermenileri kullanıyordu. Tabii Abdülhamid, Ermeni provokatörlere asla göz açtıran biri değildi. Onlar ne kadar plan kursa da Abdülhamid çoğu planlarını istihbaratı sayesinde boşa çıkarırdı. Bu karşılıklı hamlelere ve karşılıklı satranca en büyük noktayı Abdülhamid koyacaktı. Üst düzey birçok Ermeni elebaşını yakalayacaktı. Bu işi şöyle düşün, Öcalan gibi beş altı tane önemli isim yakalamıştı. Tabii bunu yapması İngilizler için büyük bir sıkıntı yaratmıştı ve örgüt için büyük bir boşluk doğurmuştu. Bu oluşum yok edilmeliydi. Çünkü Abdülhamid'in casusları ortada hiçbir İngiliz casusu bırakmıyordu. Hemen o klasik

hamlelerine başvurdular. Medyayı da kullanarak Abdülhamid hakkında asılsız iftiralar türettiler. Fakat bu çabaları da hep boşa gidiyordu. Abdülhamid oluşabilecek isyanları hem istihbaratı hem de aklı sayesinde yok edebiliyordu. Bunu sana sonra anlatırım.

İngilizlerin bu hamleleri tutmayınca, Abdülhamid'e bir elçi göndermeye karar verdiler. Bu elçi uydurma iftiralarla Abdülhamid'in üzerine baskı kurmaya çalışacak ve en sonunda dolaylı yoldan, 'Amcanı nasıl öldürdüysek seni de öyle öldürürüz' diye tehdit edeceklerdi. İngiliz elçi kararın alındığı ertesi gün yola çıktı, vardı saraya. Fakat o gün içeri giremedi ve bir hafta boyunca bekledi. Buna sinir oluyorlardı ama bu Abdülhamid'in âdeti gibi bir şeydi. İngiliz elçileri hep böyle bekletirdi. Sonra vakit gelince İngiliz elçi girdi içeri. Karşısında tüm azametiyle Sultan II. Abdülhamid Han vardı. Yaklaştı sultana doğru. Biraz da etrafı süzdükten sonra gözlerini tekrar sultana çevirdi. Sonra kibirli bir şekilde başını kaldırıp Abdülhamid'in yüzüne baktı. Aslında ne kadar kibirlenmek istese de o Ulu Hakan'ın azameti karşısında sadece komik bir şekil almış oluyordu. Bu duruma ise sultan sadece gülüyordu. Daha sonra sultan, İngiliz elçiyi umursamaz bir ifadeyle, 'Evet elçi, seni dinliyorum' dedi.

Bu ifadeleri bilerek seçiyordu aslında Abdülha-

mid. Ne kadar basit kurulmuş cümleler olarak görünse de aslında bu cümleler karşısındakini basite aldığını gösteren ifadelerdi. Abdülhamid, İngiliz elçi daha söze başlamadan ona onun değerini göstermeye çalışıyordu. Haddini bildirmek babında... Ama gel gör ki elçi hiç de öyle haddini bilecek bir cins değildi."

"Usta sen de pek gıcık kapıyorsun herhalde bu İngilizlerden."

"Evlat, onlara cins diyorsak elbet bir sebebi vardır. Hani ne derdi o Ulu Hakan, *'Hangi taşı kaldırsam hep bir İngiliz parmağına rastlıyorum.'* Bunlar böylesi bela bir millet evlat. Dünyanın başına bela olmuş lanet bir devlettir bu İngilizler. Her neyse, bak konu dağılıyor. Nerede kalmıştık? Hah, elçinin saraya gelişinde kalmıştık. Elçi en sonunda sultanın söz hakkı vermesiyle iftira kokan o kahpece sözlerini bir bir sıralamaya başladı. Sultanı diktatörlükle suçluyordu. Sultan güya haksız yere Ermenileri öldürüyordu. Alttan alta sultana artık bu işten, bize engel olmaktan vazgeç, yoksa yok olursun demek istiyordu. Sözlerini şu cümleyle bitirecekti:

'Buraya gelmemdeki en büyük sebep Ermeni kardeşlerimizdir. Beni buraya gönderen kralımız, size bu zulüm ne kadar devam edecek, daha ne kadar Ermeni öldüreceksiniz diye sormaktadır.'

İşte bu son söz haddi aştığı anlamına geliyordu. Abdülhamid, bu söze sadece gülerek karşılık vermişti. Karşılık vermişti ama bir anda ciddi bir yüz ifadesi takındı sultan. Yerinden kalkıp İngiliz elçinin yanına yaklaştı. İngiliz elçi hemen gözünü sultanın belindeki kılıcına çevirdi. Bu son sözü onun ölümü için bir neden olabilirdi. Heyecanlı anlar elçi için başlamıştı bile. Elçi şaşkın gözlerle onu takip ederken, sultan gözleriyle elçiyi süze süze yaklaştı. Sonra başını yere indirdi. Bir süre öylece yere baktı. Sonra başını yavaşça kaldırıp İngiliz elçinin yapamadığı o gururlu bakışlarla ona bakıp söze girdi:

'Bana amcamın ölümünü hatırlatırsın. Beni amcam gibi bir sonla tehdit edersin.'

İngiliz elçi, 'Hâşâ onu söylemek istemedim...' diye söze girmeye kalkışsa da sultan elini havaya kaldırarak elçinin sözünü kesip devam etti:

'Ey elçi! Git o efendilerine söyle ki bizi korkutan ölüm değildir. Bizi korkutan haddinden fazla yaşamaktır. O yüzden biz ne haddimizden fazlasını yaşarız ne de birine haddinden fazlasını yaşatırız.' Bu son cümle elçiyeydi. Açık açık sultan, bir daha bu hadsizliği yapmaya kalkışırsan sonun acı bir ölüm olur, diye tehdit ediyordu. Ama vurucu cümle daha gelmemişti. Elçi korku dolu gözlerle yere bakıyor, sultanın

her cümlesini noktası noktasına aklına nakşediyordu. Sultan o vurucu cümlesini yapmak üzere son kez söze girdi:

'Bu arada son sorduğun soruya da cevap vermek isterim. Dersin ki daha ne kadar Ermeni öldüreceksiniz. Ey elçi, git o efendine söyle, üç gün önce çarşamba gecesinde İstanbul Balta Limanı'na yaklaşan İngiliz gemisinden Ermenilere ortalığı karıştırsınlar diye ne kadar silah verdi iseniz, işte o kadar daha Ermeni öldüreceğim.'

O an susup kalmıştı elçi çünkü Abdülhamid'in söyledikleri tamamen gerçekti. Fakat bunu nasıl bilebilirdi ki? Zira bunu bilmesi imkânsızdı. Çünkü bu son derece gizli bir işti. Demek ki casusları bu denli yayılmıştı... Bu şaşkınlığı devam ederken, Abdülhamid biraz da alaycı bir ifadeyle sözünü şöyle noktalayacaktı:

'Şimdi sana ne kadar Ermeni öldüreceğimi de söyleyeyim; belki Ermenilere ne kadar silah verdiğinizi hesaplarsınız.'

"Vay be usta! Ne adammış Sultan Abdülhamid. Bu denli muhteşem bir istihbarat... Ne bileyim usta, insan hayran kalmaktan başka bir şey yapamıyor gerçekten. Peki usta, bu söz üzerine elçi ne yaptı?"

"Ne yapacak evlat. Hemen inkâr etmeye başladı ama ne kadar inkâr etse de her şey apaçık meydandaydı. Elçi, Abdülhamid'in bu sözleri üzerine yavaş yavaş geri çekilirken, Abdülhamid elçiyi bir anda durdurup; 'Bu arada yarın başlatacağınız isyan hareketi için artık yeni silahlar lazım size. Ermenilere verdiğiniz silahlar ne de olsa dün depolandığı mekânda patlatıldı' dedi.

Elçi bu söz üzerine ne kadar soğukkanlı davranmaya çalışsa da bir türlü başaramıyordu. Çünkü bu haberi veren o yüce zekâ, o büyük deha Abdülhamid'di. İşin kötüsü kendi canından olacaktı. Çünkü o silahları koruma görevi ona verilmişti. O silahların yok olması aslında o elçinin yok olması demekti. Elçi bu düşüncelerle sonunun ne olacağını düşünürken, söze tekrardan Sultan Abdülhamid girdi sanki adamın içini okurcasına:

'Eğer milletimin kanı şu kahpe ellerinde olmasaydı ey elçi, seni korumama almak isterdim. Çünkü bana verilen rapora göre o patlattığımız deponun ikinci baş sorumlusu senmişsin. Ama gel gör ki koruyamadın ve ne yazık ki öleceksin.'

Bu söz üzerine elçinin şaşkınlığı bir kat daha artmıştı. Ne demek ikinci baş sorumlusu? O kendisinin birinci baş sorumlu olduğunu zannediyordu. Ona bu yönde bir bilgi verilmişti."

"Usta elçinin de işi zor valla. Sen o kadar Abdülhamid'i avucunda oynattığını düşün ama sonra Abdülhamid çıksın kendi kandaşların olan İngilizlerin sana attığı kazığı bir bir anlatmaya başlasın."

"İngilizler böyledir evlat. Gerçekten muhteşem bir casusluk sistemleri vardır. Vakit gelir bu casusluklarını kendi kandaşları bile fark etmez. Tabii bu gizliliklerini ne kadar fazla kişi için başarılı bir şekilde uygulamış da olsalar, Abdülhamid için yaptıkları tüm hamleler etkisiz bir şekilde yok hükmüne giriyordu resmen."

"Peki usta, sonra o elçiye ne oldu?"

"Ne olacak evlat, tabii ki öldürüldü."

"Peki usta, neden Abdülhamid onu sorgulamak yerine tekrardan bırakıp efendilerinin yanına gitmesine izin verdi?"

"Evlat, bazen dünya siyasetinde önemli olan, edineceğin bilgilerden daha çok vereceğin mesajlar olur. Nitekim Abdülhamid'in yaptığı da aslında buydu. O gün orada yapılacak en doğru hamle edinilecek bilgi değil, verilecek mesajdı. İngilizler bunu en güzel şekilde hissettiler."

"Sinsi İngilizler!"

"Evlat, bu sinsilik değildir, bu hatadır ve hata

ölümle cezalandırılır mesele devlet meselesi olunca. Bu hatayı Abdülhamid'in adamı yapsa Abdülhamid de aynısını yapardı. Bu devlet yasasıdır ve olması gereken de budur. Unutma, devlet sana her vakit fırsat verir ama eğer o fırsatı doğru kullanmazsan devlet sana kızmaz, direk canını alır. Direk!"

"Tamam usta, bu kadar celallenme. Sanki hatayı ben yaptım da."

Usta gencin bu sözüne gülümseyerek karşılık verdikten sonra; "Anladım senin derdini zaten evlat. Ama bu konularda sen de hassas ol ve bu konuları iyi bil. Bizler bu işi iyi bildiğimiz için her daim bir devletle yaşadık. Her neyse biz buraya nereden geldik? Hah hatırladım. Abdülhamid Han'dan gelmiştik. Böyleydi evlat işte. Tarihin ve Osmanlı'nın gördüğü en muhteşem teşkilatlanmaya sahipti Sultan II. Abdülhamid Han."

"Peki usta madem bu kadar iyi teşkilatlanmış biri nasıl bir darbeyle indirildi?"

"Evlat inan ki onu indirenler akıl dolu bir hamleyle bunu yapmadılar. Onu indirenler onun zaafını kullanarak indirdiler."

"Hangi zaafını?"

"Merhamet zaafını."

"Nasıl yani?"

"Evlat, zamanı geldiğinde sana yine anlatacağım. Gel biz kaldığımız yerden devam edelim."

"Buyur usta."

***

Vakit öğle ezanıyla beraber hızlıca akmaya devam ediyordu. Genç soruyor, usta ise aldığı bir yudum çayla nefeslene nefeslene gence tüm istihbari ve gizem dolu olayları döküyordu. Bardağında kalmış son yudumu tek seferde içtikten sonra konuşmaya kaldığı yerden devam etti. Bu arada genç, boşalan bardağa tekrardan çay doldurmaya başlamıştı bile. Usta tekrardan girdi söze:

"Ermeniler durmadı ki yerinde evlat. Tekrardan toplanarak Abdülhamid Han için protesto yürüyüşü yaparak ortalığı karıştırmak istediler. Tabii Ulu Hakan'ın istihbaratı bu konuda erkenden haber aldı. Hemen sultana bu olayı ilettiler. Hızlı bir şekilde önlem alıp bu protesto yürüyüşü henüz gerçekleşmeden bunu yapacak başlıca kişileri tutuklayalım dediler. Sultan hiç oralı olmadı. Biraz alaycı bir gülümsemeyle karşısındaki casusuna bakıp, 'Hiç kimse karışmasın

bu işe. Bırakın protestolarını yapsınlar. Onlar yapacak ve biz sadece izleyeceğiz' dedi.

Sultanın casusları bu işe çok şaşırdılar. Sultan bunu neden yapıyordu ki? Bu protesto iç karışıklık çıkarmak amacıyla yapılmaktaydı. Neden durdurulabilecek bir iç karışıklığa böylesi bir şekilde göz yumuyordu sultan? Kafada bu sorular dolanadursun, aralarından biri dayanamayıp; 'Ama neden sultanım? Siz de çok iyi biliyorsunuz ki bu bir iç karışıklık doğurmak amacıyla yapılmakta. Eğer şimdi bir önlem almazsak bu bir felakete gidebilir. Hele şu zamanda...'

'Yaverimin hain olduğunu bilip de o haini köpeklik ettiği kişilere karşı kullanan ben, sizce bu tuzağın niçin amaçladığını bilmez miyim sanırsınız? Onların bir planı varsa, elbet bizim de bir planımız var.'

Bu söz üzerine gülümsemeye başlamıştı Sultan Abdülhamid'in casusları. Çünkü biliyorlardı ki o Ulu Hakan, tuzağı kuranları kendi tuzaklarında bir piyon gibi oynatıp yok ederdi. Onlar da kendi kurdukları planda kendilerini şah sanırlardı. Hâlbuki bir piyondan başka bir şey değildiler."

"Peki ne yaptı Sultan Hamid?"

"Hele az sabırlı ol evlat. Elbet anlatmaya devam ederiz. O gün Sultan Hamid bu protestoya asla karışıl-

maması emrini verdi. Sonra da yanındaki adama dönüp; 'Bir protesto yürüyüşü için bizden izin alınmak istenmişti. Hani şu davulcuların bayram paralarını alamadıkları doğrultusunda... Neydi o?' diye sordu.

'Sultanım aslında o meseleyi çözdük sayılır. Bu paragöz bazı hadsiz ocakbaşıları, davulcuların paralarından haksız kesintiler yapmışlar. Biz onlardan paralarını bir bir topladık ve önümüzdeki hafta dağıtıma geçeceğiz. Bu yüzden onlar için artık bir protesto yapmanın gereği kalmadı.'

'Peki onlar paraları topladıklarınızı biliyorlar mı?'

'Önümüzdeki hafta duyuracağız. Hepsinin haberi olacak.'

'Hayır olmayacak.'

'Neden ki sultanım?'

'Onlara bunu haber vermeyin. Onlara söyleyin, iki gün sonra protesto yapmalarına izin vereceğim.'

'Ama sultanım iki gün sonra Ermeniler için de protesto izni verdiniz. Eğer bunlar birlikte protesto yapmaya kalkışırsa yer yerinden oynar. Davulculardan cesaret alan bu Ermeni dölleri saraya dahi yürümeye kalkışırlar. Başka bir gün yaptıralım hatta hiç yaptırmayalım sultanım.'

'Sen benim dediğimi yapasın. Bırak ikisi de aynı gün yürüyüş gerçekleştirsinler. Ayrıca güvenliği de biraz esnetin. Ha bu arada, onların bu yürüyüşü beraber gerçekleştirmeleri için aynı bölgelere yönlendirin.'

'Ama sultanım, resmen adamların bir darbe yapmalarına izin vermediğiniz kalıyor.'

Güldü sultan bu söze. Sadece güldü. Ama karşısındaki casus da işi çok kurcalamadan gerisin geri çekildi. Bu sırada Abdülhamid casusu durdurup yanına çağırdı. Sonra sessiz bir şekilde kulağına bazı şeyler fısıldamaya başladı. Casus ise sultanı dinledikçe gülümsüyordu. Sonradan sultana bakıp; 'Allah bize ne büyük lütuf vermiş be sultanım. Sizin düşmanınız olmaktan korumuş. Vallahi ben sizinle aşık atacak akla şaşarım. Hemen emrinizi yerine getireceğim sultanım.'

Casus yavaş yavaş gizli bölmeden ayrılıp bahçeye çıktı. Sonra ise kendini bekleyen faytona binip oradan uzaklaşmaya başladı."

"Usta ne dedi ki sultan bu casusa?"

"Ne demedi ki be evlat... Bunu o son anda anlayacaksın. Ben anlatmaya devam edeyim. Sonunda evlat, vakit gelmişti. Günlerden salı. Ermeniler İstanbul'da adım adım ilerlemekteydi. Protesto için toplananların

sayısı her an artmaktaydı. Bir yandan Ermeniler 'Diktatör Abdülhamid istifa!' diye bağırmakta, bir yandan da başka bir yerde davulcular paralarını vermeyen dernek üyelerini protesto etmekteydi. Zaman böyle ilerlerken polisler bu iki ayrı grubu aynı yöne doğru ilerletmekteydi ve sonunda beklenen olmuş, davulcular ile Ermeniler karşı karşıya gelmişlerdi. Birlik olarak daha gür bir şekilde protestolarını arttırmaya başlamışlardı. Onlar hızla ilerlerken meydana doğru, Ermeniler davulculardan da cesaret alarak yönlerini saraya doğru çevirmişlerdi.

Abdülhamid'in casusunun tahminleri bir bir doğru çıkıyordu. Basit bir protesto yürüyüşü, büyümüş bir vaziyette sultanın sarayına doğru ilerliyordu. Herkes korku dolu gözlerle olacakların sonucunu merak etmekteydi. Ah be sultanım, neden bunun olmasına göz yumdunuz ki böyle?.. Tehlike resmen geliyorum diyordu. Neden durdurmak varken izin verdiniz ki? Bu düşünceler orada bulunan bazı casuslarda da belirse de bir anda bu düşüncelerini bir köşeye koyup meydanda gerçekleşmekte olan olaya dikkat kesilmeye başladılar. Ne oluyordu böyle?..

İki grup da kavga ediyordu. Beş Ermeni, beş davulcuya sataşmış; davulcular Ermenilere 'Sizi hainler!' diye bağıra bağıra ellerindeki tokmaklarla vurmaya

başlamışlardı. Kavga iyice büyümeye başlamıştı. Polis ise amirlerinden bir emir gelmediği için şimdilik sadece izliyordu. Kavga iyice büyümeye başlamıştı. İlk başta ayırmaya çalışılsa da bir türlü önüne geçilemiyordu kavganın. Sonunda iki grubun tamamı birbirleriyle çatışmaya başladı. Olan Ermenilere oluyordu. Zaten kalıplı olan davulcular, bir de ellerinde tokmakları olduğundan Ermenilere öldüresiye saldırıyorlardı. Ermeniler pek bir şey yapamıyor ve yedikleri dayakları yeni gelen tokmak darbeleri izliyor ve perişan bir hale geliyorlardı.

Polis bir süre daha beklemiş, en sonunda tüm gücüyle ayırmaya girmiş ve Ermeniler bir de o polislerden ardı ardına dayak yemeye başlamışlardı. Bunu fırsat bilen polis, gözaltı yapmaya başlamıştı. Fakat tümden gözaltı yapmıyor, sanki eliyle koymuşçasına tutuklayacağı adamları alıp ilerliyorlardı.

Ermeniler ise böyle bir karışıklıktan ötürü bir şey diyemiyorlar ve olanları sadece izledikleriyle kalıyorlardı. Aslında büyük bir isyan çıkarmak isteyen Ermeniler, şimdi bir bir mimlenip sorguya alınıyordu. Ermeniler için büyük fayda olacak bu olay tersine dönmüş ve Abdülhamid için ise büyük bir zafer olmuştu."

"Ama usta öyle diyorsun da ya o karışıklık olmasaydı, o zaman ne yapardı sultan? Sence bu riskli bir

iş değil miydi? Eğer o kavga olmasaydı, belki o protestolar amacına ulaşacak ve belki Abdülhamid bile o vakitte indirilecekti."

"Bunun olması imkânsızdı evlat. O kavga illa ki olacaktı. Zaten sultan bu kavganın olacağını bildiği için buna izin vermişti."

"Ne yani, tahmin mi etti?"

"Hayır, tahmin etmedi. Sultan kendisini böyle işlerde tahminlerine bırakıp riske atmaz."

"Peki, nasıl bildi usta?"

"Ee evlat, oyunu kuran sen olursan, bu kavganın olacağını sen de bilirdin."

"Nasıl yani?"

"Dur ben sana olayı en başından anlatayım. O gün o davulcuların arasına davulcu kılığında tam beş casusunu soktu sultan ve aynısını Ermenilerin içine de soktu. Protestolara onlar da katılıp zamanı kollamaya başladılar. En sonunda iki grup birleşince onlar da birbirlerini arayıp buldular. Zamanı geldiğinde aslında hiçbir şey yokken dövüşmeye başladılar. Ardından davulcu kılığında casuslar feryat figan edercesine, 'Hainler! Eşyamı çaldılar!' diye bağırmaya başladı. Aslında çalınan bir şey yoktu. Amaç çıkarılacak kavga için bir sebep üretmekti. Aynı anlarda ise Ermeni kılığında

olana sultanın diğer casusları, 'Tokmakla bize vuruyorlar! Bize hain diyorlar!' diye bağırmaya başladılar."

"Ve aslında böyle bir şey yoktu değil mi usta?"

"Elbette evlat. Bu bağrışmalar sonrasında bu beş casus birbirine girdi. Araya diğerlerini de katınca kavga büyüdükçe büyüdü. Diğer grup başları kavgayı ne kadar ayırmaya çalışsalar da casuslar tekrar birbirleriyle kavgaya tutuşuyordu. En sonunda kavgaya diğer kişiler de dâhil olmuş ve kavga iyice büyümeye başlamıştı. Bir süre sonra taraflar ayrılacağı vakit polis olaya müdahil oldu. İngiliz uşağı Ermeni casuslar bir bir paketlenmeye başladı. Bu sayede hem hiçbir şey yapmadan sultan iki grubu birbirine kırdırarak dağıtmış hem de aynı zamanda doğrudan operasyonla aldığında sıkıntı çıkaracak kişiler o anda hızlı bir paketlenmeyle tutuklanmıştı."

"Vallahi usta, sultanın casusunun da dediği gibi ona düşman olmaktan Allah bizi korumuş. Baksana resmen adamların aklıyla dalga geçmiş."

"Sen ne sandın sultanı evlat. Boşuna mı dedi zannedersin o Alman komutan Abdülhamid için o sözü. Ne diyordu: '*Dünyada yüz gram akıl varsa bunun yüzde doksanı Abdülhamid'de, yüzde beşi bende, yüzde beşi ise diğer siyasetçilerde.*' Bambaşka bir akıldı sultan, gerçekten bambaşka biriydi.

Hatta o vakitlerde İstanbul'da İngiliz elçiliği yapmış biri anlatır: 'Ben sultanı pek sevmezdim. Hem çıkarlarımıza ters olduğu için hem de onun hakkında çıkan ve sonradan iftira olduğunu öğrendiğim dedikodulardan dolayı. Bir gün, bir akşam vakti beni köşke davet etti. Daveti kabul ettim ve sultanın yanına gittim. Köşke girdikten sonra benim için bir ziyafet hazırlamıştı. Sofraya oturdum ve o leziz Türk yemeklerinden bir bir yemeye başladım. Yemek bittikten sonra sultan kolumdan tuttu, beraberce dışarı çıktık. Nasıl başladık muhabbete inanın hatırlamıyorum. Sultan bir yerden konuyu açtı ve durmaksızın konuşmaya başladı. Ben ise onu sadece dinlemiyordum, ben onu hayranlıkla dinliyordum. Tam eleştireceğim bir şey diyordu ki çok geçmeden sanki soracağım soruyu aklımdan okurcasına dillendirip ona da cevap veriyordu. Aklımda hiçbir şüphe olmadan dinledim öylece sultanı ve inanın sohbetimiz iki saati bile geçmedi. Ama buna rağmen sultana düşman olarak girdiğim o yerden ona hayran, kendi milletime düşman olarak ayrıldım' dedi."

"Bu kadar usta ha! Vay be ne adammış! Vaktiyle kadrini bilemeyenler utansın."

"Utandılar da zaten evlat, utandılar. Onu tahttan indiren Enver Paşa devlette başarısız olduktan sonra

İstanbul'dan kaçıp giderken, yanındaki paşaya dönüp tek bir sözle her şeyi özetleyip gitmişti."

"Ne demişti?"

"*Ah be paşa, bizim en büyük günahımız ve dahi hatamız Abdülhamid'i anlamamaktır. Abdülhamid'i anlayamamaktır*' deyip ayrılmıştı. O yüzden demişti ya üstat Necip Fazıl Kısakürek, *'Abdülhamid'i anlamak her şeyi anlamak olacaktır*' diye. Her neyse, bak konu nereden nereye geldi böyle."

"Sen hiç manasız söz etmezsin. Abdülhamid'i anlamayanlara şu anlattıklarını anlatsak aslında nasıl yüce bir kişilikte ve bir zekâda ataları olduğunu bilseler ne cevap verirlerdi acaba?.."

"Abdülhamid'i anlamak kolay mı sanıyorsun sen evlat? Mesele onun zekâsı değildi, mesele onun siyasetiydi. Öyle bir denge politikası yürütmüştü ki Hıristiyanlar bir an olsun birlik sağlayamıyorlardı."

"Nasıl yani?"

"Evlat Hıristiyanlık'ta da bizim gibi farklı mezhepler vardır ama bunların arasında iki güçlü mezhep bulunmaktadır. Biri Katolikler, diğeri ise Protestanlardır ve bu iki mezhep her daim bir kavga içerisinde olurlar. Mezhepler arasında ise en güçlü olan Katoliklerdir. Protestanların gücü Katoliklere karşı gerçekten zayıftır.

İlk başlarda Katoliklerin baskısıyla çoğu vakit susturulmaktaydılar. Bunun sonucunda Avrupalı devletlere hep Katolikler yön verirdi. İşte bunu fırsat bilen Sultan Abdülhamid, tahta geldikten sonra Protestanlara durmaksızın para ve istihbarat desteği sağladı. Bu sayede Protestanlar da iyiden iyiye güç kazanmaya başladı. Artık Hıristiyan âleminde baş başa rekabet eden bu iki güç birbirileriyle durmaksızın bir savaş halini andırırcasına çatışmaya başladılar. Onların bu çatışmaları yüzünden Hıristiyan âlemi bir türlü barışıp birlik oluşturamadılar. Onlar birlik olamadığından, Osmanlı için Avrupa ve Hıristiyan dünyası hiçbir tehlike arz etmiyordu. Sultan da rahat rahat kendi işleriyle uğraşmaktaydı. Aslında yaptığı taktik hep aynıydı. Kendisi bir işin içinde bizzat olmaz, tam tersi oyunun dışında yer alıp oyunun içindekileri birbirlerine kırdırarak yok ederdi."

"Tıpkı şimdi Hıristiyanların bizlere yaptığı gibi değil mi usta? Dün sultan onlara yapıyordu. Bugün ise aynısını onlar bize yapıyor. Bizden öğrendiklerini yine bize karşı kullanıyorlar."

"İşte bu yüzden onlara dönüp de kahpe diyemezsin ki! Adamlar işlerini yapıyor. Zaten Hz. Peygamber buyurmuştu, '*Savaş hiledir*' diye. Mesele o hileyi yapanda değil, mesele o hilenin tuzağına düşenin acına-

cak halinde. İşte bugün bu İslam âlemi de kurtulacaksa ancak bu hileyi görüp birlik olurlarsa kurtulurlar."

"Peki, onlar sultanın bu tuzağından nasıl kurtuldular usta? Onları kim birleştirdi?"

"Bizden olanlar evlat. Enver Paşa ve tayfası."

"Nasıl yani?"

"Evlat bu Batı hayranı akl-ı evveller başa geldiklerinde sultanın bu politikasını bırakıp bu iki mezhebin arasını düzeltmek için uğraş vermeye başladılar."

"Sebep ne?"

"Kendilerince herkes dost olsun, dünyayı rahat bir şekilde yönetelim diye düşündüler. Ah be evlat, bu akl-ı evveller yüzünden bu millet neler yaşadı neler... Onlar bu aptalca işe girdikten sonra istedikleri gibi oldu. Zıt olan o iki grup birbirleriyle barıştılar. Fakat tek ve en büyük sorun bizim için o an başlayacaktı. Barışan bu iki zıt grup, birbirleriyle düşmanlığı bıraktı, üstüne dost oldular. Onunla da kalmadılar, kendilerini barıştıran Osmanlı'ya karşı savaşta birleştiler."

"Vay nankörler!"

"Ne nankörü evlat, adamlar gerekeni yapıyorlar. Nasıl bizim bir davamız var ise onların da kendilerin-

ce bir davaları var. Eğer ortada bir suçlu arıyorsan o iki zıttı birleştiren bizim akl-ı evvellerde ara."

"Doğru diyorsun valla usta."

"Ah be evlat ah... Bak yine konu çok dağıldı. Neyse sen hele şu seccadeyi seriver de öğlen namazını cemaat yapıp kılıverelim. Sen de imam olursun."

"Estağfurullah usta..."

"Yok öyle estağfurullah. Sen hafızsın, ben değilim. Sen varken şu iki duayı bir araya getiremeyen bu ihtiyar mı imam olacak? Hadi hadi... Vakit geçmeden kılalım şu namazı."

Genç çok üstelemeden kalktı yerinden. Abdestini tazelemek için izin isteyip lavaboya yöneldi. Abdest alırken aklı ustanın anlattıklarındaydı. Bu seferki anlatılanlar hiç de Heyet kitabındakilere benzemiyordu. Bunların hepsi çok yakın tarihi yansıtıyordu. Üstelik gerçeğin ta kendisiydi. Hele sultanın yaşadıkları ve düşmanlarına yaşattıkları... Gerçekten ne muhteşem adamdı sultan. Hâlbuki onu hiç böyle tanıtmamışlardı. Bir diktatör ve kan meraklısı bir Kızıl Sultan olarak biliyordu son zamana dek onu. Asıl merak ettiği ustanın bir süre sonra anlatacaklarıydı. Kimdi bu istihbaratın piri Kuşçubaşı Eşref? Kimdi bu Yeşil ve mafyayı dize getirenler? Derin MİT de neydi? Ya şu Masonlar

kimdi? Erbakan Hoca'nın perde arkasında yaptığı o derin hamleler neydi? Menderes'in teşkilatlandırıp İtalyanlara karşı harekete geçirdiği ülke hangisiydi? Ya Abdülhamid'in kurduğu şu ajan takımı? Çok soru vardı kafasında. Neden bu usta bunları şimdiden söylüyordu ki... Şimdi buradan ayrılıp kendi evine döndüğünde durmadan bu soruları düşünüp duracaktı. Hiçbirine cevap bulamayıp yine ustanın anlatmasını bekleyecekti.

Genç, abdesti tamamlarken, bu sefer de kendi kendine kızıp durdu. Abdest alırken bunlar düşünülecek şeyler miydi? Ulan şeytan, sen de hiçbir fırsatı kaçırma e mi?

Genç bu düşünceler içerisinde estağfurullah çeke çeke odaya geldi. Usta seccadeleri sermişti bile. Hemen ilk sünneti kılıp cemaate durdular. Hafız önde, usta arkada âlemlerin Rabbinin huzurunda el pençe bir vaziyette namaz kılıyorlardı. El pençeydiler çünkü çağıran cennetin olduğu kadar cehennemin de sahibiydi. Ansızın gelecek Azrail'in de sahibi olduğu gibi... Bu yüzden namaz ertelenmeye gelmezdi.

Hafız son selamı verdiğinde, artık sohbetin ikinci kısmı yaklaşmıştı. Gizem ve istihbarat kokan o ikinci kısmı. Sohbet başlıyordu. Çaylar hazır, şekerler atıl-

mış, usta ise çayından bir yudum almıştı. Artık söz sırası ustadaydı.

***

"İçeri girer sultanın yaveri, yaklaşır sultanın huzuruna. 'Sultanım, İngiliz elçi yine sizinle görüşme talep eder. Ne yapalım, yine geri çevirelim mi?' diye sorar.

'Bunlarda ne utanma bilmez yüz varmış be yaver! Biz kovarız onlar gelir. Bu böyle gitmez, belli ki bu adamlar bu taleplerinden vazgeçmeyecek.'

'Ne emredersiniz?'

'Ona iki gün sonra görüşme izninin verileceğini söyleyin, iki gün sonra burada olsun.'

'Peki, sultanım...' der ve yaver dışarı çıkar. Elçi bu duruma sevinmiştir. Çünkü sultanla bu sefer Yahudi meselesini konuşacaktır. Aslında sultan da bunu tahmin etmiş olsa gerek ki durmadan görüşme taleplerini geri çeviriyordu. Ama artık görüşme hakkını elde etmişti. Şimdi bir yandan onun, bir yandan saraydaki casusların baskısıyla buna zorlayacaklardı sultanı. Bu sevinç dolu haberle tekrardan döndü kendi elçilik binasına. Elçi kendi binasına yönelirken, sultanın

yanına kendi istihbarat casuslarından biri yaklaştı. Sultanın yanına gelip sadece sultanın ve kendisinin duyacağı ses tonuyla;

'Sultanım siz de bilirsiniz ki bu görüşmeyle amaçları sizi baskı altında tutmaktır. Bunlara bir kere izin verirseniz, sizi durmadan rahatsız edeceklerdir.'

Sultan bu söze sadece gülümsedi. Sonra casusuna döndü: 'Onları ne dersen de kabul edeceğim ve ben kabul ettiğim için gönlüm çok rahat ama onlar çok rahatsız olacaklar.'

'Ama nasıl sultanım?'

'Ah be Semih'im. Casus olmayı başardın da bizi bir çözemedin gitti.'

'Sultanım sizin şu aklınızın sonu olsa çözeceğim ama ne hacet.'

'Neyse, sen bu işi nasıl yapacağımı boş ver. Sen benim sana verdiğim İngiliz casus takımıyla görüşmelerini ayarla. Bu elçiyi de bana bırak' dedi."

"Nasıl yani usta? Abdülhamid'in İngiltere'de casus takımı mı var?"

"O konuyu da anlatacağım evlat ama daha sırası değil. Önce şu sözü tamamlayalım."

"Buyur usta..."

"Casus, sultanın son sözüyle dışarı çıktı. Görüşmeler için hızlıca yola yöneldi. O giderken, sultan yanına sarayın hizmetkârını çağırdı.

'Bugün buradan ayrılacağım ve iki gün buraya uğramayacağım. Sen de bu süre zarfında bu odanın tüm pencerelerini gece gündüz açık tut. Ayrıca tüm eşyaları buradan çıkarın.'

'Neden ola ki sultanım?'

'Zamanı gelince anlarsın neden olduğunu. Sen dediğimi yap. Hava yağmurlu da olsa fırtına da çıksa kapatma pencereleri.'

'Emriniz başım üstüne hünkârım, siz nasıl arzu ederseniz.'

Bu sözden sonra saraydan ayrıldı sultan. O saraydan ayrıldıktan sonra iki gün geçmişti. İngiliz elçi, elçilik binasından çıkmış, saraya doğru ilerliyordu. Beklediği o gün gelmişti. Aslında o da şaşkındı. Sultan neden kabul etmişti bu görüşmeyi? Sultan bu görüşmeyi hiç kabul etmez diye düşünüyordu ama kabul etmişti işte. Aslında bunda benim de payım var diye düşünmeye başladı elçi. Benden kim kurtulmuş ki sultan kurtulsun. Benim çabam ve yılmazlığım elbette bir gün onu bu görüşmeye zorlayacaktı. Ama bu işin beklediğinden daha erken gerçekleşmesi gerçekten

onu çok memnun etmişti. Şimdi saraya geldiğinde her şeyi konuşacaktı. Sultana hiç fırsat vermeden ona baskı kuracaktı. Aynı zamanda saraydaki diğer bazı bakanlar da ona destek verecekti. O böyle düşünüyordu. Bu düşünceler arasında girdi saraya. Görevliler ona sultanın odasına kadar eşlik etti. Odaya geldiklerinde bir görevli elçiye dönüp, 'Üzerinizdeki paltoyu almak zorundayız' dedi.

'Tabii buyurun.'

'Ayrıca şu üzerinizdeki ceketi de almamız istendi.'

'Ama neden?'

'Sultanımız emretti.'

'Tabii onu da buyurun. Sultan dediyse bir bildiği vardır.'

Elçi ne kadar bu sözü gülerek söylemiş de olsa yavaştan içinde şüpheler uyanmaya başlıyordu. Üzerindeki ceketi çıkardıktan sonra görevliye döndü. 'Bu gömleğimin altında sadece bir atletim var. Umarım onu da istemezsiniz. Sonra sultanın karşısına öyle çıkarsam yanlış anlar.'

Elçi yaptığı bu espriye ne kadar sesli bir şekilde gülmüş olsa da karşısındaki görevli ona sadece bakıyordu. Biraz bozulmuştu elçi bu duruma. Kendi yaptığı espriye sadece kendisi gülmüştü. O gülmesini

yavaş yavaş bırakırken, görevli bu sefer gülümsemeye başladı. Sonra elçiye alaycı bir ifadeyle baktı. 'Zannetmem...'

'Anlamadım, neyi?'

'Hani demiştiniz ya sultanın karşısına atlet külot çıksam sultan yanlış anlar diye, bence doğal karşılar.'

'Neden ki?'

'Çünkü sizden her şey beklenir.'

Zoraki gülümsedi bu söze elçi. Resmen adam, sizden her şerefsizlik beklenir diyeceğine her şey beklenir diyordu. Nasıl bir milletti bunlar böyle! Sultanı ayrı laf sokar, halkı ayrı laf sokar. Bir kapı görevlisi bile laf sokuyordu. Buna karşın sorun çıkarmamalıydı. 'Artık girebilir miyim içeri?' dedi elçi. Görevli, 'Tabii ki buyurun...' dedi.

'Ama sultana haber etmeyecek misiniz?'

'Hayır. Sultan bekletmeden içeri almamızı istedi sizi.'

'Beni mi?'

'Kendinize bu lütfu yakıştıramamakta haklısınız. Ben de yakıştıramıyorum. Ama sultanımız istedi.'

Elçi iyice sinir olmuştu. Burada biraz daha kalırsa bu görevliyle kavgaya tutuşacaktı. Zaten görevlinin

istediği de oydu. Bu sayede görevli elçiyi iyi bir dövecekti. O yüzden kavgaya da bulaşamazdı asla. En iyisi hızlıca içeri girmekti. Görevli kapıyı açınca elçi girdi içeri. Bu da neydi böyle? Odada çoğu eşya yoktu. Hele pencereler sonuna kadar açılmıştı. Karşısında ise sultan vardı. Sultanın üzerinde kalınca bir mont vardı. Elçi o montu görünce yavaş yavaş üşümeye başladığını fark etti. Hayır, hayır, üşümüyor âdeta donuyordu. Bu da neydi böyle? Sanki buz tutmuştu burası. Daha yeni içeri girmesine rağmen şimdiden donmuştu. O bu şaşkınlıkla etrafına bakarken sultan elçiye bakıp; 'Hele yaklaş elçi. Ne diye uzak kalırsın?' dedi.

'Efendim biraz üşüdüm. Onun şaşkınlığı. Hünkârım montumu ve ceketimi almama izin verir misiniz?'

Güldü sultan bu söze. Beklediği sözdü ama o da bir cevap hazırlamıştı.

'Ah be elçi, ben de isterdim ama güvenlik sebebiyle o giysilerini içeri alamıyoruz.'

Aslında böyle bir sebep yoktu. Sadece sultan ileri-deki planları için hazırlık yapıyor ve elçiyle dalga geçiyordu. Elçi bu arada sultana titreyen dudaklarla baktı.

'Sultanım bana da mı güvenmiyorsunuz? Tamam, biliyorum hain çok ama bize güvenebilirsiniz.'

'Celladıma güvenirim de size güvenmem derdi

Amcam Abdülaziz her şakasında. Yanlış anlamayın, sizi kastetmedim.'

Elçi iyice sinirlenmişti. Hem iğneleyici konuşuyor hem de alay ediyordu sultan. 'Neyse, bari hızlı konuşayım da sonra yine tekrardan görüşürüm' diye düşündü. Aslında bir fırsatı tepmiş olacaktı belki ama burada fazla kalırsa canından olacaktı. Konuşmaya girdi elçi. Şikâyetlerini dile getirdi. Sultana kendince alttan alta laflar söylemeye çalıştı. Sultan sadece dinliyordu. Elçi, sultanın bu durumuna biraz şaşırmıştı gerçekten. Çünkü bazı söylemleri sadece bir iftiradan ibaretti. Sultan sessizdi, sadece dinliyordu. Elçi bir süre daha konuşmaya devam ettikten sonra iyiden iyiye üşüdüğünü hissetmeye başlamıştı. Aslında sadece on beş dakika ya oldu ya olmadı, gerçekten soğuktu oda. Elçi bu yüzden pek sözü uzatmadı. Sözü sona ererken sultana baktı.

'Arzumuzu yerine getirip bizi huzurunuza kabul ettiğiniz için minnettarım sultanım. Arzu ederseniz sonra yine sizinle görüşmek isterim. Şu aralar rahatsızım zaten. Ben izniniz olursa ayrılmak istiyorum.'

'Hele dur elçi, nereye gidiyorsun? Elbet yine görüşmek isterim seninle ama seni bulmuşken benim de iki üç kelam diyeceklerim vardır.'

'Tabii sultanım, buyurun.'

Sultan yavaş yavaş başladı konuşmaya. Hangi konuları anlattı bilmem ama durmaksızın konuştu. Konudan konuya geçti. Konuyla alakası olmayan nice konu anlattı. Elçi ise sadece dinlemek zorunda kaldı. Odanın soğukluğu iyiden iyiye kendini hissettirmeye başlamıştı bile. Elçi yavaş yavaş üşümeye başlasa da hiçbir şey diyemiyordu. Diyemezdi zaten. Karşısındaki alelade biri değildi. Sultandı o, sultan. Koskoca sultan. Yeter artık ben gidiyorum, devamını da sonra görüşürüz diyecek değil ya. O yüzden sadece dinledi. Sultan ise anlamlı anlamsız onca cümle sarf etti. Aslında sultan böyle biri değildir ama bilerek yapıyordu, alakası olmayan konulardan muhabbet açıyor ve konuşuyordu. Öyle ki bir ara Amerika'nın tarihini anlattı. Daha sonra belki saçma gibi olacak ama fok balıklarını anlattı. Sultan, elçiyle resmen dalga geçiyordu. Sadece konuşmak için konuşuyordu sultan. Bunu neden yaptığını kimse anlamasa da her şey ertesi gün belli olacaktı.

Sultan o gün orada tam üç saate yakın konuştu. Elçi ayakta ve o buz gibi havada sultanı dinledi. Zaten bir saat konuştuktan sonra elçi yavaş yavaş öksürmeye başlamıştı bile. Çünkü oda gerçekten soğuktu. İkinci saatine varmıştı ki aşırı derecede öksürmeye başladı. Sultan ise hiçbirini önemsemeden sadece konuşuyordu. Üç saate yakın konuştuktan sonra, elçi bayılmıştı. Sultan hemen doktoru çağırdı.

'Ne oldu doktor bu adama?' dedi sultan.

'Ne olacak sultanım, hem yorgunluğa dayalı hem de soğuğa maruz kalmaktan ötürü kendinden geçti ve bayıldı' dedi doktor. Kısaca plan başarılı bir şekilde sonuçlandı.

Bu söze sultan hafif bir gülümsemeyle karşılık vermişti."

"Usta, nasıl yani, ne planı?"

"Evlat aslında sultanın yaptığı her şey planlıydı. Sultan saray görevlisine emir verip odadaki tüm pencereleri açtırdı ve odadaki çoğu eşyayı çıkarttırdı. Bu sayede iki gün içine oda buz gibi oldu. Gerçekten çok soğuk oldu. İşte bu sırada elçi çağırıldı. Üzerindeki tüm eşyaları çıkarttılar. Bu sayede onun daha fazla soğuk alması sağlandı. En sonunda huzura getirildiğinde, sultan alakalı alakasız onlarca konu anlattı. Bu sayede hem onu odada tuttu hem de yorulmasını, aynı zamanda soğuk almasını sağladı. Nitekim başarılı da oldu. Elçi bayılmış ve hastalanmıştı."

"Tamam usta ama niye böyle bir şey yaptı ki sultan?"

"Niye böyle bir şey yaptığı ertesi gün anlaşılacaktı. Sultan elçinin hastalandığını duyunca, elçiyi tekrar ülkesine göndermek istedi. Elçi bunu istemese de sul-

tan dediğini yaptırdı. Orada tedavi görsün diye ülkesine geri gönderdi. Böylece bir taşla iki kuş vurdu. Hem ikide bir onu rahatsız eden elçiden kurtuldu, hem de elçinin ülke içindeki ajanlık faaliyetlerini önlemiş oldu. Çünkü elçi ülke içinde ajanlık faaliyetleri yürütüyordu."

"Vay be usta! Ne yüce akılmış bu sultan. Hakikaten insan korkar onun düşmanı olmaktan. Resmen düşmanının aklıyla dalga geçiyor. Kimin aklına gelir ki bu dâhiyane fikir?"

"Gerçekten yüce adamdı sultan. Bunu bana ustam anlatır anlatır gülerdi o elçinin haline. Sen o kadar başarı elde ettiğini düşün ama sultan çıksın seni oraya geldiğine bin pişman etsin."

"Senin ustan kimdi usta?"

"Boşver evlat, zamanı geldiğinde gerekirse söyleriz."

"Eyvallah usta, öyle olsun. Peki usta, bu elçi geri gittikten hemen sonra döndü mü?"

"Döndü ama dönmez olaydı. Döndüğü günün bir hafta sonrası sultan elçiyi yine çağırdı. Yine aynı senaryoyu sürdü masaya sultan. Oda yine buz gibi ve elçinin üzerindeki tüm eşyalar yeniden çıkarılıp sultanın huzuruna getirildi. Sultan yine üç saate varan bir konuşma yaptı. Elçi yine hastalandı. Sultan elçiyi tekrardan

ülkesine gönderdi. Elçi bir daha asla Osmanlı toprağına ayak basmadı. İngilizler onu tekrardan göndermek isteseler de o bunu asla kabul etmedi. Artık başka bir elçiyi göndermiş olsalar da gönderdikleri sadece bir elçi konumunda kaldı. Çünkü o elçi gerçekten ellerindeki en büyük adamlarıydı. Ama gel gör ki sultan, ellerindeki o büyük adamı bile bir aptal konumuna getirebiliyordu."

"Peki usta, bu elçi ne ajanlığı yapıyordu? Hani sen ajanlık yapıyordu dedin ya."

"Petrol ajanlığı evlat."

"Nasıl yani?"

"Evlat, bu elçi aynı zamanda Osmanlı topraklarında petrol ajanlığı yapardı. Bunu sultan, casusları aracılığıyla haber almıştı. Bir gün sultanın casusları geldiler. İngilizlerin Doğu taraflarında bir siyah su bulduklarını, siyah suyu buldukları yeri kaydedip başka kuyular armaya koyulduklarını söylediler. İşte o an sultan bu haberi aldığında bahsedilen şeyin petrol olduğunu anlamıştı."

"Sultan nereden biliyordu ki usta?"

"Evlat, sultanın casusları vardır, bir de sultanın casus hafiyeleri vardır. Sultan bu hafiyelerle Osmanlı'nın dört bir yanında olan ve olacak olan her şeyi öğrenir ve kendi yorumuyla siyaset izlerdi. Sultan bunu

haber aldığı için o elçiyi etkisiz hale getirmek istemiştir. O petrolleri almalarına engel olmak için."

"Peki, o elçiyi geri gönderdikten sonra ne oldu? Sultan ne yaptı bu petrolleri?"

"Hemen hafiyeleriyle bu alanın uzmanlarını topladı ve araştırmalara başlayıp tespit ettirmeye başladı o bölgeleri. Tam 65 bölge idi ve aralarında şu an sınırlarımızın içinde olan yerler de bulunmakta."

"Nasıl yani neresi, yani nereler?"

"Diyarbakır, Mardin, Batman, Dicle, Cizre, Erbil, Midyat ve diğer yerler."

"Peki şimdiki devlet bunun farkında mı?"

"Farkında evlat. Bu harita kullanılarak araştırmalara ve çalışmalara bile başlandı. Aslında bizden çok önce İngilizler bu haritaya ulaşmak için çaba sarf ettiler ama başaramadılar."

"Nasıl yani usta?"

"Evlat bu harita bir sultanın masasının çekmecesinde vardı, bir de devletin derin ellerinde, devletin derin aklında. İngilizler devletin derin ellerinden bu haritayı alamadılar ama sultanın masasındaki çekmeceden almak istediler. Tabii bu olay sultan tahttan indirildikten sonra yaşandı."

"Ne oldu usta?"

"İngilizler sultanın masasına gelip masadaki gizli dolabı açmak için uğraştılar. Tabii bu masa öyle normal bir masa değildi. Sultan bunu özel ve sistemini sadece kendisinin bileceği bir şekilde yaptı. Bu arada söylemiş olayım, sultan iyi bir marangozdu. Zaten her padişahın padişahlık dışında kesinlikle ama kesinlikle bir mesleği olurdu. Padişah olamasalar da onların karınlarını doyuracak bir meslekleri hep olurdu. Abdülhamid'in mesleği de marangozluktu ve bu işi çok iyi yapardı. Nitekim kendi hazırladığı ve üzerine bir sistem dizayn ettiği masa o gün İngilizler tarafından ne kadar çözülmeye çalışılsa da başarılı olunamamıştı. Çünkü bambaşka bir şifreleme yöntemiyle şifrelenmişti. Bunun için bu işin ne kadar uzmanı varsa getirdiler ama başaramadılar. En sonunda kırıp açalım diye bir teklif geldi. Yapacak bir şey olmadığından bu görüşü kabul ettiler ve masanın o çekmecesini ve içindeki bölmeyi kırdılar. Ama kırmaları tüm çabalarının boşa gitmesine sebep oldu. Çekmece ve içindeki kutu, kırılmayla birlikte içindeki tüm belgelere o kendi haznesinde saklı tuttuğu tüm sirkeyi boşalttı. Sirkenin kağıtların üzerine boşalmasıyla yazılar bir anda yok oldu. Çünkü o yazıların yazıldığı kalem bu yönlü bir özellik taşımaktaydı. Üzerine sirke döküldüğü an yazılar yok olur ve bir daha geri getirilemeyecek şekilde

kaybolurdu. Hem de hiçbir iz kalmadan. İşte sultan bu denli yüce zekâya sahip bir adamdı evlat."

"Sherlock Holmes gibi adammış be usta!"

"Sherlock Holmes'ü bile cebinden çıkarır sultan. Bu arada sana söylemedim belki ama sultan aynı zamanda bir Sherlock Holmes okuyucusuydu. Bilirsin bu kitaplar çok eskidir. Sultan her gece yatacağı zaman yanına bir okuyucu alır ve kitap okuttururdu. Okudukları arasında Sherlock Holmes ayrı bir yer tutardı. Hatta bir keresinde şaka yoluyla keşke şu adam benim memleketimde olsaydı da onu zabıtanın başı yani emniyet müdürü yapsaydım demişti. Tabii bu anlattıklarımı ben de onu anlatan bir kitapta okumuştum. Mustafa Armağan'ın bir kitabıydı. "Abdülhamid'in Kurtlarla Dansı" kitabı. O kitabı da oku evlat, iyidir, güzeldir. Biz buraya nereden geldik be evlat?"

"Konu konuyu açtı usta ama sana bir şey soracağım. Sultan okuyucusuna kitap okuturdu dedin. Nasıl yani, ne demek istedin usta?"

"Evlat sultanın her gece odasında özel görevlendirdiği bir okuyucusu vardı. Sultana onun gösterdiği kitapları okur, sultan ise onu dinlerdi. Bu sayede hem dinlenmiş hem de kitap okumuş olurdu. Biraz zaman geçtikten sonra yeter der ve uykuya dalardı. Zaten çok geçmez, teheccüd namazına kalkardı."

"Senin kime özendiğin belli oldu usta. Sen de kitap okurken dinlenen sultana özenirmişsin."

"O özenilmeyecek adam mı? Bu akıl, bu zekâ... İyi ki onu tanımışım dedirtiyor insana."

"Hakikaten usta öyle. Ben sultanı böyle tanımazdım. Tamam, ona çok iftira atıldığını duymuştum ama bu denli dâhiyane bir zekâya sahip olduğunu bilmezdim."

"Daha anlatmadığım neler var neler. Ama hepsini anlatacağım. Tabii sen bu anlattıklarımla yetinmeyecek, onu daha da araştıracaksın. Unutma, onun siyasetini ve hamlelerini anladığın an dünya düzenini anlamış olacaksın. Aslında ben sana onu anlatırken, aynı zamanda bu düzeni de anlatmaktayım. Bu düzenin nasıl döndüğünü, bu sistemin nasıl işlediğini... Unutma evlat, gördüğün bu insanlar ve bu sistem hiçbir zaman tesadüfle yürümez. Bunu bu hale getiren bir akıl vardır. Kimi zaman o baş belası İngiliz aklı olur. Kimi zaman ise sultanın akıl verdiği o düzen olur."

"Peki usta, Sultan Abdülhamid, Kanuni'den de mi yüceydi?"

"Eğer evlat Hz. Peygamber'in hadisi olmasaydı Fatih'ten bile yüce derdim. Unutma evlat, Kanuni aslan gibi bir devlet yöneticisiydi. Zaten yapması gere-

ken aslanı çakalların üzerine salmaktı. Aslan yapacağını yapardı her daim. Tabii bunda Kanuni'nin de ayrı bir başarısı var, yanlış anlama. Eğer Kanuni tembel bir padişah olsaydı, hayatını at üzerinde cenkten cenge koşarak geçirmeseydi, kazanılmazdı fethettiği o topraklar. Ama bana sorarsan neden Abdülhamid Kanuni'den üstündü diye, unutma evlat Kanuni bir aslanı yönetti ama Abdülhamid ise yaralı bir aslanı yönetmeye çalıştı. Bu aslan ki tırnakları sökülmüş, derisi yüzülmüş, bacağı kesilmiş, dişleri sökülmüş bir aslan. Sen bu aslanla çakallara saldıramazsın. O zaman ne yapacaksın? Bu çakalları birbiriyle savaştıracaksın ki o çakallar sana saldırmasın. İşte tüm mesele buydu. Abdülhamid de bunu başarıyordu. Çakalları birbirleriyle savaştırmayı başarıyordu. O çakallar birbirleriyle savaşırken sultan da aslanı tedavi ediyordu. İşte biz bu yüzden sultana pek önem veririz evlat. Öyle herkes onun konumunda, onun gibi devlet yönetemezdi.

Bak o tahttan indikten sonra ne oldu? Koca imparatorluk bozuk para gibi harcanmadı mı? Sultanı indirmeye gelenler sultana, 'Sen bu devleti yönetemiyorsun, o yüzden seni indireceğiz' dediklerinde, sultan onlara tek bir cevap vermişti:

'Ah benim gafil evlatlarım. Ben mi bu devleti yönetemiyorum? Siz hele benden sonra bu devleti on yıl yönetin de yüz yıl yönettik sayalım.'

Nitekim sultanın dediği gibi olacak ve 17 yıl içinde koca imparatorluğun yedide biri anca kalacaktı elimizde. Ah be evlat ah!.. Neler yazmış bu tarih bir okusan. Neyse biz söze devam edelim. Nerede kalmıştık?"

Bu arada ustanın gözü saate takılmıştı. Saat ikindi vaktine doğru yaklaşmaktaydı. Birazdan ezan okunacaktı. Usta gence döndü. "Hadi hazırlan evlat. Hele şu ikindiyi camide kılalım, sonra söze kaldığımız yerden devam ederiz. Hadi bakalım kalk da bize caminin yolunu göster. Burası Konya. Burayı en iyi sen bilirsin. Biz Denizli'de yaşadık, buraları tam bilemeyiz."

Güldü bu söze genç. Doğruydu, o ilk kitap olan Heyet'in sohbetini ustayla Denizli'de yapmıştı. Usta bir anda ortadan kaybolmuştu ve giderken gence bir kitap bırakmıştı. Bu kitapta verilen bilgilerle yeni kitabını yaz demişti. Demişti ama kalem oynatamamıştı adamakıllı genç. Usta bunu görmüş olacak ki gerisin geriye dönmüştü gittiği yerden. Döndüğünde genç Konya'da olduğu için usta da Konya'ya gelmiş ve gençle yine bir kütüphanede karşılaşmışlardı. Aslında karşılaşma yoktu, usta ayarlamıştı o karşılaşmayı, sırf tekrardan muhabbeti kaldığı yerden devam ettirmek için. O günden sonra usta ile genç hep buluşmuşlar, usta anlatmış, genç yani Hafız ise not ala ala dinlemeye devam etmişti. İkili, ustanın Konya'daki evinde

konuşmalara devam ediyorlardı. Usta zengin adamdı. Denizli'deki gibi bir evi vardı burada da. Mütevazı ve gözden uzak... Mevlana türbesine yakın yani şehir merkezinde bir evdeydi. Apartman değildi. Sokak arasında bulunan ve insanın baktığında burada asgari ücretli bir aile yaşıyor herhalde diyeceği bir evdi. Bu kadar yer tarifi verdiğimiz yeter. Usta ile genç, Aziziye Camii'nde namazlarını kılmışlardı.

Usta ile Hafız büyük pencereli Aziziye'den çıkmış, eve doğru yürüyorlardı. Usta ayaküstü pek sohbet etmezdi. Hafız ne kadar soru sorsa da dönüp cevap vermezdi ciddi ciddi. Ancak eve geldikten sonra konuşma başlardı. Yine aynısı olmuştu. Usta cevap vermemiş ama eve girdiklerinde Hafız'ın sorularını bir bir yanıtlamaya başlamıştı. Eve girer girmez Hafız mutfağa geçmiş ve suyu tekrardan ocağa koyup ısıtmaya başlamıştı. Bu arada gözü ustaya takılmıştı. Ustanın babası öleli 11 sene olmuştu. Yine Kur'an'ı açtığına göre, babasının ruhuna hatim indiriyordu herhalde. Her seferinde de Hafız'a bakıp, "Babam iyi bir adamdı evlat. Senin deden de farklı değildi. Senin deden de iyi adamdı" derdi. Hafız nereden tanıyorsun diye sorduğunda ise sanki ağzından bir kelime kaçırmış da o hatasını telafi etmek için konu değiştiren kaçamak cümleler kurardı. Gencin kafası takılsa da bu konuya pek üzerine gitmezdi. Konu yine kaldığı yerden devam ederdi.

Genç, ısınmış olan çaya demini de atıp ustanın yanına odaya girmişti tekrardan. Usta son ayeti de okuduktan sonra "Sadakallahülazim" deyip Kur'an'ı bırakmıştı. Kur'an'ı ayağa kalkıp rafa koyacak diye beklerken, bu sefer böyle yapmamıştı usta. Hafız ustaya bakarken usta mealli olan Kur'an'ı tekrardan açtı.

"Evlat, sence Allah indirdiği ayeti belirli bir zaman için mi indirir yoksa her an için mi?"

"Tabii ki her an için usta."

"Peki evlat, o zaman dinle sana bir ayet okuyayım" deyip Kur'an'ı açtıktan sonra başladı ayetin Türkçe'sini okumaya:

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla. Ey müminler, içinizden kim dininden dönerse bilsin ki yakında Allah öyle bir grup ortaya çıkaracak ki Allah onları sevdiği gibi onlar da O'nu severler, bunlar müminlere karşı alçakgönüllü, kâfirlere karşı onurlu davranırlar. Allah yolunda cihat ederler, hiç kimsenin yergisinden ve kınamasından çekinmezler. Bu Allah'ın bağışıdır, onu dilediğine verir. Allah'ın lütfu geniştir, O her şeyi bilir." (Maide Suresi, 54. Ayet)

Usta, ayeti bitirdiğinde gence baktı.

"Evlat ne dersin, bu ayet sence kimden bahsediyor böyle?"

"Bizden mi usta?"

"En iyisini Allah bilir ama zannım odur ki dediğin gibi bizden bahsediyor. Aslında Araplara inmiş bir ayet ama tarihe bir baksan bu ayetin varlığını tüm gerçekçiliğiyle görürsün. Tam bin yıl İslam'ın sancağını taşıdık. Sultan Abdülhamid de sırf bunu bildiği için, Osmanlı'dan sonraki sistemin yine bu topraklardan dirileceğini bildiği için yüzyıllık riskli bir plan kurmuştu."

"Nasıl yani usta?"

"Anlatırım evlat, anlatırım. Zamanı gelince o anlatacaklarımızı da anlatırız. Biz sultanın İngiltere'de kurduğu ajan takımdan bahsedelim."

"Ajan takım mı? Nasıl yani usta? Usta şu kelimeleri ne olur yarıda bırakarak konuşma. Sonra adamı meraktan öldürüyorsun."

"Hele sakin ol evlat. Yarım bıraktığımızı tamamlamasını da biliriz. Gel o zaman şu İngiliz takımı anlatarak söze devam edelim."

"Buyur usta."

"İngilizler sultana bir gün bir elçi gönderir. Elçi yanında iki kişi daha getirir sultanın huzuruna. Huzura geldiğinde sultanın önünde biraz da gurur ve kibir içinde; 'Haşmetli padişahımız, duyduk ki istihbaratı-

nız dünyanın dört bir yanını sarmıştır. Dünyanın dört bir yanını sarmıştır ama kendi ülkenizi saramamıştır daha' deyip yanındaki iki kişiye küçümser bir bakışla baktıktan sonra tekrar sultana döner.

'Şu gördüğünüz iki hain. Sizin ülkenizde casusluk yapmaktaydı. Siz ve casuslarınız sanırım bunları fark edemedi. Ama üzülmeyin sultanım, sizin en iyi dostunuz İngilizler bunu fark etti. Kralımız bunları size hediye etmiştir. Bu iki kişi Ermeni topraklarınızda casusluk faaliyeti içindeydiler. Biz yakaladık. Ayrıca yakalayamadığınız başka kimseler var ise bize onları da bildirebilirsiniz. İstihbarat elemanlarımız dünyanın dört bir yanını sarmış durumdadır.'

Güldü sultan bu söze. Elçi kendince sultanı iğnelemeye çalışıyordu sözleriyle, onu ve istihbaratını hafife almaya çalışıyordu. Sultan ise gülerek dinliyordu elçiyi."

"Peki usta, gerçekten o elçinin getirdiği kişiler Ermeni casuslar mıydı?"

"Evet evlat."

"Ama usta o zaman bunu sultan neden fark edemedi? Her şeyden öte Ermeniler İngilizlerin adamı değil miydi zaten? Neden kendi ajanlarını açık ettiler?"

"Aslında tüm bu sorularında haklısın. Anlamadığın tek bir şey var. Bu işin başrolü Ulu Hakan Sultan Abdülhamid Han'dır. Ben sana olayı en baştan anlatayım."

"Buyur usta."

"Evlat bu elçinin getirdiği adam evet gerçekten de bir Ermeni casusuydu. Fakat sultan bu iki adamın zaten Ermeni casusu olduklarını biliyordu. Sultan bunları doğrudan yok etmek yerine bunları kullanmak istedi. Kullanmak istedi çünkü bu iki casus o kadar yetenekli kişiler değillerdi. Kendilerini açık eder bir şekilde iş yapmaktaydılar. Bu yüzden sultan bunları kullanmak yerine, bunları takibe aldırarak Ermeni örgütlerden istihbarat sağlıyordu. Aslında sultanın yaptığı zaten çok muhteşem bir plandı. Düşünebiliyor musun evlat, sen bir casussun ama casus olduğunun farkında değilsin. Sen kendi davan için savaş verdiğini düşünüyorsun, hâlbuki başkasının davası için casus olmuş ve maşa bir konumda ona hizmet etmektesin."

"Vay be usta! Ne adam bu sultan! Aslında aynısını da şimdi bize yapmaktalar değil mi? İçimizdeki insanları maşa olarak kullanmaktalar."

"Evlat bu farklı, orada Ermeni casus gerçekten davasına hizmet ettiğini düşünüyordu. Ama bizdekiler bildiğin hain, evlat. Onlar vatanlarını sattıklarını bile

bile yine hainlik etmekteler. Her neyse boşver o hainleri sen. Biz daha olayın sonuna gelmedik."

"Daha gelmedik mi?"

"Daha olayın başında bile değiliz evlat."

"Bak şimdi, daha fazla merak ettim. Buyur usta, devam et o zaman."

"Evlat bu iki Ermeni casus farkında olmasa da sultan bunları kullanmaktaydı. Tabii bir yere kadar kullanmıştı. En sonunda o iki ajanın açık olduklarını fark ettiklerinde İngilizler hemen onları diskalifiye etmek istediler. Ama bunu yaparken aynı zamanda sultana da mesaj vermek istediler. Bizim istihbaratımız bu denli bir istihbarattır, tez anlarız gibisinden bir mesaj. Aslında onlar da tongaya geldiklerinin farkındaydılar. Ama işte kendilerince sultanı toplum önünde küçük düşürmek istediler. Bu yüzden o İngiliz elçi, bu iki Ermeni casusu sanki yakalamışlar gibi alıp sultanın huzuruna getirmiş ve sultanla dalga geçmeye kalkışmıştı. Sultan ise elçiye sanki bıyık altından güler bir haldeydi, elçinin de en çok zoruna giden buydu. Ne yapsalar sultanı bir türlü köşeye sıkıştıramıyorlardı. Ama elçi bu sefer sultanı köşeye sıkıştırdığına inanıyordu. Sultan sadece bozuntuya vermemek adına böyle davranıyor diye düşünüyordu. Sultan söze girdi. Üslubunda ise alaycı bir ifade vardı.

'Benim ne muhterem dostlarım varmış böyle ama ben bilmiyorum. Peki, sayın dostum söyler misiniz bu iki hainin adı nedir?'

Elçi biraz duraksadı. Gerçek kod adlarını söylememek lazımdı. Ne olur ne olmazdı. Hemen kendince bir Ermeni isim düşünüp söyledi.

'Birinin adı Barta, diğerinin adı ise Adis'tir sultanım.'

'Barta ve Adis ha? Barta temizlenmek demek, Adis ise güzel haber getiren.'

Elçi şaşkın gözlerle sultana baktı. Sultan Ermenice'ye de vakıftı. Gerçekten bu adam ne kadar düşmanımız da olsa ayrıca saygı duyulması gereken bir insandı diye düşündü. O bunları düşünürken sultanın sözüyle düşünceleri dağıldı ve tekrardan sultana gözlerini çevirdi. Sultan ise alaylı bir şekilde sözünü devam ettirdi.

'Pek muhterem dostum, bu iki hain artık bendedir. Gerçekten istihbaratınıza hayran oldum. Bu iki ajanı biz fark edemedik ama siz fark ettiniz. Tabii kafamda siz nasıl fark ettiniz sorusu dolanmıyor değil. Çünkü bir ajanı ancak bir ajan fark eder. Sormak istiyorum, sizin ajanlarınız bu topraklarda ne geziyor diye. Ama ben biliyorum ki bu hainleri fark eden sizin ajanlarınız değil bizatihi sizin zatınızdır.'

Elçi bu sözün alaycı bir ifadeyle söylendiğini çok iyi biliyordu. Sultan bunu nereden biliyorsunuz diye sorsa cevap veremezdi. Ama yine de sultanın bu soruyu sormaması hem iyi hem de kötüydü. Çünkü bu soruyu aslında sorması gerekirdi fakat neden sormamıştı? Tam da bu düşüncelere dalmıştı ki sultan ayağa kalktı.

'Ey elçi, tekrardan teşekkür ederim. Bu iki haine ben hadlerini bildireceğim. Sizden artık yerinize dönmenizi isterim, gerisi benimdir. Şüphesiz dünyayı saran istihbaratınız sizi de bekler. Buyurun...'

Bu sözle elçi dışarı çıkmıştı ama kafasında onlarca soru vardı. Sultan neden bu kadar sakindi? Şimdiki planı neydi? Ne amaçlıyordu? Ne yapmak istiyordu? Yine morali bozulmuştu. Buraya sultanı küçük düşürmek için gelmemiş miydi? Peki, şimdi ne haldeydi? Elçi ne kadar kafasındaki sorulara cevap bulamamış olsa da kapıdan çıktıktan sonra sultan yanına casusunu çağırdı ve elçiye baktı.

'Londra'daki casusumuzu çağırın. Artık orada işiniz bitti fakat son bir hamle yapacaklar. Onu da bu hafta yapacaklar.'

'Ne hamlesi sultanım?'

Gülüyordu sultan...

Elinde çeviri bir kitap vardı sultanın. O bu kitabı okurken bir anda kapı çaldı. Gir dedi sultan. Kapıkulu, başı yerde bir şekilde durdu.

'Yıldız'dan gelenler var sultanım. Geri mi dönsünler, şimdi gelsinler mi?'

'Şimdi gelsinler.'

Bu söz üzerine kapıkulu kapıyı kapatıp sultana yaklaştı. Sultan elindeki kitabı bırakıp kapıkulu askerine yöneldi ve konuşma başladı."

"Nasıl yani usta? Birileri gelecek dedi ama kimse gelmeden kapıyı kapatıp konuşmaya girdi, anlamadım. Seni dinlerken bir yeri mi atladım?"

"Yok evlat doğru dinledin. Sadece sırrı tam anlamadın. Oradaki kapıkulu askeri bir kapıkulu askerinden daha fazlasıydı. Kendisi sultanın casuslarından biriydi. Bir toplantı yapılacağı zaman bu konuşma gizli bir şekilde yapılırdı. Aslında her gece olurdu bu konuşma. Konuşulacak bir şey varsa, gelsin der sultan ve konu konuşulur, o kapıkulu da orada sultanın verdiği emirleri sahiplerine iletirdi. Hiç kimse o adamdan şüphe etmezdi. Aslında sultanın yaptığı çok mantıklıydı."

"Niye ki usta?"

"Evlat, eğer bir şeyi saklamak istiyorsan, onu en

görünür yere koyacaksın. Nitekim senin sırrını arayanlar en gizli yerleri arayacaklardır. Ama dönüp de hiçbir zaman göz önüne bakmayacaktır. Bunu saçma bulacaktır. İşte o saçmalıkta saklayacaksın sen de her sırrını."

"Anladım usta. Peki sonra ne oldu usta? Ne konuştular?"

"İngiltere'deki ajanımızı, Portsmouth'u."

"Nasıl yani?"

"Evlat dur, ben sana olayı en baştan anlatayım. O gün o elçi saraya uğrayıp sözde yakaladıkları ajanları verdikten sonra, tabir-i caizse istihbarat havası estirip gidince, sultan da buna karşılık cevap vermek istedi."

"Nasıl bir cevap?"

"Büyük ve ihtişamlı bir cevap. Dur ben sana olayı kaldığı yerden anlatmaya devam edeyim, zaten anlayacaksın."

"Buyur usta."

"Casus içeri girdikten sonra sultan casusa tek bir emir verdi."

'Bir hafta içinde İngiltere'ye yolculuk yapmak için hazırlanın. Size üç kişi eşlik edecek. Bunlar saraydan olacak. Resmî bir ziyaret edasıyla gideceksiniz. Fa-

kat hiçbir resmî kuruma uğramayıp İngiltere'deki bir maça girip çıkacaksınız. Ardından ise Portsmouth takımını tebrik edip çıkacaksınız.'

Bu söz üzerine casus tamam manasında kafasını yukarı kaldırdı, sonra bu emirlerin yazılı olduğu mühürlü bir kâğıt verdi. Casus kâğıdı alıp huzurdan ayrıldı. O hafta içinde hazırlık yapıp İngiltere'ye yolculuk için harekete geçtiler. İngilizler de bu elçileri karşılamak adına sarayda ne kadar hazırlık yapsalar da Osmanlı'dan gelen elçilerin hiçbiri girmedi İngiliz sarayına. Sultanın emrettiği Portsmouth takımının maçına gittiler. Ve maç bittikten sonra o takımı tebrik edip hiçbir şey olmamış gibi gerisin geriye Osmanlı topraklarına dönmüşlerdi. İngilizler bu işten hiçbir şey anlamamıştı. Bu ne demek oluyordu? Sultan ne mesaj vermek istiyordu? Bu adam ya tam bir aptaldı ya da aptal görünen muhteşem bir zekâydı. Birinci ihtimal olmayacağına göre, o zaman kesinlikle bu işin ardında bir iş var diye düşünmeye başladılar. Hemen istihbaratlarını devreye sokup Portsmouth takımını araştırmaya başladılar. Sonuç ise kendileri için tam bir yıkımdı."

"Neydi ki sonuç usta?"

"Araştırdıklarında anladılar ki Portsmouth takımı sadece bir takım değildi. Aynı zamanda sultanın İn-

giltere'de adamların gözlerine baka baka, hem de başkentleri Londra'da kurduğu gizli istihbarat faaliyetleri yürüten bir teşkilattı."

"Nasıl yani usta, bu gerçek mi şimdi?"

"Evet, şüphe duymakta haklısın ama bu takımı araştırırsan resmen bir Türk kuruluşu olduğunu ve aynı zamanda sadece bir futbol takımı olmadığını anlarsın."

"Nasıl yani usta?"

"Evlat, bu takımın simgesi nedir bilir misin?"

"Hayır usta."

"Hâlâ devam eden bu takımın simgesi ay ve yıldızdır evlat."

"Nasıl yani?"

"Peki, sloganı nedir bilir misin?"

"Ne?"

"Bir takımdan daha fazlası... Anlayacağın onlar istihbaratlarıyla sözde hava atmaya çalışırken, Sultan adamların başkentinde gözlerinin içine baka baka adamlarla dalga geçer gibi casusluk faaliyetlerini yürütüyordu."

"Peki usta, niye açık etti o zaman?"

"Evlat elbet bir istihbarat faaliyeti var etmek kolay olmuyor ama sultan için o kadar büyük bir mesele değildi bu. Sultan bu hareketiyle birilerine bir mesaj iletiyordu. Bu mesajıyla o kendisini istihbaratıyla korkutmaya çalışan İngilizlere açık bir şekilde hem meydan okuyor hem de onlara âdeta siz giderken biz geliyorduk diyordu. Unutma evlat, bazen vereceğin bir mesaj, kazanacağın bir zaferden daha kıymetli olabilir. Hele bu devletler arasında bambaşka bir olaydır. Nitekim sultanın verdirdiği bu mesajla İngilizler artık sultanı istihbaratlarıyla korkutmanın anlamsız olduğunu anladılar."

"Peki usta, o takımdaki casuslara ne oldu?"

"Onlar çoktan ayrılmıştı kaçak yollarla ve ayrılırken bir mesaj vererek ayrıldılar."

"Ne mesajı?"

"O gün İngilizler bu takımın casus takım olduğunu anlayınca operasyon düzenlemişler fakat geç kalmışlardı. Casuslar çoktan ayrılmıştı takımdan. Tam 12 kişiydiler. Hepsi kendi isimleriyle ayrılmıştı. Sadece ikisi hariç... Bunu İngiliz istihbaratının liderine bildirdiklerinde MI6'nın yani istihbaratın lideri de bu işe şaşırmıştı. Neden böyle yaptıklarını sorsa da bir cevap alamamıştı. Peki, hangi isimle geçiş yaptılar deyince, yardımcısı Ermeni isimlerle geçiş yaptığını

söyledi. Bu cevaptan sonra iyice meraklanan MI6 şefi, bu isimlerin ne olduğunu sordu. Aldığı cevap onun daha da korkmasına sebep olacaktı."

"Ne cevabı aldı ki?"

"Sadece iki isim söyledi. Arakel ve Aristakes. Biri muhafız, biri ise kutsal koruyucu anlamına geliyordu."

"Peki bunda şaşırılacak ne var usta?"

"Bu isimler, sultanın karşısına iki Ermeni ajanı getirdiğini söyleyen elçinin yanındaki o iki Ermeni vardı ya, işte onların İngiliz istihbaratındaki gerçek isimleriydi."

"Vay canına be usta! Abdülhamid adamlarla bildiğin dalga geçiyor."

"Hem de ne dalga... Böylece bir şeyi çok iyi anladılar evlat: Sultanın her sırdan haberdar olduğunu."

"Usta, valla bunca adam yerleştirmiş oraya buraya ama aynı zamanda kendi çevresindekileri de iyi bulmuş."

"Bunu yapmaya küçüklüğünden başlamıştı evlat."

"Usta nasıl yani?"

"Küçüklüğünden beri istihbaratını hazırlıyordu."

"Nasıl yani?"

"Dur sana anlatayım. Olayı anlatan da sultanın faytoncusu. Gece yarısına yaklaşmaktaydı zaman. O zamanlar Abdülhamid şehzadeydi ve yaşı 18 ya var ya yoktu. Bir gün amcası Sultan Abdülaziz'e önemli bir mesele anlatmak için kaldığı köşkten saraya ilerlemeye başladı. Faytona binmiş, saraya doğru yaklaşmaktaydılar. Saraya geldiklerinde faytoncu faytondan inip saray kapısına doğru yöneldi. Tam, 'İçeri gireceğiz, açın şehzade geldi' diye emir verecekti ki lafı ağzında kaldı. Kapı görevlisi, 'İçeri bu vakitten sonra girmek yasak bilmez misin?' diye sert bir şekilde karşılık verdi. Faytoncu ise 'Dediğimi duymaz mısın? Gelen şehzade Abdülhamid'dir. Sultan amcasına bir şey aktarmak için gelmiştir.'

'Değil şehzade, şimdi şuradan sultan çıksa onu dahi içeri almam. Bu vakitten sonra girmek yasaktır diye ferman yayınlanmadı mı? Zamanını bileceksiniz.'

Karşılıklı tartışma iyice büyümeye başlıyordu ki faytondan Şehzade Abdülhamid seslendi.

'Hey faytoncu gel buraya!'

'Buyurun şehzadem.'

'Ne oluyor böyle?'

'Şehzadem, sultanımız bildiğiniz gibi iki ay önce artık akşam vaktinden sonra kimse içeri alınmayacaktır diye bir ferman yayınlamıştı.'

'Evet, bilirim.'

'İşte sultanım, kapıda görevli asker bunu göstererek bizi içeriye almaz.'

'İşimizin önemli olduğunu söylemedin mi?'

'Söyledim ama nuh der peygamber demez. Kim olursa olsun der. Hatta şu an sultan dışarıda kalmış olsun ve içeriye girmek istesin onu bile almam içeri der.'

'Git biraz daha zorla bakayım. Sadece on dakika ve ara sıra tehdit cümleleri de yerleştir.'

'Peki şehzadem.'

Bu söz üzerine faytoncu ve yaver tekrardan kapı görevlisi olan askerin yanına gitti. Konuşmalar, tartışmalar iyice yükseldi ve en sonunda sırası geldiğinde faytoncu kapıdaki askeri tehdit ettiği vakit, asker hemen tüfeğini faytoncuya çevirdi.

'İkinci tehdidinde bir ölüden başka bir şey olmayacaksın. Sakın bir daha bir Osmanlı'yı tehdit etmeye kalkışma.'

Tamam dedi faytoncu. Yavaş yavaş geri çekilip şehzadenin yanına geldi. Şehzade Abdülhamid ise olanları gülerek izliyordu. Faytoncu ve yaver geldiğinde daha onlar konuyu açmadan şehzade konuyu açtı.

'Ne oldu, yine izin vermedi değil mi?'

'Şehzadem, gerçekten pek inatçı biri çıktı. Diğer yanındakiler bile tamam girsinler dediğinde hemen onlara dönüp azarı basmaya başladı. En sonunda gördüğünüz gibi tüfeği üzerimize çekti. Şehzadem inanın zorlasak bizi vururdu.'

'Farkındayım zaten. Ben de sizi bundan iyice emin olmak için gönderdim.'

'Anlamadım şehzadem.'

'Önemli değil. Sen git şu askerin ismini al gel.'

'Peki şehzadem.'

Faytoncu tekrardan kapıdaki askerin yanına geldiğinde, asker tekrardan tüfeğini doğrultunca biraz tedirgin olsa da faytoncu, askere sakin olmasını söylediğinde, asker yine de indirmemişti silahını. Sonra da faytoncunun yüzüne silahı tuttu.

'Hele sen konuş. Konuş ki ikinci bir tehdidinde seni uyaran şu tüfeğim olsun.'

'Tamam, gideceğiz, sadece şehzadem senin ismini öğrenmek istedi.'

'Ne oldu? Yoksa şehzademiz içeri alınmadı diye beni sultana mı şikâyet edecek? Sultan Abdülaziz, şehzadeyi bu yapacağı hareketten ötürü huzurundan kovar da beni kovmaz bilmez mi? Her neyse önemli değil. Soruna gelince adım...'

Ardından faytoncu bu askerin ismini almış ve şehzadenin yanına tekrardan gelmişti. İsmini şehzadeye söyledikten sonra şehzade, 'Yarın bu adamı odama istiyorum' dedi.

'Peki şehzadem.'

"Yahu usta, sultan da gençken ne şımarık biriymiş. Adam orada görevini yapıyor ve en doğrusunu yapıyor. Hâlbuki Abdülhamid ne yapıyor..."

Güldü usta bu söze. Sonra bir şeyi hatırlarcasına tekrardan gülümsedi. Sonra gence baktı.

"Ben de ustamdan bu olayı ilk dinlediğimde ona aynı tepkiyi vermiştim. Ama iş hiç de öyle göründüğü gibi değil evlat."

"Nasıl yani usta?"

"Evlat, belki Abdülhamid'in o adamın ismini almaktaki amacının ona sinirlenip hesap sormak olduğunu zannediyorsun ama Abdülhamid öyle aptal biri değil. Tam tersi, olayları ve kişileri doğru yerlerde, doğru şekilde değerlendirebilen biriydi."

"Tamam da o adamın ismini alıp ne yapacak ki usta? Bunun başka manası mı var?"

"Evlat belki bilmiyorsun ama o zamanlar hainin ve kahpenin çok bulunduğu bir zamandı. Şehzade bu-

nun farkına o yaşlarda varmıştı. Biliyordu ki bir gün taht sırası ona da gelecek. O da bunu bildiği için, kendinden önceki atalarının akıbetine uğramamak adına, daha genç yaşlarda iken etrafını kaliteli insanlarla çevirmeye başlamıştı. O askerin ismini de zaten sırf bu niyetle almıştı. Onun ismini almış ve zamanı gelip tahta geçtiğinde onu Yıldız istihbaratının kuvvet komutanlığının başına getirmişti. Daha sonra bu adam Sultan Abdülhamid'i indirmeye gelen Ali Suavi hainini elindeki sopayla başını ezerek gebertmişti."

"Usta kim bu adam?"

"Aslında tanıdığın biri. Nam-ı diğer Yedi Sekiz."

"Yedi Sekiz Hasan Paşa ha!"

"Aynen evlat."

"Usta o yiğidi bilirdim ama böylesi bir hikâyesi olduğunu bilmezdim. Vatanı için darbecilere göz yumdurmayan adam. Gözünü kırpmadan gelen ilk darbeciyi öldüren adam. Tıpkı Ömer Halisdemir gibi be usta."

"Aynen evlat, tıpkı Ömer Halisdemir gibi. O da vatanı için, milleti için, anası babası bellediği bu vatan için gözünü kırpmadan darbeciyi öldürüp şehadete yürümüştü."

"Ne yüce bir fedakârlık usta... Yavrularını babasız bırakacağını bile bile şehadete yürümek."

"Evlat, sen vatan ne demek hâlâ tam anlamamışsın belli ki. Vatan demek ana demek, baba demektir. Onlar için her şeydir vatan. Onlara neden şehit oldun, neden evlatlarının babasız kalacağını bile bile ölüme yürüdün diye sorsan, onlar sana dönüp tek bir cevap verirler, 'Evet, belki evlatlarım babasız kaldı ama bırakın benim evlatlarım babasız kalsın. Milletim vatansız yani babasız kalacağına, bırakın benim yavrum babasız kalsın' diyerek şehadete yürümüştür. Evlat onları konuşmakla bitiremeyiz. Allah bir daha yaşatmasın öyle kahpe bir geceyi. Öyle kahpece saldıranların kahpelik ettiği o geceyi."

"Amin usta amin... Buyur usta, sen devam et."

"Nerede kalmıştık evlat? Hah hatırladım. Yedi Sekiz Hasan Paşa'dan gelmiştik. İşte evlat, sultan böylesi bir zekâya sahip muhteşem bir dehaydı."

"Peki usta, böylesi bir istihbarata sahip ve böylesi bir zekâya sahip birini nasıl oldu da tahttan indirmeyi başardılar? Hangi aklın planı bu?"

"Evlat sana ilk başta da dediğim gibi onu tahttan indiren bir aklın planı değil. Sadece sultanın zaafıydı."

"Ne zaafı usta?"

"Merhamet zaafı evlat."

"Nasıl yani usta?"

"Evlat, sultanı tahttan indirmeye gelenler bir çapulcu sürüsünden başka bir şey değildi. O isyancılar saraya yürüdüğünde sultanın yaveri yaklaşıp, 'Sultanım arzu ederseniz bunları yok edebiliriz' demiş fakat sultan, ben Müslüman'ı Müslüman'a kırdıramam diyerek bunu kabul etmemişti. Sultan pek merhametli biriydi evlat. Nitekim sonradan keşke o vakit merhamet etmeseydim diye hayıflanmıştır. Ama işte merhamet duygusu böyledir. Hz. Osman'da da aynısı vardı. O da pek merhametli olduğundan ötürü canından olmuştu. Belki de bu işe biraz kaderin çizgisi diye de bakmak gerek evlat. Nitekim İbn Haldun'un da dediği gibi, 'Her devlet bir insana benzer. Doğar, büyür, gelişir, yaşlanır ve ölür.' Nitekim Osmanlı da bir gün ölümle karşı karşıya kalacaktı. Ha bir kötü ölüm vardır, bir de iyi ölüm vardır. Sultan tahttan inmeden önce Osmanlı için olabilecek en iyi ve en zararsız ölümü ayarlayıp tahttan indirildi sayılır."

"Nasıl yani usta anlamadım?"

"Evlat bu üzerinde durduğun ülke yani asıl adıyla Anadolu, bu coğrafyadaki tüm Türk ve Müslüman devletlerin asıl kaynağıdır. Şu zamanda çevrende gördüğün Türk ve Müslüman ülkeler sadece bir ağacın dalıdır. Bu ağacın kökü ise Anadolu'dur. Unutma evlat, dalları budanmış olsa da bir ağacın kökü hâlâ sağ-

lamsa o zaman o ağaç sağlam demektir. Zamanı geldiğinde tekrar koca bir çınar haline gelir. Bunu bilen sultan madem bu ağacın dalları ya öyle ya böyle illa ki budanacak, bari kökü kurtaralım diyerek dalların kendilerinden ayrılmalarına göz yumdu. Göz yumdu ama yine de Türk olan çoğu yeni dalı kendi tohumlarından devam ettirdi."

"Nasıl yani?"

"Pakistan'ı bilirsin evlat. Şu an en güçlü Müslüman devletlerinden biri. Hem de aynı zamanda Türkiye devletine çok sadık, Azerbaycan gibi 'gardaş' denilecek bir devlet. Peki, ilk kurucusu kim biliyor musun?"

"Muhammed Ali Bey, ne var ki bunda?"

"Bunda bir şey yok. İşin en muhteşem yanı olayın devamında... Rivayet o ki Muhammed Ali Bey, Osmanlı istihbaratı Teşkilat-ı Mahsusa'nın Pakistan'daki kalkütalarından biridir."

"Kalküta derken?"

"Yani Osmanlı istihbaratının Pakistan'daki hücre başkanlarından biridir. Yani kısaca bir Osmanlı ajanıdır. Aslında bu o kadar muhteşem bir şeydir ki evlat. Düşünsene, koca devlet yıkılırken bile Osmanlı'nın bir ajanı yeni bir devlet kurabiliyordu."

"Hakikaten muhteşem be usta! Peki usta sana bir sorum olacak, bu Teşkilat-ı Mahsusa'nın başında Enver Paşa yok muydu? O sultanı indirenler arasında değil mi? Bunun Abdülhamid ile ne alakası var?"

"Evlat, sultan tahttan indikten sonra bildiğin gibi başa dolaylı olarak Enver Paşa geçti. Belki anlatmışımdır ama yine söyleyeyim, Enver Paşa devlet yönetmede başarısız olunca, 1916 veya 1917 yıllarında İstanbul'dan bir gemiyle ayrılır. O vakit Enver Paşa'nın yanındaki başka bir paşa ona yaklaşıp, 'Biz nerede hata ettik sultanım? Neden her şey böyle oldu?' dediğinde, Enver Paşa yanındaki paşaya acı bir gülümsemeyle bakar.

'Bizim tek bir hatamız var paşa, o da o büyük sultanı, Abdülhamid Han'ı anlamamaktır' der.

İşte böyleydi evlat. Ne kadar ilk başta düşman da olsa Enver Paşa, sonradan bin pişman olmuştu. Ama gel gör ki bunların düşüncesizliği canların heba olmasına sebep oldu. Sonradan sultanın kurduğu bu istihbarat sistemini tekrar yaşattılar da Osmanlı'yı kötü bir ölümden kurtardılar.

O zaman sultan tahttan inmiş olsa da istihbaratımız yok olmadı. Evlat, belki kişilerin devlet üzerinde nice faydası olsa da o töreyi alttan alta devam ettiren sultandan da büyük bir devlet aklı vardır. Enver Pa-

şa'nın yaptığı, bazı Siyonistlerin oyununa alet olmasıydı."

"Hem de haindiler!"

"Elbette hataları büyük evlat ama Sultan Abdülhamid bunların hiçbirine hain demezdi. Gafil derdi bunlara. Gafil ne demek bilirsin. Ne yaptığının farkında olmayan kişi... Onlar doğru yaptıklarını zannediyorlardı. Bu yaptıklarıyla devleti doğru bir yere götüreceklerini düşünüyorlardı. Aslında evlat, tarihimizde gerçekten hainlik amacıyla yanlış yapmış pek az kişi vardır. Hepsinin kafasında, böyle yaparsak bu millet daha da yücelir düşüncesi vardı. Elbette bazılarında kendi makamlarını da düşünme vardı. Ama yine de çoğu bu yaptığıyla bu milleti daha da öteye götüreceğine inandı. Ama gel gör ki ite köpeğe maşa oldu sadece. Enver Paşa da öyle oldu. Kendisinin daha başarılı bir şekilde bu işi yürüteceğini düşünüyordu. Fakat işte gel gör ki... Her neyse bak konu iyice dağılmaya başladı. Nerede kalmıştık biz evlat?"

"Enver Paşa'nın yanlışları yüzünden bu yerlere geldik usta. Peki usta, merak ediyorum, sultanın istihbaratı gibi bir istihbarat yürütüldü mü hiç?"

"Evlat öncelikle şunu bil ki sultan gibi bir adam bir daha gelmedi bu dünyaya. O akıl tarihimizde bile pek nadir akıllardan biridir. O olmasa bile onun is-

tihbaratının hücrelerini yaşayanlar her daim oldu. O hücreleri kendi aklı ve fedakârlığı ile oyuna sokan ve oyunu yöneten yine nice akıllar var oldu. Bu yere göğe sığdıramadıkları İngiliz ajanı Lawrence'ı bile dize getiren nice ajanlar."

"Kimmiş Allah aşkına usta, koca Lawrence'ı bile dize getirmiş adam?"

"Kuşçubaşı Eşref. Hele onun o muhteşem aklı ve Lawrence'la yaşadığı o olay yok mu?"

"Hangi olay usta?"

"Hele şu çayı tazele, o vakit anlatalım."

Bu söz üzerine genç çaydanlığı alıp mutfağa doğru yöneldi. Çaydanlığı ocağın üzerine koyup çayı tekrardan ısıtmaya başladı. Aslında çay fazla soğumamıştı ama yine de usta pek sevmezdi soğuk çayı. Bardak dudağına dokununca o sıcaklığı hissetmeliydi insan. Başka adamdı usta, her şeyiyle başka. Bildikleriyle bambaşka. Peki, bitmiş miydi şimdi sultanın hikâyesi? Aslında bitmemişti. Çünkü sultan sadece istihbarat yönünden bir nebze anlatılmıştı. İyi ki de anlatmıştı usta. O muhteşem aklı, o muhteşem dehayı. Sherlock Holmes'a özenenler, şu Hollywood filmlerindeki sahte istihbarat filmlerini izleyip hayret edenlerin kaçı atalarının bu yönünü bilmekteydi acaba? Aslında çok

dua etmeliyiz diye düşündü genç iyi ki bu topraklarda doğmuşum diye. Bunu bir Türk olarak söylüyorum. Bir Kürt olsaydım yine söylerdim diye düşündü. Çünkü sultan sadece Türk evlâdının atası değildi. O aynı zamanda Kürtler için de bambaşka bir isimle çağırılırdı. Onun için Kürtlerin babası da derlerdi. Öylesi bir akıldı o. Tüm ayrılıklara rağmen herkesi bir tutmasını bilen biriydi. Aslında bu işi aklıyla halletmişti. Genç çaydanlığı alıp tekrar odaya geldi. Daha yerine oturmadan ustaya sordu.

"Usta, Kuşçubaşı Eşref'i anlatmadan önce sana şunu soracaktım. Sultan hem Kürt hem de Türk barışını nasıl sağlamıştı? Anlatmıştın ama aklımdan çıkmış. Hele bir daha anlatsana usta..."

"Anlatayım evlat. Zaten vaktimiz boldur. Onu da anlatırız, onun aklının yolundan giden Kuşçubaşı Eşreflerin dehalarını da anlatırız. Sultan bu işi çok dâhiyane bir şekilde yapmıştı. İnsanların zaafını kullanmıştı. Borçlu kalma zaafı. Bu Kürt aşiretlerinin liderlerinin çocuklarını alıp özel yurtlarda okutmuştu. Bu sayede Kürt aşiret liderlerini kendisine borçlu kılmıştı bir bakıma. Aynı zamanda geleceğin aşiret liderlerini de kendi istediği şekilde yetiştirmiş ve aynı zamanda onları da küçüklükten itibaren kendisine borçlu kılmıştı. Tabii Kürtler bunun için ona Kürtlerin baba-

sı demedi. Bu sadece yönetime karşı yaptığı taktikti. Halka ise bambaşka bir şefkat ve samimiyet ile yaklaştı. Hafiyelerini yani casuslarını bu işte çok kullandı. Nitekim İngilizler, Doğu ve Irak topraklarında petrol olduğunu anladığında oraları ele geçirmek istedi. Bunu yapmanın tek yolu vardı. Orada bir kargaşa olmalı ki o yörenin halkı ve aynı zamanda yönetim o kargaşayla uğraşırken, İngilizler de bu arada alacağını alsın ve gitsin. Tıpkı bugün yaptıkları gibi... Paramparça ettikleri ülkeler şimdi durmaksızın birbirileriyle savaşmaktalar. Onlar birbirileriyle savaşırken, İngiliz aklı alacağını alıp gidiyor. Kahpe siyasetin namussuz oyuncuları bunlar evlat."

"Peki sultan ne yapıyordu usta onların bu hamlelerine karşılık?"

"Evlat, sultan istihbarat adamı olduğu kadar manevi bir ağırlığı da vardı onun. Bu yüzden mollalar ve evliya hocalar ile arası pek iyiydi. Bu yüzden o şeyhler, sultanı hep överdi. Nitekim sen de bilirsin ki bizim millet Türk'üyle Kürt'üyle hocalara pek değer veren bir millettir. Zaten kendileri sultanı severlerdi, bir de o şeyhler onu övünce ayrı bir bağlılık oluşuyordu sultana. Sultan hem bu araçla hem de halk içinde halktan görünen, halkın değer verdiği ama sultanın ajanı olan kişilerle durmadan kardeşlik hissini yaymaktaydı. Bu

yüzden İngilizlerin attığı hiçbir fitne tohumu tutmazdı oralarda. Lawrence da zaten o gittikten sonra oralarda bir şey yapabilmişti."

"Usta bu Lawrence tam olarak kim?"

"Evlat bir İngiliz ajanı. Arapları yalanlarıyla kandırmış, bizi onlara, onları da bize düşman etmiş bir ajan. Kendi halkı için çok değerli bir ajandır. Gerçekten kendi davası için büyük hizmet etmiş birisidir. Tabii o ajandan daha yüce bir istihbarat pirimiz vardı. Adı Kuşçubaşı Eşref. Lawrence'la bile dalga geçmiş biridir o."

"Nasıl yani usta?"

"Her anlattığımda tüylerim diken diken olmasına rağmen, anlatırken o heyecandan hiçbir şey kaybetmediğim bir olay. Olay Sultan Abdülhamid'den sonra geçer. İngilizler Yemen'de bir isyan çıkarma hazırlığındadır Osmanlı'ya karşı. Osmanlı bunu durdurabilir ama bunun için Yemen'e belirli miktarda bir para servis edilmesi lazımdır. Bu para İstanbul'dan çıkıp Yemen'e gidecektir. Gidecek ama gitmesi hiç de kolay değildir. Arada koskoca bir Arap Yarımadası ve İngiliz casusları bulunmaktaydı. Bu para İstanbul'dan Yemen'e gidene kadar bin kez yok edilir. Bunun çok gizli yollarla Yemen'e iletilmesi lazımdır.

İstanbul Hükümeti nasıl yapacağız diye düşünürken, akıllarına Kuşçubaşı Eşref gelir. Yapsa yapsa o yapar derler. Kuşçubaşı Eşref'i İstanbul'a çağırırlar. Kuşçubaşı Eşref İstanbul'a gelir, saraya girer ve o zamanki yönetimin başında olan Enver Paşa'nın karşısına geçer. Enver Paşa, Kuşçubaşı Eşref'i buyur eder. İçerideki herkesin dışarı çıkmasını ister. İçeride bir kendisi, bir de Kuşçubaşı Eşref kalır. Biraz düşünceli, biraz tedirgin bir halde bir sağa bir sola durmaksızın adım atar. Kuşçubaşı Eşref gözlerinin ucuyla Enver Paşa'yı süzer. Ondan gelecek sözü bekler ama sessizdir. Daha sonra Enver Paşa bir anda yüzünü pencereden çevirip Kuşçubaşı Eşref'e yöneltir ama yine sessizdir. En sonunda dayanamayarak konuya Kuşçubaşı Eşref girer, biraz da esprilidir.

'Ne oldu böyle efendim, sanki idam fermanımızı imzaladınız da bunu nasıl söyleyeceğim diye düşünürsünüz.'

'Valla ne yalan söyleyeyim biraz da öyle Kuşçu. İdam fermanını imzalamasak da idam etmeye göndereceğ gibiyiz.'

'İyi o zaman. Zaten bizimle bir konuşmamış Azrail kalmıştı. İnşallah onunla da kavgalı bir şekilde karşılaşmayız. Yoksa bu sefer hiç uçamam ve kaçamam.'

'Allah en iyisini bilir elbette ancak Azrail inşallah

senin gibi bir kulu selam vererek karşılar. Her neyse, konuyu çok uzatmanın anlamı yok. Eşref, bildiğin gibi İngilizler Yemen'de yeni bir isyan hazırlığındalar. Bu isyanı bastırabilecek güce sahibiz ama öncelikle bu isyanı bastıracak maddiyatı oraya sevk etmemiz lazım.'

Bu sözü söyledikten sonra masanın altından çıkardığı içi tam dolu üç altın çuvalını masaya koydu, sonra da tekrar Kuşçubaşı Eşref'e döndü.

'Evet, bu üç çuval altını buradan Yemen'e sevk etmemiz lazım.'

Güldü Kuşçubaşı Eşref bu söze. Çünkü bunu yapmak imkânsızdan da öte bir şeydi. Bunu o da biliyordu, bunu ona teklif eden Enver Paşa da. Ama neden yapmıştı ki o zaman bu teklifi? Nitekim Enver Paşa, Kuşçubaşı Eşref'teki 'Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun değil mi?' der gibi gülüşü görünce, kendisi, 'Bu cevabı bekliyordum zaten' der gibi bir gülüşle karşılık verdikten sonra, 'Gülmen gösteriyor ki bu iş senin için çok kolay olacak' dedi.

'Ah be paşa, sen bilmez misin ki dünyanın gelmiş geçmiş tüm belalı casusları Arap Yarımadası'nda cirit atar. Bunun buradan çıkıp Yemen'e gitmesi nasıl sağlanır? Bu paralar heba olur bu yollarda.'

'Evet dediğin gibi, bu paralar bu yollarda ancak

heba olur ama Eşref, kimin elinde olduğuna bağlı biraz da bu. Bu paralar senin elinde İngiltere'ye gider de İngiliz ajanlarına bu sizin maaşınız diye yutturulursa saraya karşı ayaklandırırsın.'

'Estağfurullah paşam, devletimizin bu istihbarat hücreleri olmasa biz kendi başımıza bir hiçiz. Ama bu paranın buradan çıkıp Yemen'e gitmesi pek zor, her şeyden öte bunca altın heba olur paşam.'

'Kuşçubaşı Eşref, bu paralar gitmezse bu sefer Yemen'deki evlatlarımız heba olacak. Ben sana bu parayı götürebilir misin demiyorum. Bu parayı al götür diyorum. Ha belki yolda bu parayı casuslara kaptıracaksın. Belki bu para heba olacak ama burada böylesine boş dursak da heba olacak. Bari şansımızı deneriz ve ben inanırım ki Asya'nın ve dahi bu diyarların kartalı ve dahi uçan kuşun habercisi sen bu işi halledersin. Sana boşuna mı Kuşçubaşı dediler. Bazen ben bile şüphe ederim bu adam bu kadar bilgiyi nereden bilir, yoksa kuşları mı konuşturur diye.'

'Estağfurullah paşam lakin benim endişem...'

'Bilirim, senin endişen ümmetin nice dertler çekerek biriktirdiği bu paranın senin elinle heba olmasıdır. Fakat şunu da bil Kuşçu, bu para gitmezse Yemen yanacak. Burada bu paranın durması asıl başka bir vebaldir. Bu diyarda bu parayı casusların cirit attığı yerden ancak sen geçirip götürebilirsin.'

Kararsızdı Kuşçubaşı Eşref. Korkuyordu, bu görevi hakkıyla yerine getiremez de ümmetin evlatlarının bunca parasını heba ederim diye. Sonra gözlerini kıstı. Bu hareketi yaptığında Enver Paşa iyice heyecanlanmaya başlamıştı. Çünkü Kuşçu bunu yapıyorsa şimdi aklından nice planlar geçiyor demekti. Birazdan tam kararını verecekti. Ya evet diyecek ya da gönülsüz evet diyecekti. Çok sürmedi beklemesi. Bir süre sonra Kuşçubaşı Eşref, Enver Paşa'ya baktı.

'Tamamdır paşam. Allah izin verirse bu parayı sağ salim oraya ulaştıracağım.'

Sevindi, çok sevindi Enver Paşa. Çünkü gerçekten bunu söylerken gönüllü bir şekilde söylemişti. Enver Paşa bu söz üzerine altın torbalarını Kuşçubaşı Eşref'e uzattı. Kuşçubaşı Eşref dışarıya çıkıp en yakın adamı Zenci Musa'yı çağırdı yanına. Pek kuvvetli bir adamdı Zenci Musa. Pek de sadık. Kuşçubaşı Eşref, Zenci Musa'nın iki omzuna ellerini koydu.

'Musa bu çuvalları bizim haneye koyasın, yeraltı hanesine. Yarından tezi yok yola çıkacağız. Bunları Yemen'e götüreceğiz. Medine'den geçip Yemen'e bu çuvalları bırakacağız.'

'Ne isterseniz o olsun sahip. Fakat Medine'den sonrası, İngiliz casusları ve aynı zamanda İngilizlerin kandırdığı Arap bedevilerle kaynamaktadır. Oraya nasıl ulaştıracağız?'

Bu söz üzerine Kuşçubaşı Eşref yüzünü Enver Paşa'ya dönüp gülüşmeye başladılar. Daha sonra Kuşçubaşı Eşref, Zenci Musa'yı yanındaki sandalyeye oturtup planını anlatmaya başladı. Kuşçubaşı Eşref anlattıkça Zenci Musa'nın yüzü gülüyordu. Kuşçubaşı Eşref, Zenci Musa'ya bakıp; 'Unutmayasın bu yolda ben ölürüm, sen ölümü görürsün ama tanımamış gibi yapar geçersin. Eğer beni kurtarmak amacıyla bir işe kalkışırsan, hakkım sana helal değildir' dedi.

Ne kadar zor bir karar olsa da Zenci Musa'nın vereceği tek bir cevap vardı: 'Emredersiniz sahip!' Ve herkes birbiriyle helalleştikten sonra yolculuk başladı. Kuşçubaşı Eşref ilk başta Medine'ye gidecek ve oradan Yemen'e geçecekti. Medine'ye kadar hiçbir sıkıntı çıkmazdı fakat Medine'den sonrası tehlikeliydi. Çünkü oradan sonrası İngilizlerin kandırdığı bedevilerle doluydu, oradan geçiş hiç de kolay olmayacaktı. Belliydi bu. Ordu da şu an oraya sürülemezdi. Medine'de ise Fahrettin Paşa vardı. Onun ordusu zaten Medine'yi korumaya zor yetiyordu. Ondan sonrası Allah kerim diye düştü yollara Kuşçubaşı Eşref.

En sonunda Medine'ye geldiğinde, onu Fahreddin Paşa karşıladı. Medine'de zaten açlık vardı. Elinde olan yiyeceklerle Kuşçubaşı Eşref'i ve taifesini doyurdu. Daha sonra Kuşçubaşı Eşref ile Fahrettin Paşa ko-

nuşmak için dışarı çıkıp sakin bir yere geçtiler. Sordu Fahrettin Paşa: 'Ne oldu Eşref'im? Seni buralara ne attı böyle?'

'Ne olduğunu tahmin etmişsindir paşam. Yine ümmetin ağır bir yükü daha üzerimize yüklendi, emir kesin. Bu iş ya olacak ya da ümmetin parası heba olacak. Ah be paşam içim nasıl sızlar bir bilsen. Ya ümmetin helakına sebep olacak bir iş yaparsam diye.'

'Hele söyle bakayım Eşref'im bu sefer görev nedir? Nedir ki seni böylesine dertlendirmiştir?..'

'Fahreddin Paşam, ben yarın tekrar yola çıkacağım. Buradan Yemen'e geçeceğim. Payitaht bana bir görev verdi. Bu altınları Yemen'e ulaştır, oradaki birliklerimize yardım et ve oluşabilecek isyanı şimdiden yok et.'

'Eşrefim sen bilmez misin ki burası son duraktır. Buradan sonra Arap bedeviler vardır. Senin buradan çıkmanla yakalanman bir olur. Sen diyorum, Osmanlı'nın nice gizemini aklında tutan sen, yakalanırsın.'

'Orası Allah kerim paşam.'

'Eşref'im elbette öyledir ama deveni de sağlam kazığa bağlamadan iş yapmaman gerektiğini söylemez mi Peygamber? Sen buradan çıktıktan sonra Allah aşkına söyle yakalanmaman için kaç ihtimalin var? Ben seni buradan öteye bırakmam.'

'Bırakacaksın paşam, öleceğimi bilsen bile bırakacaksın. Hem bilmez misin ben Kuşçubaşı Eşref'im. Sence elimde sağlam bir kazık olmadan devemi bu diyarlarda gezdirir miyim?'

'Sen öyle dersin ama senin gibi olmasa da bu aralar yeni yetme bir İngiliz ajan çıktı Lawrence diye. Seni yakalamaya ant içmiş. Efsanen her yerde dolanır. İnsanlar Lawrence'a gidip seni anlatırlarmış, bazıları senin bir cin olduğunu düşünürmüş. Kuşlardan haber aldığını söylerlermiş. Anlayacağın seni pek kıskanan ve biraz da sana benzeyen bu adam senin peşini bırakmaz.'

'Eğer peşime düşebilecek kadar iyi iz sürüyorsa bırakmasın paşam.'

'Eyvallah, eyvallah... Dersin ki sen benim işime şu ihtiyar halinle karışma. Dünkü yetmeyle beni bir tutma dersin, öyle mi?'

'Estağfurullah paşam, ne haddimize.'

'Neyse belli ki sen kafanda bir plan hazırlamışsın. Ben de seni durduramam bilirim. Bari seni Medine çıkışına kadar götüreyim. Ama sen de bilirsin ki bıraktığım yerden fazla uzaklaşmadan, seni o bulunduğun yerde anında avlarlar. Artık oradan sonrası sana kalmış. Yol senindir. Bu gece yola çıkarız. Seni götürebileceğim en uzak yere götüreceğim inşallah.'

'Eyvallah paşam. O zaman müsaadenle biraz dinlenmek isterim.'

'Tabii ki Eşref'im, buyurasın.'

Artık herkes köşesine çekilmişti. Bu gece zorlu olacaktı. Ya o paralar Yemen'e gidecek ya da heba olacaktı. Neyse dedi Kuşçubaşı Eşref. Gözlerini derin bir uykuya kapattı.

Gece yarısı olduğunda Kuşçubaşı Eşref gözlerini açıp karargâhın bahçesine çıktı. Karşısında Fahrettin Paşa vardı. Belli ki Fahrettin Paşa uyumamıştı. Öylesine, ileri doğru bakıyordu. Yaklaştı Kuşçubaşı Eşref Fahrettin Paşa'nın yanına. Selam verdikten sonra o da oturdu yandaki boş sandalyeye. Biraz da dertli bir şekilde girdi konuya:

'Paşam ne düşünürsün? Şimdi bu ölür de başıma kalır diye mi düşünürsün?'

'Daha kötüsünü düşünüyorum Eşref'im. Ne olacak bu devletin hali? Ne olacak bu ümmetin sonu? Paramparça oluyoruz durmadan. Daha da parçalanacağız belli. Ama ne zaman son bulacak bunlar Eşref'im?'

'Paramparça olmak Devlet-i Aliyye'nin planıdır paşam. Sultan Abdülhamid bu plan doğrultusunda göçtü gitti bu diyarlardan.'

'Ne dersin Eşref'im sen böyle?'

'Paşam, sen de biliyorsun ki bu çakallar alacaklarını almadan bu diyarlardan gitmeyecekler, bu koca çınarın dallarını illaki budayacaklar. Daha sonra da çıkıp bu çınarın kökünü kurutmak isteyecekler. Biz de izin vereceğiz paşam. Dallarımızı kesecekler. Şu aslanın kürkünden yeni aslanlar türetmek isteyecekler. Belki beş, belki on, belki yirmi ülke icat edecekler. Böldük zannedecekler. Fakat zamanı gelince, işte o vakit, o çınarın kurumayan kökü Anadolu, tekrardan yeni bir diriliş için harekete geçecek. O dallar bu kökle tekrardan birleşecek. Aslanın kürkünden başka aslanlar yapmaya çalışanların planı tutmayacak. Aslan tüm kürkleri toplayıp çakalları tekrar dize getirecek.'

Paşa, 'Eşref'im...' dedi ve biraz durduktan sonra, 'Peki Eşref'im, söylesene kaç yıl sürecek bu? Her şeyden öte kaç can gidecek Eşref'im?'

'Çok can gidecek paşam, çok kan akacak ama sonunda sultanın planı tekrardan var olacak.'

'Peki, kaç yıl sürecek bu durum?'

'Belki elli yıl sürecek ama tahminim bu plan yüz yıllık bir plan olacak. Belki bir asır geçtikten sonra aslan düştüğü yerden kalkacak.'

'İçim az da olsa umut doldu be Eşref'im. Peki Enver ne dedi? Ne yaptı sultanın bu planına karşı?'

'Enver Paşa da biz de çok hata yaptık paşam. Tam bilemedik sultanın ne demek istediğini, aslında nasıl bir öneme sahip olduğunu. Ama Enver de pek pişmandır onu tahttan indirmekten ötürü. Fakat her şey bitti artık. Bu plana gelince, Enver bu planı tam bilmez paşam.'

'Teşkilat-ı Mahsusa'nın başında o vardır.'

'O görünür paşam ama o yoktur. O resmî olarak istihbaratın başındadır. Gayriresmî olarak da başında olduğunu zanneder. Ama zanneder paşam. Yoksa benim bile bilemeyeceğim kişilerin isimleri vardır bu planın ardında. Ne benim ne de senin bilebileceği isimler.'

'Anladım Eşref'im, anladım.'

'O zaman bana müsaade paşam.'

'Müsaade senin Eşref'im. İçimi ferahlattın bir nebze de olsa. Eyvallah. Bu arada bu sözlerinin bende bir sır olarak kalacağını bil.'

'Bilirim paşam, bilirim. Zaten bilirim de sizlere bunları söylerim.'

'Eyvallah Eşref'im, hadi artık yola çıkalım.'

Bu sözle artık yolculuk başlamıştı. Fahrettin Paşa ordusuyla Eşref'i ve taifesini Yemen'e doğru götürme-

ye başladı. En sonunda Medine çıkışına geldiklerinde, Fahrettin Paşa ordusunu durdurdu. Atından inip Eşref'in yanına geldi.

'Artık buraya kadar Eşref'im. Gönül ister ki bu orduyla Yemen'e kadar geleyim seninle ama o zaman da Medine savunmasız kalacak. O yüzden bir adım öteye ne yazık ki gidemeyeceğim. Allah yolunu açık etsin. Buradan öteye umarım yol olur, Yemen'e varır da ümmetin parasını, ümmetin evlatlarına yetiştirirsin.'

'İnşallah paşam, inşallah. Bizi ağırladığın için ayrıca memnun olduk. Ben buradan sonra yalnız giderim taifemle birlikte. Hadi Allah'a emanet ol.'

Bu ayrılık dolu sözlerden sonra Kuşçubaşı Eşref ve dokuz arkadaşı Yemen'e doğru ilerlemeye başladı. Onlar gözden kaybolana dek yerinden ayrılmadı Fahrettin Paşa. Ta ki onlar gözden kayboldu, işte o zaman Fahrettin Paşa da Medine'ye geri döndü. Artık yalnızdılar. Kuşçubaşı Eşref ve dokuz arkadaşı, hızlı ve seri adımlarla Yemen'e ulaşmak için ara vermeksizin ilerliyorlardı. Bedevilere yakalanmamaları lazımdı. Bunun için hem hızlı hem de seri adımlarla ilerliyorlardı ki korkulan başa gelmişti.

Bedeviler altmışı aşkın askerle Kuşçubaşı Eşref'e ve dokuz arkadaşına yaklaşmaktaydı. Kuşçubaşı Eşref onları gördüğünde bir an ne yapacaklarını düşünme-

ye başladı. Fakat ne yapılabilirdi? Hemen altınları alıp toprağa gömmeye çalıştı. Bu arada bedeviler yaklaşmış ve Kuşçubaşı Eşref'in arkadaşlarını bir bir şehit etmeye başlamışlardı. Kuşçubaşı Eşref hızlı bir şekilde altınları kuma gömmeye çalışıyordu. O bunu yaparken bedeviler de hemen onu fark ettiler. Atlarını onun üzerine sürmeye başladılar. Kuşçubaşı Eşref çoğunu yere serse de karşısındakilerin hem atlı hem de sayıca çok olması onu yormuş ve en sonunda yere sermişti. Kuşçubaşı Eşref başaramamıştı. Altınları ise bedeviler fark etmiş ve hemen alıp yağmalamaya başlamışlardı.

Her şeyden öte o koca efsaneyi yakalamışlardı. Kuşçubaşı Eşref ellerindeydi. Bu onlar için büyük bir şerefti. Kuşların haber ettiği, kuşların ona casus olduğu Kuşçubaşı Eşref şu an esiriydi onların. Bazıları Kuşçubaşı Eşref'in yanına gelip derisine dokunuyordu acaba bu gerçek mi diye çünkü onu yakalamak imkânsızdı. Ama şimdi çok kolay bir şekilde yakalamışlardı. Onu alıp Lawrence'ın yanına götürdüler. Aslında Lawrence da bir o kadar heyecanlıydı. Dilden dile dolaşan o efsane şimdi elindeydi. Kuşçubaşı Eşref'i bir çadıra soktular. Çok geçmedi içeri Lawrence girdi. Mavi gözlü, soğukkanlı bir ajandı Lawrence. Yaklaştı elleri arkadan bağlı Kuşçubaşı Eşref'in yanına, sonra bağdaş kurarak karşısına geçti. Uzun bir süre baktı. Sanki bir yerden tanıdık geliyor gibiydi Lawrence'a

Kuşçubaşı Eşref. Ama çıkaramıyordu. En sonunda dayanamayıp sordu Lawrence Kuşçubaşı Eşref'e.

'Yüzün bir yerden tanıdık geliyor bana ama çıkaramıyorum. Seninle daha önce hiç görüştük mü?'

Güldü Kuşçubaşı Eşref. Alaycı bir gülüştü bu. Sonra Lawrence'a bakarak; 'Evet, daha önce görüşmüştük.'

'Bana da öyle geliyor ama nerede görüşmüştük?'

'Üç yıl önce bir Arap liderle görüşmüştün. Nüfuzu yüksek olan bir lider. Hatta ona çok para teklif etmiştin de kabul etmemişti.'

'Evet, hatırladım onu. Teklifimi reddeden ve sonra da ölen bir ahmak idi. Peki, sen onu nereden tanıyorsun?'

Güldü Kuşçubaşı Eşref alaycı bir gülüşle. Daha sonra Lawrence'a bakarak; 'İşte o teklifini reddeden ve reddettiği için öldürdüğünüzü zannettiğiniz o aşiret lideri benim.'"

"Ne! Pardon usta, nasıl yani? Bak şimdi kafam karıştı. Kuşçubaşı Eşref bir Arap lideri miydi?"

"Tabii ki hayır evlat. Sadece o zamanlarda kendisini Arap lideri rolüne sokmuş biriydi. İşte bu kadar muhteşemdi evlat Osmanlı istihbaratı. Her şeyden öte

Kuşçubaşı Eşref işte böyle bir efsaneydi. Ama daha bitmemişti. Asıl her şey yeni başlıyordu. Lawrence bunu duyduğunda bir anda tüyleri diken diken olmuştu. Bunu ne kadar saklamak istese de başaramamıştı. Şaşkın ve korku dolu gözlerle öylece bakıyordu Kuşçubaşı Eşref'e. İşte o anda içeri bir bedevi telaşla girmişti. Hemen Lawrence'ın yanına geldi.

'Sahip, altınlar sahte çıktı.'

'Nasıl sahte çıktı? Ne demek sahte çıktı?'

Lawrence iyice sinirli bir hale bürünmüştü ki gözleri Kuşçubaşı Eşref'in alaycı gülümsemesine takıldı. Lawrence, Kuşçubaşı Eşref'in yanına geldi.

'Bunca yolu bizi kandırmak için gelmedin değil mi? Söyle o zaman asıl amacın neydi? Yemen'e gidecek paralar nerede?'

'Fare nasıl yakalanır bilir misin Lawrence? Fareyi yakalamak için önce bir kapan kurulur. Sonra bir peynir konulur o kapana. Fare o peyniri gördüğünde hızla yaklaşır. Peynire uzanır. Peynirden birazcık alırken, o anda kapan üzerine kapanır ve fare yakalanır. Ama burada mesele şudur, eğer o fareyi yakalamak istiyorsan peyniri vermek zorundasındır. Sen o peyniri verip fareyi kapanına düşürdüğünde, artık diğer yandan işini rahat rahat yaparsın. Tabii bu taktiği fare akıllı

insanlara yapabilirsin. Bunlar biraz da aptal olur. Kendisini zeki zanneden aptal, tıpkı senin gibi Lawrence.'

'Peki, altınlar nerede?'

'Yemen'de. Çıkaracağınız isyanı bastırmak için harcanmakta.'

'Ama nasıl olur?'"

"Usta hakikaten bu nasıl oldu? Paralar Kuşçubaşı Eşref'te değil ise kimde?"

"Kuşçubaşı Eşref'in hizmetkârı Zenci Musa'da."

"Nasıl yani?

"Dur ben sana olayı en baştan anlatayım evlat. Kuşçubaşı Eşref yola çıkmadan önce Zenci Musa ile şöyle bir plan kurdu. İlk başta sanki gizlice gidilecekmiş gibi yapılacak ve öyle çıkılacaktı. Zaten Kuşçubaşı Eşref'in yanında Kuşçubaşı Eşref'in bildiği karşı tarafa çalışan iki casus vardı. Kuşçubaşı Eşref de bunların yanında durmadan bu olayı zaten dillendiriyordu. Bu haber otomatik olarak Lawrence ve bedevilere gitmiş oldu. Şimdi kendi kendine belki soruyorsun peki ama neden böyle bir risk aldı Kuşçubaşı Eşref? Çünkü plan içinde plan vardı. Kuşçubaşı Eşref ve dokuz kişi çölden Yemen'e doğru giderken, başka bir yerden Zenci Musa ve sanki onun efendisi gibi görünen başka biri diğer yönden ilerleyecekti. Kuşçubaşı Eşref kendini

yem etmişti. Çünkü Kuşçubaşı Eşref herkesin dikkatini çekerdi ama bir zenci ile bir at kimsenin dikkatini çekmezdi, hele böyle bir olay olmuşken. Anlayacağın Kuşçubaşı Eşref kendini feda edip yakalatırken, diğer yandan Zenci Musa ve sözde onun efendisi gibi görünen başka bir istihbarat elemanı üç torba altınla Yemen'e doğru ilerledi."

"Peki ama ya Kuşçubaşı Eşref'in saklamaya çalıştığı altınlar?"

"Yok öyle bir altın evlat. Hepsi sahteydi. Sadece bedevileri bu işin gerçek olduğuna inandırmaktı amaç."

"Hakikaten Sultan Abdülhamid gibi adammış Kuşçubaşı Eşref."

"Onun aklı gibi kimse olamaz evlat bunu unutma."

"Tabii öyle usta, sadece bir anlık şaşkınlık işte. Peki usta, Lawrence bunu duyunca ne yaptı?"

"Ne yapacak evlat, sinirden uzun bir süre dışarı çıkıp öylece sessiz kaldı. Bir süre sonra içeri girip sanki hiçbir şeyden etkilenmemiş gibi yaparak tekrar Kuşçubaşı Eşref'in yanına geldi. Sinirliydi. Kuşçubaşı Eşref adamla dalga geçmişti. Lawrence ise bu sinirle onun moralini bozmak adına planlarını söylemeyi

düşündü. Çünkü ona göre bu âlemin tek zekâsı oydu. Kimse onun aklıyla dalga geçemezdi. Nitekim Kuşçubaşı Eşref'in yanına geldi.

'Ne kadar uğraşırsanız uğraşın bitti artık sizin devriniz. Artık bir Osmanlı olmayacak. Artık sadece tek bir krallık olacak. O da kraliçemizin krallığı İngiltere olacak. Büyük Britanya.'

Güldü Kuşçubaşı Eşref bu söze. Ve o güldükçe Lawrence daha da öfkeleniyordu ama bu sefer sadece sebepsiz bir gülümseme olarak düşünüyordu ki Kuşçubaşı Eşref'in cevabıyla irkildi."

"Ne dedi usta?"

"Sustu evlat. Bir süre sadece sustu. Acaba söylesem mi söylemesem mi diye sadece sustu. Daha sonra başını gururlu bir şekilde kaldırarak, 'Asıl siz korkun Bay Lawrence, Sultan Abdülhamid, sizin ülkenizin başına öyle bir bela sardı ki siz gidin de ondan başınızı kaldırmaya çalışın. Ve bu yaptığımızı iyi analiz edin. Ve anlayın ki biz yok olsak da aslında hep var olacağız. Bizi öldüremeyeceksiniz, bizi sadece durdurabileceksiniz. Ama zamanı gelince biz hükümdarlığa kaldığımız yerden tekrar devam edeceğiz.'

Bu sözlere sadece güldü Lawrence. Ama sonradan anlayacaktı aslında Kuşçubaşı Eşref'in ne demek istediğini.

Aradan kısa bir süre geçecekti, İngiltere'de bir örgüt yükselecekti. Adı IRA. Evlat, bu örgüt İngiltere'nin başına bela olacaktı. Onların bize yaptığını, zamanında sultan yapmıştı onlara. Öyle bir hal almıştı ki bu evlat, 1920 yılında tam 13 üst düzey görevliyi öldürüp o muhteşem dedikleri İngilizlerin istihbaratını yerle bir etmişti. Şu an belki çözüldü ama yüzyıl boyu bu örgüt onların başına tam bir bela oldu. Ama tabii bunu şöyle düşünme evlat, bu bizdeki PKK gibi tam bir kahpe terör örgütü değildi. Kendi toprakları için mücadele veren bir örgüttü. Sultan da zaten onların bu isteklerini kullanmış ve kendini bir halt zanneden İngilizlerin başına çorap örmüştü. Bu örgütü fark ettiğinde Lawrence aslında Osmanlı demenin, Abdülhamid demenin ne demek olduğunu çok ama çok iyi anladı. Ah evlat ah kimse anlamadı adamakıllı onun değerini, anlattırmadılar."

"Nasıl başarıyorlar usta bunu?"

"Medya evlat, insanların algısına medyayla yön vererek yapıyorlardı. Tıpkı şimdi yaptıkları gibi. Unutma evlat medya öyle bir şeydir ki sana kuzuyu kurt, kurdu kuzu olarak gösterir. Bak İsrail'e. Filistin'de terör örgütü gibi Müslüman kıyımı yapıyor. Ama kaç kişi bunun gerçekten tam farkında? Farkında olamazsın ki zaten çünkü medya onlarda. Göremezsin ki hiçbir şeyi. O

yüzden evlat, haberlerle gündemi takip etmeye çalışma sakın. Eğer gerçekleri öğrenmek istiyorsan git kitap oku. Gündemdeki gerçekleri öğrenmek istiyorsan git o zaman köşe yazarlarını oku. Onlardan bir nebze de olsa perde arkasında yaşanan gerçekleri öyle böyle öğrenebilirsin ve evlat durmadan oku, durmadan. Bu okullara güvenme. Bu okullar sizi 14 yıl okutup cahil bırakmak için tasarlanmış kahpe bir oyun. Hakikaten de öyle değil mi? 14 yıl okuyup da bilgisi çözdüğü sadece test kitaplarından, okuduğu bilgilerden ibaret olan nice zeki sayılan tam bir aptal sürüsü bulunmakta şu ülkede. Ah evlat ah! Bir ara seninle bunları da konuşacağım zaten. Sana anlattığım tarih kadar aslında bu anlatmadıklarım da ne kadar önemli bir bilsen. Biz sözü çok uzatmayalım, nerede kalmıştık?"

"Valla ben de unuttum usta. Bir kaptırdın ki tutana aşk olsun."

"Öyle olduk öyle mi Hafız? Bundan sonra tutarım ben kendimi. Bundan sonra girmem bu konulara. Hâlbuki ben sana Menderes'in desteklediği örgütten tut, Masonların yeni dünya düzeni planlarına, daha sonra Erbakan Hoca'nın gizli ellerle kurduğu devletten tut, derin mafyaya, mafyayı bitirenlerden tut devletin gizli tetikçilerine kadar neler anlatacaktım neler. Neyse o zaman..."

"Aman ustam, sen benim boşboğazlığıma ne bakıyorsun? Buyur sen anlat. En heyecanlı yerlerine geldin zaten. Bırakır mıyım şimdi seni? Hele usta anlat şu yakın zamanın gizli ellerini."

Usta saate bakıyordu. Geç olmuştu gerçekten. Hafız bunu anladığı an ustaya bunu unutturmak istercesine, "Usta ben bir çay tazeliyeyim. Hele sen al bir kitap oku, ben hemen geliyorum" dedi.

"Otur evlat, otur. Sen önceden bu kadar değildin, gitme vakti oldu mu sadece ısrar ederdin. Gidip de böyle sahtekârlığa vurmazdın. Hadi evlat artık eve dön. Nasıl olsa artık hep buradayız. Yarın yine gelirsin, biz de yine konuşuruz. Hem bu sefer anlatacaklarım ismini yeni saydığım nice gizem kokan bilgiler olacak. İnan ki evlat bu zamana kadar anlattıklarımı unutacak, sadece bu sözlerimi aklına kazıyacaksın. Bundan sonra anlatacaklarım hakkında içinde biraz korku olacak, biraz gurur, bazen ise büyük bir şüphe. Hazır ol evlat yarına. Ama bir dakika evlat, yarın salı değil mi? Yarın olmaz. Yarın önemli bir işim var. Çarşamba buluşalım."

"Usta ne çarşambası, yapma. O bir gün nasıl geçer Allah aşkına?"

"Geçer evlat geçer. Hem sen daha bu anlattıklarımı yazıya geçireceksin. Böylece zamandan da kazanmış olur ve anlattıklarımı aklına daha iyi kazırsın."

"Peki usta, öyle olsun. Hadi o zaman Allah'a emanet ol."

"Sen de evlat."

Genç, kapıdan dışarı çıkarken gözleri tekrardan açık kalmış dolabın içindeki fotoğraflara takılmıştı. Ustanın hasretle bakıp da ardından benim gözlerimin içinde sanki o fotoğraftakileri arar gibi baktığı bu fotoğraftakiler kim diye düşündü genç. Ama bunu fark ettiği an hemen çekmeceyi kapattı usta. Çekmecenin kapanmasıyla konu açılmadan kapanmıştı. Genç ise sadece meraklı gözlerle bakmakla yetindi ama biliyordu ki ne sorsa cevap vermeyecekti zaten. İlerledi genç. Usta, kapının ardından baktı gence. Genç sokağı dönene dek baktı. Genç de sokaktan dönerken son kez ustaya Allah'a emanet ol demek amacıyla el sallayacaktı ki kapanmıştı mavi boyalı evin kapısı. Genç ise yürüyüp belediyenin oradan dolmuşlara binecekti. Ama aklı ustanın anlatacaklarındaydı.

Sultanın o muhteşem istihbaratından daha muhteşem ne anlatabilirdi ki? Usta boş söz etmezdi, o bilirdi. Her şeyi çarşamba günü öğrenecekti. Şimdi gidip tüm öğrendiklerini bir bir kâğıda dökme vaktiydi. İnsanlar ondan ikinci kitabı bekliyordu. "Heyet" kitabından sonra devam etmesini çok istemişlerdi usta-

nın. Devam da edecekti usta. Asıl bambaşka gizemleri iki gün sonra anlatacaktı.

Dolmuş gelmişti. Şimdi sadece beynini dinlendirme vaktiydi. Tabii ne kadar başarabilecekse artık... Ah usta ah! Yarın bu kadar önemli ne işi vardı? Bak, şimdi çok merak etmişti.

Genç bindi dolmuşa bu düşüncelerle, uzattı dolmuşçuya parayı. "Bir öğrenci al abi ya da neyse tam al. Sen de para kazanıyorsun. Senin de ailen var, senin de rızkın var. Ben öyle ikinci duraktan sonra yürürüm."

Dolmuşçu sadece şaşkın gözlerle baktı gence. Sonra gencin uzattığı parayı tekrar gence uzatıp, "Al o zaman sen de bu parayı. Ben çocuklarıma daha az ekmek götürürüm. Sen bu para ile git kitap al ve biraz da bize dua et."

Bir anda korna sesiyle irkildi genç. Ne oluyordu? Ah, dolmuşta uyuşmuştu. Ne yani, o dolmuşçuyla başından geçenler hep rüya mıydı? Of aman, zaten eve de yaklaşmıştı.

"Abi Ak Cami'nin orada inecek var."

Genç parayı uzatıp dolmuşçuya, "Buyur abi, bir tam alıver." Dolmuşçu almıştı parayı. Genç ise rüyadaki o sahneyi bekliyordu. Parayı tekrar uzatıp sen bununla kitap al, oku sözünü. Ama hiçbir cevap gel-

medi. Ne bekliyordu ki zaten? Bu hayatın düzeniydi. İndi genç. Ağır adımlarla camiyi geçip eve doğru yürümeye başladı.

***

Bundan sonra anlatacaklarımız yakın tarih değil, en yakın tarih olacaktır. Burada vereceğimiz isimleri usta çok ayrıntılı olarak açıklama işine girmeyecek. Zaten onların yaşadığı aksiyonları dinledikten sonra her şeyi anlayacaksınız ve zaten hayatlarını anlatmaya da gerek kalmayacak.

Nice gizemli ölümler, sırlı olaylar, tetikçiler, derin hamleler ve daha niceleri şimdi sizi bekliyor.

Kısaca, demem o ki eğer çayınızı tazeleyecek yahut dinlenecekseniz şimdi dinlenin. Çünkü bu kitap seni tekrardan asla bırakmayacak.

Bu anlatılanları ve aslında bundan sonra anlatılacakları başkalarına anlattığımda hepsi beni şaşkınlıkla dinliyor. Ne bileyim, buna hem seviniyor hem de çok üzülüyorum. Tamam ilgi hoşuma gidiyor ama benim zoruma giden bu şeylerin insanlara şaşırtıcı gelmesi. Sanki çok gizli bilgilermiş gibi görünmeleri. İnanın böyle değil. Aslında bu çok gizemli görünen bilgilerin

tamamı belli, hepsi olmasa da çoğu biraz okuyarak biraz araştırarak ulaşılabilecek bilgiler ama bizim insanlarımız tembel. Ya da şöyle demek daha doğru olur, bizim insanlarımız hep tembelleştirilmiş. Sadece 14 yıl okul okuyup bırakıyorlar. Hâlbuki bilmiyorlar ki bu sistem bizleri 14 yıl okutup cahil bırakmak için ayarlanmış bir sistem. Ne yazık ki muhteşem bir şekilde işliyor. Bilmiyorum ama bu yazdıklarımı okuyanlar da çok farklı değil ki. Hep benden bir sır, bir bilinmeyen, bir gizli bilgi, bir saklı gerçek bekliyorlar. Aslında yapacakları sadece iyi bir araştırma ama yok. Sonra da bu kişiler dava diye tuttururlar. Allah aşkına bu zamanın en büyük davası davanın fikrini savunmak, bunlar bunu bilmez mi? Sanırım bilmiyorlar ama elbet bilecekler. İnşallah bilecekler.

Genç, ustanın evine yaklaşıyordu. Dün zaten geçmek bilmemişti bir türlü. Şimdi ise ustanın anlatacaklarını merak ediyordu. Çünkü hissediyordu ki ustadan dinledikleri kitabının bu bölümü için bambaşka bir yer edinmiş olacaktı. En sonunda mavi boyalı eve gelmişti. Kapıyı çaldığında usta açmıştı kapıyı. Bu sefer usta pek öyle gizlilik içinde hareket etmiyordu. Gerek duymuyordu. Genç içeri girdiğinde ilk defa çayı hazır bulmuştu. Buyur etti usta. Genç biraz şaka yollu, "Usta, herhalde artık çayımızı sevmez oldun. Baksana çayı hazır etmişsin şimdiden."

Usta bu söze sesli bir şekilde gülerek, "Yok be evlat, bu sabahtan kalma çay. Ben de genç gelse de şu çayı bir tazelese diyordum."

"Usta ben de ne umutlanmıştım ya..."

"Evlat, benden her şey için umut et ama çay için umut etme. O çay senin elinden olacak. Yoksa zaten çalıştığın yok."

"Çalıştırmıyorsun ki usta."

"Olmaz tabii ki evlat, olmaz. Sen Hafız'sın. Sen Kur'an'sın. Kim nerede görmüş bir Kur'an'a iş yaptırıldığını?"

"Ah be usta, şu sizdeki hassasiyet bir de şu çağda olsa ne büyük bir toplum oluruz yine yeniden."

"Evlat, bu hassaslık bize atadan mirastır. Misal eskiden Osmanlı zamanında 63 yaşını geçmiş bir yaşlıya yaşını sorduğun vakit yaşını söylemezdi. Sadece tek bir cevap verirdi. 'Haddi aştık kardeşim, haddi aştık.'"

"Neden öyle derlermiş ki usta?"

"Evlat bilirsin, Hz. Peygamber 63 yaşında vefat etmiştir. Bu yaşı 63'ü geçmiş yaşlı amcalar da Hz. Peygamber'den daha fazla yaşadılar diye yaşlarını söylemekten utanırlardı. Utanırlardı da bu yüzden o tek cevabı verirlerdi."

"Vay be usta, hakikaten iman diye buna derler."

"Evlat, bu sadece iman değildir. Bunun bir başka ama en önemli ismi aşktır. Bak ayaküstü bile ne muhabbetlere daldırdın bizi böyle. Hele sen şu çayı tazele de başlayalım artık söze. Vallahi ben de bir günde özledim söz etmeyi."

"Hemen ustam, sen hele şu kitaplarını okuyadur, ben o arada sana en demlisinden bir çay hazırlayıp gelirim."

Genç elindeki kitabı bırakıp mutfağa geçti. O çayın suyunu ısıtmak için ocağı açtığında, usta, elindeki bu ayın tarih dergisini okumaya başlamıştı. Birazdan o derin muhabbet tekrardan başlayacaktı. Saat ise daha 10.40'tı. Yani uzun bir sohbet bizi bekliyor demekti.

Haydi Bismillah.

"Unutma evlat. Devlet işini yapar ve çoğu zaman da yaptığı işi, bakın ben böyle yapıyorum diye sana göstermez. Eğer bu işi senin bilmen gerekliyse, sen de ancak devletinin sana verdiği bilgi kadar veri bulursun. Devlet bunu medya aracılığıyla yapar genellikle. Bazen de duyurmak istediğini köşe yazarlarıyla yapar. Köşe yazarları sanki çok önemli bir şey bulduğunu zannedip o konuları yazarlar. Hâlbuki bunu devlet

istemiştir. Devlet istediği için o kişi o olayı meydana çıkarıyordur. Misal, şu yakın tarihte bu çok kez yaşanmıştır. Devlet işini hep alttan alta yapmıştır. Bazen de devleti ele geçiren hainler işlerini alttan alta yapmıştır. Onlar devleti ele geçirip alttan alta hainliklerini yaparken, bazı yazarlar ve araştırmacılar bunu gün yüzüne çıkarmaya çalışmış ama sonu hep ölümle sonuçlanmıştır. Bazen bu gazeteci bir komutan, bazen bir vali, bir bakan, bazen de bir devlet reisi olmuştur. Hep durdurulmak istenmiştirler. Hep de durdurulmuşlardır. Hepsi de en şüpheli şekilde çekip gitmişlerdir. Bu hangi zihinden olursa olsun, her daim mesele vatan ise sonu ölümle sonuçlanmıştır.

Mesela Menderes... Menderes ezanı tekrardan Arapça haline çevirendir. Fakat evlat Menderes öyle sanıldığı gibi aşırı muhafazakâr biri değildir. Fakat vatan aşkı olan biridir. Ama bir insanda vatan aşkı var ise dediğim gibi hangi kesimden olduğuna hiçbir zaman bakılmaz ve öldürülür."

"Usta, Menderes niye idam edildi? Neden onun üzerine bu kadar yürüdüler? Sadece ezanı tekrardan eski haline çevirdiği için mi?"

"Hayır, evlat."

"Peki, onu ne ölüme götürdü?"

"Eskisi gibi tekrardan Müslümanları birleştirme hayali."

"Nasıl yani?"

"Evlat yıl 1957'dir. Menderes bir gün uçağına binip Irak kralıyla görüşmeye gider. Konu ise düzenleri altüst edecek bir hamledir. Menderes, havaalanında Irak Kralı Faysal tarafından karşılanır. Büyük bir muhabbet içinde Menderes saraya davet edilir ve konuşma başlar. Menderes, Kral Faysal'a bir öneri getirmiştir. Bu öneri ise şudur. Irak Devleti'nden çıkan petrolün Türkiye üzerinden Avrupa'ya taşınmasıdır. Bu sayede hem Iraklılar lojistik masrafından kurtulacak hem de Türkiye ve en önemlisi Müslümanlar kazanacaktır. Irak Kralı Faysal bunu kabul eder ve o ay içinde anlaşmalar imzalanır. Son bir toplantı için Kral Faysal Türkiye'ye gelecek ve bu iş nihayete erdirilecektir. Tüm hazırlıklar başlar. Türkiye, Kral Faysal'ı beklemektedir. Menderes, havaalanına gitmiştir bile. Uçak birazdan gelecektir. Menderes beklemeye başlar. Bu anlaşma bir bakıma petrolü ABD ve Avrupa'nın ellerinden çekip Müslümanların eline verecektir.

Menderes bu düşüncelerle beklerken kolundaki saate bakar. Ya zaman geçmek bilmiyordu ya da bir aksilik olmuştu. Menderes acaba Kral Faysal sözünden mi döndü diye düşünmeye başlamıştı. Yok yap-

mazdı. O kadar anlaşma imzalanmıştı. Acaba tehdit mi ettiler? Yok canım, zaten tehdit etseler bu zamana kadar çok sefer tehdit etmiş olurlardı. Peki, sıkıntı neydi? Menderes bir sağa, bir sola gidip duruyordu. Resmen şu an havaalanının orta yerinde inecek uçağı bekliyordu. Gözleri uçağı ararcasına havaya bakıyordu. Elbet uçak ülkeye giriş yaptığı an zaten ona haber edilecektir. Ama o yine de belki bunlar haber vermeyi unutmuştur diye dikkatli bir şekilde uçağın çıkıp gelmesini bekliyordu. Ne olmuştu böyle? Bugüne kadar hiçbir şey yoktu da şimdi ne olmuştu? O bu düşünceler arasında sağa sola hızlı adımlarla etrafındakileri hiç takmaz bir şekilde gidip gelirken, yanına bir anda yardımcısı yaklaştı. Boynu bükük ve biraz da öfkeli bir şekilde;

'Efendim size diyeceklerim var' dedi.

'Ne oldu?'

'Efendim, çok kötü bir şey oldu.'

'Kral Faysal sözünden döndü deme.'

'Hayır efendim, sözünden dönmedi. Zaten sözünden dönse de artık hiçbir şey fark etmez.'

'Niye ki? Ne oldu? Şunu taksit taksit anlatma da ne oldu söylesene.'

'Efendim darbe... Irak'ta darbe yapmışlar. Kral

Faysal'ı indirmişler. Artık yönetime asker el koydu. İlk açıklaması ise tüm anlaşmalar iptal olmuş.'

'Peki, sebep neymiş?'

Menderes'in yardımcısı Menderes'e cevabı belli değil mi diye bakış yapmakla yetindi. Menderes ise 'Şerefsizler! Kral Faysal sözlerini dinlemedi diye ne yapıyorlar. Peki, ne olmuş?'

'Hepsi kurşunlanarak öldürülmüş.'

'Ne? Hainler! Kukla herifler. Onu tam da bu zamanda öldürerek kendilerince bize mesaj veriyorlar.'

'Aynen öyle efendim.'"

"Usta anlamadım. Ne mesajı?"

"Aslında anlaşılmayacak bir şey yok evlat. Onlar tam da ikili görüşmenin yapılacağı gün Irak Kralı Faysal'ı öldürerek kendilerince Menderes'e ve dahi bir daha bu işe kalkışacak olanlara karşı, eğer bu işe bir kişi daha kalkışırsa onun da sonu bu olur mesajı veriyorlar."

"Usta, bir şey soracağım. Bu Faysal Suudi kralı değil miydi?"

"Öyle biri de var evlat. Ama bu farklı, insanlar bu ikisini karıştırıyor. Her neyse, bu o kadar önemli değil. Önemli olan mesajı anlamaktır. Bunlar hep dev-

letleri böylece kendilerine bağlı kılmak isterler. Tabii hemen bunu yapmazlar. Bu en son çaredir. Önce başka saldırılarla gelirler."

"Misal?"

"Para!"

"Nasıl yani?"

"Evlat, para icat olunduğundan beridir, aslında dünyanın şekillenmesinde en büyük etkenlerden biri oldu. Yahudiler ise paranın gücünü çok iyi kullandı. Parayla nice devletler yıktılar ve nice devletler ortaya çıkardılar. Zaten bu yüzden Siyonistlerin başı Rockefeller şöyle demiş..."

"Usta, sözünü kesiyorum ama bir Mason diyorsun, bir Siyonistler diyorsun, bir Rockefeller diyorsun, bir Tapınakçılar diyorsun... Usta bunlar hep ayrı ayrı kişiler ve kurumlar mı ki hep bu terimi kullanıyorsun?"

"Aslında bu soruyu sorman iyi oldu evlat. Bu soruya önceden açıklık getirmek gerekti. Evlat bu saydıklarımın hepsi aynıdır. Belki isimleri farklı ama amaçları aynı olan fitne tohumlarıdır bunlar. Siyonistler derken, Yahudilerin içindeki o dünyayı kendi emelleri için kana bulayan, Yahudi ailelerinin başını çektiği lanetli örgütleri kastederiz. Bunlara kimi zaman Mason

adını vermişler, kimi zaman Tapınakçılar, kimi zaman İlluminati. Aslında hepsinin amacı da aynı."

"Peki usta, bu Rockefeller, Rothschild... Kim bunlar?"

"Evlat bunlar Masonların görünen yüzdeki ailelerin adıdır. Böyle kişiler hâlâ yaşıyor ve yaşamak için de her şeyi yapıyorlar. Mesela en son ölen en yaşlı Rockefeller dediğimiz adam altı defa kalp nakli ameliyatı oluyor."

"Altıncı kalp nakli ameliyatı derken?"

"Birinden alınan kalbi bir diğerine takmak."

"Ha yani organ nakli."

"Ama bunlarınki öyle basit birer organ nakli değil ne yazık ki evlat. Bunlar daha yaşayan insanların hayatlarına son vererek kendilerine lazım olan organları alırlar."

"Peki usta, buna neden izin veriyorlar?"

"Çünkü her sahtekârlığı kitabına uydurmasını çok iyi biliyorlar evlat. Hem de her yerde."

"Vay be usta! Ne namussuz heriflermiş bunlar."

"Hem de ne namussuz be evlat. Bu Masonları sormuştun. Umarım anlamışsındır evlat aralarındaki farkın ne olduğunu."

"Anladım usta, anladım."

"O zaman söze kaldığımız yerden devam edelim. Ne diyorduk?"

"Siyonistlerin başı Rockefeller'in para hakkında söylediği bir sözü söyleyecektin."

"Hatırladım evlat. O Siyonistlerin başı Rockefeller der ki bir sözünde, 'Bana bir ülkenin parasını verin, onun siyasetini kim yönetmiş umurumda değildir.' Tam da onun dediği gibidir her şey aslında. Bir ülkenin bağımsızlığı sadece bayrağının topraklarında dalgalanması değil, aynı zamanda parasal yani ekonomik olarak bağımsız olmasından geçer. Unutma, en büyük bağımsızlık şu zamanda ekonomik bağımsızlıktır. Bunu bilen Siyonistler de zaten parayla ve ekonomik baskıyla başta üzerine gelir senin. Bak tarihimize, Sultan Abdülhamid zamanında bu Siyonistlere borç 300 katrilyonu aşmıştı. Ama sultanın gelmesiyle bu borç hemen hemen bitme aşamasına geldi. Siyonistler baktılar bu sultan borcu ödeyip boyunduruktan kurtulacak, hemen harekete geçtiler de onu indirmeye muvaffak oldular. Nitekim evlat unutma, bir ülkenin parasının döndüğü merkez bankası kimin elindeyse o ülkenin şah damarı da o kişilerin elindedir. Bak zamanında Kennedy başa geldiğinde ilk yaptığı işlerden biri Amerikan Merkez Bankası'nı özelleştiren

yasayı kaldırıp merkez bankasını Siyonistlerden almak ve devletin denetimine geçirmek idi. Peki, sonra ne oldu?"

"Ne oldu?"

"Arabasıyla giderken bir sniper tarafından öldürüldü. Hâlâ internette bunun videosu vardır. Kennedy sınırı aşıp Yahudilere meydan okuyunca ne yazık ki sonu ölüm oldu. Hem onun sonu ölüm oldu hem de gelecek vaat eden kardeşinin sonu. Kardeşinin ölümü ise bambaşka bir şekilde oldu."

"Nasıl oldu usta?"

"Yine bir suikast ama bu seferki korkutan bir gücü anlatan bir suikast."

"Nasıl yani?"

"Evlat, Kennedy'nin kardeşi abisinin ölümünden sonra konferans verdiği kürsüden abisinin düşmanlarıyla savaşmaya devam edeceğini söylediği anda bir suikastçi ortaya çıkıyor ve o gün orada Kennedy'nin kardeşini iki el ateş ederek öldürüyor."

"Ne var ki usta, bu normal bir suikast."

"Zaten buraya kadar her şey normal. Asıl bundan sonrasında başlıyor her şey. Oradaki polisler hemen ateş eden o adamın üzerine çullanıp tutukluyorlar.

Fakat bir bakıyorlar ki adam çoktan bayılmış. Adamı hemen hastaneye götürüp orada tedaviye alıyorlar. Adam uyandığında direk sorguya başlanıyor. Sana bu emri kim verdi, Kennedy'nin kardeşini neden öldürdün gibi... Fakat adam hiçbir suçlamayı kabul etmiyor ve diyor ki 'Hayır ben Kennedy'nin kardeşini öldürmedim.'"

"Yuh ama usta bu kadar sahtekârlık da olmaz ki! Başka bahane bulunamamış mı herkesin gözü önünde işlenen bir suikast için hayır ben yapmadım diyor?"

"Aslında evlat, ilk başta adamın bu söylediğine polisler de büyük bir şaşkınlıkla tepki veriyor. Ama adam bunda ısrar ediyor. Yemin ediyor, onu öldürmediğini söylüyor. Video kayıt görüntülerini gösteriyorlar, bak işte sen vurdun diyorlar ama adam bunu da kabul etmiyor. Hayır diyor, bu ben değilim o zaman diyor. Polisler iyice çıldırmaya başlayacak ama hepsi tek bir şey fark ediyor. Adam gerçekten bunu kendisini kurtarmak için söylemiyor. Gerçekten kendisinin öldürmediğine inanıyor. Adamı bir psikoloğa götürüyorlar. İşte o zaman her şey anlaşılmaya yavaş yavaş başlanıyor. Psikolog diyor ki 'Evet gerçekten bu adam bunu yapmamış. Evet, aslında bu adam öldürdü ama o bu işi yaparken kendinde değildi. Adeta başka biri tarafından yönlendiriliyordu. O an kendisi gibi ya-

şamıyor ve kendisini yöneten kimse onun emirlerini uyguluyordu.'"

"Nasıl yani usta? İçine cin mi kaçtı?"

"Hayır evlat, cin kaçmamıştı ama cinlere ruhlarını satan Siyonistler o adamın beynini yıkamıştı."

"Beynini yıkamıştı derken, adamı mı kandırdılar?"

"Hayır evlat bildiğin beynini yıkamışlardı. Bu şu an var olan bir sistem. O zamanki araştırmacılar aslında bu işin üzerine gitmek istiyorlar ama araştırmalar çok sürmeden dosya kapanıyordu. Aradan yıllar geçtikten sonra gerçek saklanamayacağı için açığa çıkıyordu."

"Sonuç neymiş usta?"

"Adam aslında bir suikastçi. Siyonistler bu adamı kaçırıyorlar ve beynini bazı teknolojik aletlerle ve elektronlar sayesinde âdeta sıfırlıyorlar. Ve en sonunda kendi isteklerini ve emirlerini adamın beynine yerleştiriyorlar. Adam, Kennedy'nin kardeşinin konuşma yaptığı yere geliyor ve kafasına gönderilen sinyallerle Kennedy'yi öldüreceği zamanı bekliyor. Tek bir işaretle kalkıp Kennedy'ye ateş ediyor."

"Nasıl bir işaret?"

"Şöyle bir işaret: O suikasti yapacak adamın tam da karşısında başka bir adam vardı. Bu beyni yıkanan adam durmaksızın ona bakmaktaydı. O da zaten başka bir ajandı. O ayağa kalkıp parmaklarını şıklattığında hemen ayağa kalkıp Kennedy'nin kardeşine ateş edecekti. Yapmıştı da zaten. İşaret geldiği an bir robot gibi sanki ayağa kalkıp sakin bir şekilde Kennedy'nin kardeşine ateş edip onu oracıkta öldürecekti."

"Usta, ne korkunç! Peki, hâlâ kullanılıyor mu bu silah?"

"Hiç vazgeçerler mi evlat bu kahpe silahtan bu kahpe herifler?"

"Peki, nerede kullanıyorlar?"

"Canlı bombalarda evlat. Sen o canlı bombaların kendi kendilerini nasıl patlattığını zannediyorsun? Kolay mıdır bunu yapmak? Tamam, bazı kesimlere hap attırıp yaptırıyorlar ama çoğu kişide de bu yöntemi uyguluyorlar. Önce beyinlerini yıkıyorlar, sonra meydana salıyorlar. Sonra, sonrası yok zaten. Büyük bir katliam... Kahpe bir oyunun kahpe oyuncuları olarak onlarca cana sebep oluyorlar. Ve ne yazık ki bunu yapmaya hâlâ devam ediyorlar. Elleri çok güçlü evlat, hem de çok. Bunu bizim ülkemizde de yaptılar aslında. Ama pek girmeyelim şimdi o isimlere. Zamanı gelince belki gireriz. Hat-

ta evlat bu beyni yıkananlar arasında olanlardan ve hâlâ yaşayanlardan çok kişi var. Şu an söylerim ama daha bunu idrak edip anlayabilecek kapasitede değilsin."

"Usta yapma, anlat. Söyledin, bak şimdi çok merak ettim."

"Üzgünüm evlat anlatamam şu an. Çünkü bu bilgileri sen değil, başkaları da okuyacak. Sen hazır olsan da başkaları henüz hazır değil."

"Usta bana söyle, söz kimseye söylemem, kitaba da geçirmem."

"Söz ver!"

"Söz usta, sen yaz diyene kadar yazmayacağım."

"Evlat aslında tanıyacağın kişiler onlar. Biri..."

Usta gence bir bir o kişilerin isimlerini ve neden buna maruz kaldıklarını anlatmaya başladı. Genç hayretle dinliyordu. Çünkü o, bu kişileri bu zamana kadar yanlış tanımıştı. Aslında mantıken düşününce hiç de haksız değildi usta. Ama içini kemiriyordu gencin bu sırları bir süreye değin sadece kendinin bilip başkasının bilmeyecek olması. Ustaya söz verdiği için şu anlık yazamayacaktı. Ama zamanı geldiğinde hepsini tekrardan bir bir satıra geçirecekti. Fakat tek bir ipucu vermek gerekirse:

"Bu kişileri araştırarak bulabilirsin. Çünkü onları tanıyorsun..."

***

Genç başladı konuşmaya, biraz da heyecanlı bir şekilde bir anda cevabını öğrenmek istercesine, "Usta..." dedi. "Usta sen bu konuya başlamadan önce onlar suikasti en son çare olarak yaparlar, ondan önce ilk başta ekonomik olarak saldırırlar demiştin. Sonra farklı farklı konulara girdik. Orayı tam anlatmadın. Biraz daha açar mısın? Misal günümüzde de yapıyorlar mı bunu? Hem yapıyorlarsa nasıl ve kimler aracılığıyla yapıyorlar?"

"Hâlâ devam ediyorlar evlat. Bu yöntemlerinden hiç vazgeçmediler. Çünkü onları var eden paralarıdır. Hiçbirinin bir devleti yoktur belki ama hepsinin devletleri yöneten şirketleri vardır, paraları vardır. Eskiden belki devletleri devletler yönetirdi ama şimdi öyle değil evlat. Şimdi devletleri yöneten paradır ve şirketlerdir. Nitekim bundan 100 ve 200 yıl öncesinde de böyleydi. Bunlar bu işi ilk defa Fransızlar ile İngilizler arasındaki savaş sırasında yaptılar. Aslında ondan da önceydi."

"Nasıl yani?"

"Dur evlat, ben sana en baştan anlatayım. Bu Masonlar o zamanlar gerçekten para sahibi insanlardı. Soylu ve sayılı zengin ailelerdendi. Ama çoğu İngiltere'de bulunmaktaydı. O zamanlar İngilizler de biraz bunlara boyun eğmek zorunda kalıyordu sırf maddiyattan ötürü. Kral bunu bitirmek için Fransızlara savaş açmaya karar verdi. Gerçekten gücü de vardı. Amacı Fransızları yenip onların güçlerine el koymak ve kendi elini güçlendirmekti. Bunun için savaş hazırlığına başladılar. Fakat Masonlar önceden bunu haber aldılar. Onlar da kendilerine göre yepyeni bir plan kurdular ki gerçekten onları sevmesem de hep hayran olarak dinlediğim hareketlerinden birisidir bu."

"Ne yaptılar usta?"

"Masonlar kralın bu niyetini öğrenince hemen Fransa kralının yanına gittiler. Ona İngiliz kralının amacını anlattılar. Krala dönüp, 'Biz sizi bu sıkıntıdan kurtarırız' dediler. Yanlarında getirdikleri paraları Fransızlara verdiler. Bu parasal destekle gerçekten Fransa, İngilizlere karşı koyabilirdi ama Masonlar ne isteyecekti? İşte asıl mesele buydu. Sordu Fransız kral:

'Bunları beni çok sevdiğinizden ötürü vermiş olduğunuza inanmak isterdim ama hiç inanasım gelmiyor. Peki söyleyin, benden ne istiyorsunuz?'

'Hiçbir şey istemiyoruz kralım. Biz sizin her daim

dostunuzuz. Biz inanıyoruz ki bu desteğimizle savaşı da kazanacaksınız. Sadece savaşı kazandıktan sonra verdiğimiz parayı bize iade etseniz yeter.' Şaşırmıştı Fransa kralı ama yine de hiç inanmak istemiyordu. Bu yüzden tekrar sordu. 'Gerçekten bir şey istemiyor musunuz? Bir şart, bir taviz ya da kat be kat fazlasıyla verdiğiniz paranın faizini?'

'Hayır kralım, hiçbir şey istemiyoruz, siz yeter ki bu savaşı kazanın.'"

"Usta, gerçekten bunlar aptal mı? Neden öyle kuru kuruya bu yardımı yapıyorlar?"

"Evlat, uzaktan öyle görünüyor ama adamların daha başka planları var."

"Nasıl yani?"

"Evlat, Masonlar Fransızlara bu yardımı yaptı. Bu yardımı yaptıktan sonra Fransızlar gerçekten güçlü bir ülke haline geldi. Fakat İngilizler bunu bilmiyordu. Kolay bir şekilde Fransızları yeneceklerine inanıyorlardı. Bu yüzden tüm servetini İngilizler bu savaşa yatırmıştı. Savaş başladığında ise o hiç umulmayan şey gerçekleşecek ve Fransızlar onlardan daha güçlü bir şekilde İngilizlere karşılık verecekti. İngiltere kralının, onlara bunca desteğin nereden geldiği hakkında en küçük bir fikri dahi yoktu. Bilmiyordu Masonla-

rın bu işi yaptığını. Sonunda bu savaşı kaybettiler. Bu savaşı kaybetmeleriyle ülke büyük bir krize girdi. Bu yetmezmiş gibi bir de Fransızlar İngiltere'nin üzerine yürümeye karar verdi. Her şey artık bitti diye düşünürken İngiltere kralı, işte o anda Masonlar, kralın yanına yaklaşıp onlara yardımcı olabileceklerini dillendirdiler."

"Nasıl yani usta? Hem Fransızlara destek veriyorlar onları yok edin diye hem de onları yok olmaktan kurtarabileceklerini söylüyorlar. Vallahi hiçbir şey anlamadım desem yeridir usta."

"Evet dediğin doğru, çok saçma bir şekilde hareket ettiklerini düşünüyorsun ama inan hiç de öyle değil. Onlar İngilizleri bu saldırıdan kurtaracaklarını ama bir şartı olduklarını söylerler. Kral o şartın ne olduğunu sorar. Masonlar cevap verir: 'Merkez bankanızı yani paranızı biz yöneteceğiz.' Kral bunu asla kabul etmez. Hemen reddeder. Çünkü ekonomik bağımsızlığını kaybeden, zaten bağımsızlığını kaybetmiş demektir bir bakıma. Bu yüzden kabul etmek istemez ama ne kadar uğraş verse de Fransızların savaş için yaklaşması durumu kabul ettirir. Ardından İngilizler istemeye istemeye paranın yönetimini Masonlara verirler. Bunun ardından Masonlar hemen parasal desteklerini Fransızların üzerinden çekip İngilizlere

sağlarlar. Fransızlar geri püskürtülmüş olur bu sayede ama olan İngilizlere olmuş ve artık Masonların kuklası bir devlet haline gelmişlerdir. İşte evlat, adamlar bu denli bir planla koca devleti ele geçirmişlerdir."

"Vay be usta, bu kadar mı uzun vadeli bir plan olur. Vallahi ben de hayran kaldım."

"Evlat, onların yaptıkları ve yapabildikleri en büyük şey sabırlarıdır. Bu uzun vadeli planlarına sadık kalarak hareket etmeleridir. Yahudilerin aslında yok olmamasının bir sebebi de budur. Adamlar kendilerinin hâlâ yeniden bir imparatorluk kuracağına ve 'Arz-ı Mevud' sınırlarına tekrardan hâkim olacaklarına inanıyorlar."

"Arz-ı Mevud derken, o nedir usta?

"Ben sana onu anlatmadım değil mi?"

"Hayır usta, anlatmadın."

"Aslında şu anda ve 200 yıl boyunca yapılan her savaşın sebebi, Arz-ı Mevud hayalidir. Ben sana Menderes'in uçak kazasını anlatacaktım ama bu daha önemli."

"Nedir usta bu konuyu bu denli önemli kılan?"

Usta hafif bir gülümsemeyle çayından bir yudum alıp başladı anlatmaya...

"Evlat, Arz-ı Mevud demek Vaat Edilmiş Topraklar demektir. Yahudiler kendilerince bu toprakların onlara Allah tarafından vaat edilmiş olduğuna inanırlar. Bu vaat edilmiş sözler ise onların tahrif edilmiş, uyduruk Tevrat'larında da yazar."

"Peki usta, bu Arz-ı Mevud denilen yerler neresidir?"

"Evlat, Nil ile Dicle nehirleri arasıdır ve bu yerlere Türkiye'nin topraklarındaki bazı kesimler de dâhildir."

"Misal neresi?"

"Hatay, Kilis, Diyarbakır, Osmaniye, Şanlıurfa..."

"Ama usta bu yerlerin bazıları hatta çoğu yeri terör sorunuyla karşı karşıya."

"Zaten bu yüzden orada bu terör var. Yahudiler o toprakları bizden alamayacaklarını çok iyi biliyorlar, bu yüzden bizim başımızın belaya girmesini isteyip bizi güçsüz bırakmak istiyorlar. Zamanı gelince o toprakları kuklaları olan PKK'nın elinden tekrardan alacaklar. Aslında bu dünyada ve hele Ortadoğu'da yaşanan tüm bu sıkıntıların en büyük sebebi bu lanetli kavim Yahudilerin araçlarıdır. Bu amaç doğrultusunda hiçbir şeye acımadan bu işi yürütmekteler. Zamanı gelince o toprakların kendilerine geçeceklerine inanıyorlar. Hatta o kadar inanmışlardır ki kendi bayraklarını bile bu amaç doğrultusunda belirlemişlerdir."

"Nasıl yani?"

"Evlat İsrail bayrağının nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet, hatırlıyorum usta. Böyle üst ve alt tarafından iki mavi şerit geçiyor ve ortasında da altı köşeli bir yıldız. Tamam da bu ne anlama geliyor usta?"

"Evlat, bu simge öylesine çizilmiş bir simge değil tabii ki. Bu simgeyle İsrail kendince tüm dünyaya şu mesajı veriyor."

"Ne mesajı?"

"O iki şerit Nil ile Dicle nehrini temsil ediyor. Ortadaki altı köşeli yıldız ise onların kendilerini temsil ettiğine kabul ettikleri yıldızdır. Bu yıldızı bu iki şeridin arasına yerleştiriyorlar. Şu mesajı veriyor. Bu iki şerit arasındaki bu yıldız nasıl bu bayrakta duruyorsa, ileride de iki nehir, yani Dicle ve Nil nehirleri arasında biz duracağız ve oralar bizim olacak. İşte bu bayrağın asıl manası budur evlat."

"Vay be usta! Adamlar ne ince ayrıntılara dikkat etmişler böyle. Keşke biz de onlara bu yaptıklarına karşı cevap niteliğinde bir şey yapabilmiş olsaydık."

"Aslında yaptık evlat."

"Nasıl yani yaptık?"

"Erbakan Hoca'nın çizdiği haritayla."

"Hangi harita?"

"Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti haritası."

"Nasıl yani usta, anlamadım, biraz daha açar mısın?"

"Evlat Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti bağımsız hale geldikten sonra onun için bayrak çalışmasına girildi. Bu bayrak çalışmasında ve dahi bayrağın çiziminde Erbakan hocanın çok büyük fikir ustalığı oldu. Rivayet o ki bu bayrağı direkt çizen de o idi. Bayrağı çizerken de aslında İsrail'e bir mesaj veriyordu."

"Ne mesajı usta?"

"Mesaja mesaj evlat. Şimdi sana ikinci bir soru soracağım. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin bayrağı nasıldır?"

"Üstünden ve altından birer kırmızı şerit geçer. Ortasında ise bir ay ve yıldız vardır. Aslında İsrail bayrağına çok benzer. Farkı ise şeritlerin kırmızı ve ortasında bulunan şeyin ay ve yıldız olmasıdır. Yok usta... Bir dakika!"

"Aynen tahmin ettiğin gibi evlat. Erbakan Hoca adamlarla dalga geçer gibi mesaj veriyordu. Aslında, 'Hiçbir şey sizin istediğiniz gibi olmayacak' diyor ve

çizimiyle şunu anlatıyordu. Oradaki iki şerit yine Dicle ile Nil'i temsil ediyordu ama bu sefer kırmızı renkteydi. İsrail'e âdeta bu nehirler kan olmadan bu yerler size yar olmaz. Ay ile yıldızı ortaya yerleştirerek tam tersi bu yerler size değil, ay yıldızın evlatlarına yâr olacaktır mesajı veriyordu."

"Hakikaten Erbakan Hocam büyük bir fikir adamıymış."

"Sadece bununla da yetinmiyordu evlat. Kendi imzasını da öyle ayarlıyordu. Erbakan Hoca'nın imzasının nasıl olduğuna bir bak istersen. El yazısıyla Necmettin yazılmış, ardından hem altına hem de üstüne iki çizgi çizilmiştir. Burada da anlayacağın gibi İsrail'e ikinci bir mesaj veriyordu. Diyordu ki buralarda ben olduğum sürece hiçbir yeri alamazsınız. Evlat Necmettin Erbakan Hoca böylesi muhteşem bir zekâydı. Gerçekten aslında davanın ne olduğunu anlatıyordu. Ha sakın evlat, beni Saadet Partili biri olarak zannetme. Ben Saadetli değilim ama şunu da bil ki Erbakan Hoca sadece bir parti başkanı değil, filizlenen İslam'ın açan ilk çiçeğidir. O yüzden ona baharı başlatan çiçek derlerdi. Onun bin yıl önceden İbni Arabi tarafından haber verilmesini de ilk kitap "Heyet"te söylemiştik. Onları da yazdın değil mi?"

"Evet usta, evet, hepsini yazdım. Ama orada ismini vermemiştim fakat şimdi ismini vermiş olduk."

"Olsun evlat. İleriki kitapta da burada söylemediğimiz isimleri söyleriz."

"İnşallah usta."

"Her neyse evlat, nerede kalmıştık?"

"Arz-ı Mevud meselesinde kalmıştık ki konudan konuya geçe geçe buralara geldik usta. Buyur sen anlatmaya devam et."

"O zaman bu lanetlileri anlatmaya devam edeyim. Çünkü her oyunun ardında Allah tarafından lanetlenmiş bu insanlar var."

"Buyur usta."

"Siyonistler ne kadar lanetli bir örgüt olsalar bile yine de çok iyi bir şekilde teşkilatlanırlar, bu yüzden atalarımız ne demiş, 'İki Yahudi birleşse şirket, iki Türk birleşse devlet kurarmış.' İşte evlat onlar bu denli bir sözün içinde yer alacak kadar çok düzenli bir şekilde sistemlerini yürütürler. Onlar bir gün kendilerine Mesih'in kesin geleceğine inanırlar ve işte bu yüzden kıyameti hızlandırmak isterler."

"Kıyameti hızlandırmak mı? O ne demek usta?"

"Bu onların düşüncesi evlat. Yoksa haşa kıyameti Allah'ın belirlediği saatten öne yahut geriye kim alabilir ama onlar buna inanıyor ve kıyameti öne almak için çalışıyorlar."

"Peki, bunu nasıl başarmak istiyorlar usta?"

"Evlat, onlara göre ve aslında bize de göre Mehdi artık tüm dünyada savaşlar son raddesine varınca, her yerde durmaksızın savaş olduğunda çıkacak ve Yahudilere yardım edip onları tekrardan en yüce millet haline getirecek. İşte bu yüzden onun hemen gelmesi lazım. Onun gelmesi için onun geliş alametlerinin olması lazım. İşte bu yüzden savaşların hep artması lazım. Yahudiler de hem Mesih'in gelişini hızlandırmak hem de kendi silah ve kan ticaretlerini görmek adına her zaman durmaksızın bir savaş ortamı yaratmaktalar."

"Yahu usta, bunlar bir devletleri olmadan bunu nasıl başarıyorlar?"

"Çok hızlı unutuyorsun evlat. Ben sana ne demiştim? Bu adamların belki devletleri yok ama devletleri yöneten şirketleri var. Onlar devletleri yöneten şirketleriyle bu işleri yürütürler. Ve çoğu sefer başarılı olurlar. Her neyse... İşte evlat bu dünyada olan bunca kan ve savaşın aslında mimarları bunlardır. Bunlar ve o ahmakça düşünceleriyle varlıklarını devam ettirmek için gerekli olan paranın sağlanması isteği. Onlar bu hayallerini gerçekleştirmek adına gerçekten çok uzun vadeli büyük ama çok büyük planlar kurmaktalar. PKK da bunun bir parçasıdır."

"Neyin usta?"

"Arz-ı Mevud oyununun. Eğer dikkat edersen PKK'nın saldırıp sahip olmaya çalıştığı yerlerin büyük bir kısmı aslında Arz-ı Mevud sınırları içinde bulunuyor. Yahudilerin amacı da bu zaten, PKK ile hem Türkiye'nin başını kaldıracak bir an olsun fırsat bırakmamak hem de Arz-ı Mevud sınırlarına bir bekçi gibi onları dikmektir. Zamanı geldiğinde tıpkı Abdülhamid zamanında Ermeniler nasıl kullanıldıysa kullanılıp bir köşeye atmak."

"Usta lafını bölüyorum ama bu Yahudileri sence biraz abartmıyor muyuz? Yani her taşın altında bir Yahudi eli aramak sence ne kadar doğru?"

"Evlat, bir gün bu soruyu bir gazeteci de Merhum Necmettin Erbakan Hoca'ya sormuştu. Peki, Necmettin Erbakan Hoca ne dedi biliyor musun?"

"Ne?"

"Biz her taşın altında Yahudiler var demiyoruz. Biz bu Yahudiler hiçbir taşın altını asla boş bırakmaz diyoruz."

"Böylece Necmettin Erbakan Hoca, orada o kadını susturduğu gibi bugün sen de beni susturdun değil mi usta?"

Usta, gencin bu sözüne epey bir gülümsedikten

sonra, "Ben değil, seni de o gazeteciyi de gerçek susturdu evlat. Unutma, Yahudiler dünyadaki kahpe sistemin baş mimarlarıdır. Onlara kul olan İngilizler ise Yahudilerin siyasetini gerçekleştirirler. Şu zamanda onların yerini Amerikalılar aldı tabii o ayrı bir mevzu. İleride de belki Çin alır. Her neyse, bunlar çok sonra söylenecek sözler. Kısaca evlat, her taşın altında bu adamları aramak aslında en doğru şeydir. Bunu asla unutma."

"Peki usta, bu adamların arasına girmek için illa Yahudi mi olmak lazım?"

"Evlat Yahudi olamazsın asla, öncelikle bunu bil."

"Nasıl yani?"

"Evlat, onların inanışına göre biz insanlar yani Yahudi olarak doğmayanlar aslında birer hayvandır. Hani bunu hakaret olsun manasında demiyorum, gerçekten öyle inanırlar. Üzerinde insan derisi bulunan hayvan olarak görürler bizi. Bu yüzden Yahudi olunmaz, Yahudi doğulur. Tabii bu onların sapık inanışıdır. O yüzden onlara göre biz onlara kul köle olmak için var edilmişizdir. Bizi öldürmek öyle yanlış bir iş değildir. Bir hayvanı öldürmek neyse Yahudi olmayan birini öldürmek de aynı manaya gelir diye görürler. Bu yüzden Yahudi olunmaz. İkinci meseleye gelince, bunların arasına belki girebilirsin ama öyle pek de

önemli bir yer işgal etmiş olmazsın. Önemli olan onların seni seçmesidir. Onlar isterse seni seçerler. Kabul edip etmemek sana kalmıştır. Kabul edersen çok zengin ve fenomen olursun ama Yahudilerin kölesi olmak şartıyla."

"Kabul etmezsen?"

"Ölürsün."

"O kadar net ha?"

"O kadar net evlat. Ama tabii ölürsün dediğime bakma sen öyle. Direk yok olmazsın. Onlar yok etmeye çalışır ve çoğu sefer de başarılı olurlar ne yazık ki."

"Peki, kimleri seçer bunlar?"

"Toplumda etki yaratabilecek kişileri."

"Yani?"

"Siyasetçileri, ünlüleri, yazarları, zenginleri ve daha nicelerini."

"Anladım usta. Peki usta, bunların arasına girdikten sonra çıkmak istersen..."

"Çok zor."

"Neden?"

"Bunların arasına girip çıkmak isteyen çok oldu ama her şey bitmişti bile."

"Nasıl yani?"

"Evlat, bunlar ruhlarını satan adamlardır. Bunlara dâhil olursan, belki çok makam ve mevki elde edebilirsin ama daha sonrası bin pişmanlıktır. Neden diye sorarsan, artık onların bir kulu olmuşsundur. Seni onlar yönetir, onlar senin için karar verir. Bu bazen cinleri kullanarak olur. Cinler aracılığıyla bile kontrol edilirsin."

"Cinler derken?"

"Evlat, bu anlatacaklarım belki sana şaka olarak gelebilir ama gerçektir. Bu Siyonistler cinleri de kullanarak insanları hâkimiyetleri altına alırlar. Hâkimiyetlerine aldıkları insanlar ise genellikle ün, para ve güç sahibi insanlar olur. Hatta bunların tuzağına kapılmış çok insan vardır evlat. Hatta bunlar arasında kendisini peygamber ilan edip ardından onlarca, yüzlerce insanı böyle sürüklerler. O adam da kendisinin peygamber olduğunu düşünür, ardından gidenler de."

"Bu adam kendisini peygamber ilan etmiş biridir. Çünkü beyni öyle yıkanmış bir haldedir ki buna kesin olarak inanmıştır."

"Usta nasıl yani, bu cinler öyle istedikleri gibi istedikleri insanları hâkimiyeti altına alabiliyorlar mı?"

"Tabii ki hayır. Öyle kolay değil ama şunu da bil

ki eğer onlara meydan verirsen, onlar da seninle rahat rahat muhatap olma hakkına sahip olur. Bu cinler tabii herkese ulaşamaz öyle kolay kolay. Sadece itikadı bozuk, dinden uzak cahil cühela dediğimiz kişilerle rahat rahat irtibat kurabilirler. Hamdolsun, ABD tarafından başlatılan bu proje de tutmamıştır."

"Usta konu konuyu açıyor ama hani sen dedin ya itikadı bozuk insanlara saldırabilirler ve hâkimiyet altına alabilirler. Peki ama Hz. Peygamber'e de büyü yapılmıştı, ona ne diyeceksin?"

"Evlat, dediğin söze dikkat et. Dediğin gibi ona büyü yapıldı. O zamana kadar onlara rahat bir şekilde hareket etme imkânı verilmişti. Fakat Hz. Peygamber'den sonra artık o da kalktı ve rahat rahat hareket edemediler. Cinleri kullanma meselesi ayrıdır. Hatırlarsan, sana birinci kitapta bir olay anlatmıştım. Kabala ile ilgili bir olay."

"Evet usta, hatırlar gibiyim. Ama bir daha anlatır mısın? Belki ilk kitabı okumayan vardır. Bu yazıları kaydettiğimde bu anlatacaklarını da tekrardan kaydedeyim."

"O zaman iyi dinle evlat. Aslında bu olay taa Hz. Süleyman Peygamber zamanına dayanır. Bir gün Hz. Süleyman ellerini açıp Allah'a dua eder ve der ki 'Allah'ım bana bu zamana kadar ve bu zamandan sonra

kimseye verilmeyecek bir güç, bir saltanat ver ki şu dünyada tekrardan sana ibadet eden bir toplum düzeni kurayım.' Allah, Hz. Süleyman'ın bu duasını kabul eder. Ona daha önce kimseye verilmemiş ve ondan sonra kimseye verilmeyecek bir güç ihsan eder. Bu güç içinde cinler bile ona itaate mecbur bırakılır. Zaman geçtikçe Hz. Süleyman bir mabet yaptırmak ister ve bu mabette hem cinleri hem de insanları çalıştırır. Artık insanlar cinleri, cinler de insanları görmektedir.

Bu iş devam ederken, Yahudiler cinlerle irtibat kurmaya başlar. Onlarla irtibatlarını iyice sıklaştırırlar ve aralarından bazıları onlarla direk iletişim kurar. Allah aslında hepsini görüyordur ama imtihan olacaktır, bu yüzden müdahale etmez ve peygamberine de ettirmez. Bir süre sonra Yahudiler ile cinler beraber olmaya başlarlar. Ardından cinler Yahudilerden sırlı ve lanetli büyü sözleri öğrenmeye başlarlar. Bu olay Kur'an-ı Kerim'de Harut ile Marut kıssası olarak da geçer. Tabii Kabala olayı geçmez. Bunlar aralarında iyice samimileşip büyülü sözleri öğrendikten sonra, bunları bir kitaba geçirirler ve adı da Kabala'dır.

Bu kitabın varlığını öğrendikten sonra Hz. Süleyman hemen bu kitaba el koyar ve kimsenin bulamayacağı bir yere saklar. O kitap uzun süre saklı kalır. Çok sefer de aranır. Bu söylediklerimi fantastik bir şey ola-

rak görme evlat. Bunların hepsi var olan gerçeklerdir. Harut ve Marut olayını Kur'an'dan da okuyabilirsin. Hatta tefsirden oku, daha etkili olacaktır. Yanlış hatırlamıyorsam 1. cüzün sondan 6. sayfası olacak."

"Valla usta hafız olan biziz ama maşallah sanki sen hafız gibisin."

"Kur'an'ı bilmek için hafız olmaya gerek yoktur evlat. Bu zaten Müslümanlık görevidir."

"Eyvallah."

"Neyse, konuyu dağıtmadan biz söze devam edelim."

"Buyur usta."

"Aradan zaman geçtikten bir süre sonra, Haçlılar Kudüs'ü fetih için yola çıktıklarında, grup grup şövalyeler bulunmaktaydı bu savaşta. Bu ayrı bir grup şövalye de Kudüs fethi için çıktıklarında yola, gece vakti bastırdığından ve Kudüs'e de yaklaşıldığından ötürü mola vermek için bir mağaraya sığınırlar. 1100'lü yıllardır. Hava iyice kararmaya başladığında, şövalyenin birini uyku tutmamış olacak ki yerinden kalkıp mağaranın daha da derinliklerine yürümeye başlar. İlerledikçe, mağaranın daha da açıldığını görür. Durmaz, yürümeye devam eder. Etraf iyice kararmıştır ama elindeki meşalesi biraz olsun aydınlık sağlamaktadır.

İçinde sebepsiz bir korku olsa da merakını dindiremediği için geri dönmez, yürümeye devam eder. Mağaranın sonuna yaklaştığını anlar. İçindeki korku gittikçe artmaktadır ve aslında o korkuyu da onun göremediği cinler tetiklemektedir. Çünkü cinler korkudan beslenirler. Sen onlardan korktukça, onlar sana daha fazla yaklaşabilirler. Şövalye bu korkuyla karşısındaki duvarın ardını merak etse de hiçbir şey yapamaz. Sağa bakar, sola bakar ama hiçbir şey yoktur. Tam geri dönecektir ki başka bir şövalye koşarak onun yanına gelir. Heyecanlı ve biraz da korku içindedir. Ne olduğunu sorar. Şövalye ise cevap verir: 'Efendim, sizin ilerlediğinizi görünce ben de sizi takip ettim. Sizin başınıza bir şey gelmesin diye ama sizi takip ederken sizin fark etmediğiniz bir şey fark ettim. Gözden kaçan bir şey, bir sandık. İçini açtığımda bir kitap vardı.'

'Kitap mı?'

'Evet. İşte burada.'

'Tamam ama neden bu kadar heyecanlandın?'

'Şövalyem bunun sebebini bilmiyorum. Ama şu an ben bile neden böyle olduğumu anlamıyorum. Burası bana bu korkuyu veriyor. İsterseniz hemen şurayı terk edip şu kitaba bir bakın.'

Şövalye ile yanındaki askeri gerisin geriye dönme-

ye başlamış. En sonunda kitabın yanına geldiklerinde şövalye kitabı eline alıp incelemeye başlar. İlk başta hiçbir şey anlamasa da sonradan anlayacaktı aslında bu kitabın tüm Kudüs'ten daha değerli olduğunu. Bu kitap yasaklı kitap Kabala idi; lanetli sözlerin yazılı olduğu kitap. Şövalye hemen bu kitabı Avrupa'ya, oradaki rahiplere götürmüştü. Rahipler ise bu kitabın ne olduğunu hemen anlamış ve o gün orada o şövalyeyi ve kitabı gören herkesi öldürmüşlerdi. Ardından bu kitabı ne kadar kullanmak isteseler de aynı zamanda bir başka evliya olan İbni Arabi, Allah'ın izni ve yardımı ile bir kitap yazıyordu. O lanetli kitaptaki sözleri ve büyüleri etkisiz hale getiriyordu."

"Peki usta hâlâ bu kitap ya da büyüyle iş yapan belirli bir siyasi irade var mı?"

"Ülkemizde yok ama bize karşı kullananlar var. Mesela FETÖ bunlardan biri. O lanet insan belki bu kitaptan, belki de kendisinin kattığı büyü sözleriyle nice büyü yaptı ve nice insanı kendisine bağlı kıldı. Hatta evlat, çoğu insan onun bedduasını alaya aldı belki ama o bedduada bile bu büyü kokusu vardı."

"Yok artık, gerçekten..."

"Aynen evlat, aynen. Neyse bu konulara sonra gireriz. Biz kaldığımız yerden devam edelim. İşte evlat bu kişiler cinleri de kullanarak nice insana hâkimiyet

kurmak istediler. Hâlâ bu işlerine devam ediyorlar. Şu an onlara ruhunu satmış o kadar ünlü var ki... Biz buralara nereden girdik de geldik be evlat?.."

"Vallahi usta ben de unuttum. En son Arz-ı Mevud derken sonra ne olduysa cin olayına girdik. Usta en son ben sormuştum bunların içine nasıl girilir diye. Sonra sen onlar seni alır ama çıkması kolay değil deyip bu cin olayına girdin. Daha sonra ise oradan oraya derken buralara geldik usta."

"Hiç de dur demiyorsun evlat."

"Vallahi usta, bu konular anlatılırken kim bu konuları geç sonra anlatırsın diyebilir ki?"

"Eyvallah."

"Usta, aslında bu kitap Heyet'ten biraz farklı olacak gibi. Ben şahsen herhalde bu ikinci kitapta Abdülhamid'den başlayıp, Vahdettin olsun Mustafa Kemal olsun, o dönemleri anlatırım diye düşünüyordum ama bu konulara girdik. Yine de çok iyi oldu usta."

"Evlat, elbette zamanı gelince ayrı bir kitapta o konulara da değiniriz. Ama ben bilerek bu konulara girdim. Çünkü sana şu zamanın perde arkasını anlatmak lazım ki asıl gerçeklere vakıf olasın. Sana bundan önce ve bundan sonra anlatacaklarım aslında bu yaşanılanların bir başka penceresidir. Daha da anla-

tacağım. Sen de yazacaksın ve inşallah evlat çok donanımlı bir halde yerinden kalkmış olacak bu kitabı okuyan kişi. Her neyse evlat... Biz kaldığımız yerden devam edelim. Ben pek bir acıktım. Hele gel sana senin memleketinden bir etli ekmek ısmarlayayım da öyle devam edelim."

"Eyvallah usta, Allah razı olsun. Ben de çok acıkmıştım."

"Hiç önemli değil, istemez usta da demiyorsun. Etli ekmek lafını duyunca hemen kabul ediyorsun."

"Kim reddedebilir ki usta? Bir etli ekmek, bir de düğün pilavı."

"Düğün pilavı da o kadar önemli mi?"

"Sen ne diyorsun usta? Hatta derler ki 'Konyalılar dünyayı kurtarmak için dünyaya gönderilmiş ama onlar pilava gitmeyi seçmişler.'"

"Hay Allah iyiliğini versin Hafız. Hiç güleceğim yoktu. Hadi o zaman hazırlan gidelim."

"Hemen usta."

Genç ile usta yola çıkarlar. Ustanın evi çarşı yakınlarındaydı zaten. İlerlerler ve yaklaşırlar Mevlana meydanına. Yeşil kubbe oradadır işte. Ne de huzur dolu bir şehir der usta kendi kendine. Aslında eskisi

gibi değildi Konya. Aslında hiçbir şey eskisi gibi değildi. Eskiden böyle miydi lafı, aslında sık tekrarlanan bir cümle olsa da insan zaman geçtikçe anlıyordu eskinin ne kadar önemli olduğunu. Usta bu düşüncelerle giderken, genç bir ara ustanın düşüncelerini bölerek, "Usta hiç Mesnevi okudun mu?" diye sordu.

"Okunmaz mı evlat? Âşık olan her adam okur Mesnevi'yi. Eee, boşuna dememişler, aşkın önsözüdür Mesnevi diye. Aynen onların dediği gibidir. Aşkın önsözüdür Mesnevi."

"İlahi aşkın değil mi usta?"

"Sadece ilahi değil, her aşkın aslında önsözüdür Mesnevi. Hatta anlatırlar, bir gün Mevlana'nın eşi onun yanına gelip biraz da sitem edercesine, 'Allah'ı çok seviyorsun da peki beni ne kadar seviyorsun?' der. İşte evlat, kadındır, Allah aşkını bile kıskanırlar. Ama tabii karşısında Mevlana vardır. Mevlana, o muhteşem cevabı verir. 'Sen benim Allah'a ulaşmama vesilemsin.' Mevlana, Mesnevi'de hem ilahi hem de gerçek aşkın ne olduğunu özetlemiştir."

"Anladım usta. Eyvallah."

Genç ile usta lokantaya yaklaşmıştı. Usta, gence yol gösterdi. Genç ile usta içeri girdiğinde orada çalışanlar ustaya hürmet ediyordu. Belli ki usta burası

için pek değerli bir kişilikti. İkili sakin bir ortamda bulunan masaya oturdular. Usta bir buçuk etli ekmek istedi iki tane. Gerçekten etli ekmek gibisi yoktu. Usta ile genç etli ekmeği beklemeye başladı. Bu arada genç zamanı boşa geçirmemek adına kafasındaki soruları tasarlamaya başladı ki o anda usta girdi söze.

"Evlat sence nedir özgürlük? Ya da şöyle sorayım sence kölelik bitti mi?"

"Bitti tabii ki usta."

"Ah be evlat, çok dar düşünüyorsun."

"Usta, köle satan var da biz mi bilmiyoruz?"

"Var evlat, var."

"Kim usta?"

"Yeni çağın mafyası, eşkıyası, haraç toplayanı. Nam-ı diğer bankalar. Aslında farkında olmadan bir sistemle hepimiz köle yapılmışız ve efendimize itaat ediyoruz. Belki ne alaka diyebilirsin ama inan öyle evlat. Resmen özgürlüğün kölesi olmuşuz. Bankalara fazlasıyla diğer adı faizle her ay hem de hiç aksatmadan haracımızı ödüyor ve hayatımıza devam ediyoruz. Kredi kartlarının ve bankanın ve hatta şu sistemin kölesi olmuşuz. Hayatımızı evimizdeki bir kutu şekillendiriyor. Tabii insanlar ona televizyon diyor. Ama hiç de önemli değil ne dedikleri. Asıl önem-

li olan, şu iki günlük dünyamızı iki paralık insanlar istediği gibi yaşatıyor mu işte ona bakmak lazım. Ne yazık ki öyle. Modadan yiyeceğe, hayat tarzımızdan hayat içinde konuşacağımız her şeye kadar o küçük kutu belirliyor ve biz de itaat ediyoruz. Gündemi bile onlardan takip ediyoruz. Hem şu dünyadaki zulümleri yapanlara öfke duyuyoruz hem de bu zulmü yapanların haberlerini dinleyip hayatı ve dahi coğrafyamızda olanları ona göre yorumluyoruz. Aslında adamlar resmen bizimle dalga geçiyor evlat. Biz sadece uyuyoruz. Hâlbuki gazeteler, köşe yazarları ve kitaplar bize gerçeği açık etmek için raflarda beklemekte ama biz tembelliğimizden ötürü sadece sessizce gerçeğin bize gelmesini bekliyoruz.

Unutma evlat, medya öyle lanet bir şeydir ki sana kuzunun bir kurt avladığını anlatır da sen onu gözyaşlarıyla dinler, sonra da kuzuya lanet edersin nasıl böyle bir şey yaptı diye. Aslında bilmen gerekir bir kuzunun bir kurdu avlayamayacağını ama sen medyanın sihrine kendini kaptırmışsındır. Sadece dinler, ardından itaat edersin. Biliyorum, belki içinden usta ne oldu da bunları anlatmaya başladı diyebilirsin ama evlat inan ki bunlar sana bu zamana değin anlattıklarım arasında en önemli olanlarıdır. Hayatın gerçeklerini bilmezsen, işte o zaman sahtekâr insanların masallarına inanır da büyük bir yalana uyar, bazen kahpe

bir oyuna alet olup pisi pisine kurban olursun. Sonra? Sonrası yok. Ya ölür ya da hayatını zehir edenlerin emrine uyar, onlara köle olmak zorunda kalırsın."

O sırada lokantanın garsonu elinde etli ekmeklerle masaya yaklaştı. Elindekileri bıraktıktan sonra ustaya dönüp, "İçecek olarak ne istersiniz usta?" diye sordu.

"İki ayran getir yeter evlat."

"Peki usta."

Garson ayranları getirmek için geri döndüğünde genç de hayretler içinde ustaya bakıyordu. Tamam ama bu garson ustayı nereden biliyordu? Genç bu merakla ustaya bakıp, "Usta bu adam seni nereden tanıyor ki?" diye sordu.

"Evlat ben sana demedim mi ben Türkiye'liyim diye. Buralar hep benim memleketimdir. Burada senin selamını alacak yüz kişi var ise bizim selamımızla iş yapacak yüzlerce kişi vardır."

"Usta valla tam racon sahibi adamsın."

"Eee az kesmedik evlat."

"Nasıl yani?"

Usta bir an ağzından bir şey kaçırdığını hissedip hemen konuyu değiştirmek için harekete geçti. Genç

ne kadar ısrar etse de usta bir daha dönmedi son söylediği söze. Bu arada etli ekmekler gelmiş ve yemek başlamıştı. Tabii gencin etli ekmek dediği diğer adıyla pide diye bilinirdi. Sadece Konya'da hep bu adıyla anılırdı. Konya başka şehirdi. Kendine özgü ve rahat bir şehirdi.

Genç bu düşüncelerden sıyrılıp yemeğini yemeye koyuldu. Hızlı hareket etmeliydi. Çünkü ustanın anlatacakları için sabırsızlanıyordu. Zaman ise hızlıca akmaktaydı.

İKİNCİ BÖLÜM

"Sonra biri girdi içeri. Menderes ise okuduğu gazeteyi köşeye bırakıp içeri giren askere baktı. Asker önemli bir mektubun geldiğini söylüyordu. Menderes mektubun getirilmesini istedi. Asker Menderes'e mektubu uzattı. Menderes askere bakıp, 'Mektupta ne yazıyormuş?' diye sordu.

'Bakmadık efendim. Sadece önemli dediler.'

'O kadar önemli olan neymiş ki? Kim göndermiş?'

'İsmi yok ama bize ulaştı ise belli ki makam sahibi biri.'

'Doğru diyorsun, bakalım ne varmış içinde.'

Menderes hızlıca zarfı yırtıp mektubu içinden

çıkardı. Yırtılan zarfı masaya bıraktıktan sonra mektubu açıp okumaya başladı. Okudukça yüzü asıldı, kızardı. Belli ki sinirlendirecek bir yazı vardı o mektupta. Asker merakla sordu.

'Efendim ne olmuş ki?'

Menderes'ten cevap yoktu. Asker aslında işi bittiyse geri dönmek için izin isteyecekti. Ama şimdi çok merak etmişti ne olduğunu. O yüzden biraz daha beklemeye karar verdi. Menderes sadece sessiz bir şekilde tek bir noktaya odaklanmış bakıyordu. Daha sonra Menderes gözünü odakladığı yerden başka bir yere çevirdikten sonra;

'Edepsiz herifler. İftira atmaya hiç de utanmıyorlar. Bunlar bu yalanla beni kandırıp milletimin evlatlarıyla karşı karşıya getirebileceklerini mi zannediyorlar?'

Menderes kendi kendine durmadan bu sözleri tekrarlıyordu. En sonunda asker dayanamayıp Menderes'e ne olduğunu sormak için harekete geçti.

'Efendim, ne oldu? Sizi böyle sinirlendiren nedir?'

'Edepsizin biri benimle askerimin arasını bozmak için bir mektup yazmış. Neymiş, siz bana darbe yapacakmışsınız. Ya siz benim evlatlarımsınız, siz beni indirmek için nasıl olur da harekete geçersiniz? İşte bu

hain de asker ile benim aramı bozmak istemektedir. Söylesene kim bu edepsiz?'

Asker, Menderes'in son söylediği sözü duymamıştı çünkü aklı o mektupta yazılanlardaydı. Çünkü o mektupta yazılanların hepsi gerçekti. Gerçekten bir darbeyle indirilecekti. Ama bunu ona kim haber etmişti? O bu düşünceler arasındayken Menderes bir daha seslendi.

'Hey, Türkeş evladım, iyi misin? Sana sordum, ne bu mektup böyle? Kim yazdı bu saçmalığı?'"

"Usta, Türkeş derken bu bizim bildiğimiz Alparslan Türkeş'i mi kastediyoruz?"

"Evet evlat."

"Nasıl yani darbeyi o mu yaptı?"

"Hayır, direk o yapmadı ama bu işe biraz alet oldu. Kısaca kandırıldı evlat. Ama sonradan olayın farkına vardı da darbecilere karşı saf aldı. Tabii bunun sonucunda sürgünü de yedi. Her neyse, biz anlatmaya devam edelim."

"Buyur tabii ki usta."

"Yazılanlar gerçekti. Türkeş aslında ne yapacağını bilmiyordu ama Menderes söylenenlere inanmıyordu. Türkeş ise bu oyuna devam etmeliydi. Hemen

Menderes'in yanına yaklaşıp, 'Biz de tam bilmiyoruz efendim. Ama inanın araştıracağız ve bu edepsiz ve hainice yazıyı kim yazdı ise onu bulup çıkaracağız ve size hesap sormanız için getireceğiz.'

'Tamam evladım, sağ olasın.'"

"Usta gerçekten Menderes neden inanmadı?"

"Evlat gerçekten Menderes o sözleri samimi bir şekilde söylemişti. Gerçekten askerinin darbe yapacağına inanmıyordu. Bu yüzden o mektubu hiç dikkate almadı. Hani bu dediklerim bir kurgu da değil evlat. Gerçekten bir kurgu olmasını çok isterdim. Çünkü Menderes o kadar samimi bir şekilde inanmıştı askerine. Bu olaydan hemen sonra Türkeş, Menderes'in evinden çıkıp hemen darbeci askerlerin yanına geldi. Acil toplantı çağrısıyla hepsi toplandılar. Türkeş hemen konuya girdi.

'Menderes darbeyi haber aldı.'

'Nasıl olur? Kimden?'

'Ben de bilmiyorum ama darbe mektubunu ben götürdüm.'

'Ne yaptın?'

'Hayır, yanlış anladınız. Darbeyi haber veren bir mektup geldi. Ben de o sırada Menderes'in yanınday-

dım. Mektubun içinde ne olduğundan haberim yoktu. Mektubu verdim, sonra Menderes mektubu açınca anladım bir darbe mektubunu Menderes'e verdiğimi.'

'Ee ne oldu peki? Ne yaptı?'

'İnanmadı.'

'Nasıl yani?'

'Hatta inanmadığı gibi bu mektubu göndereni de hain ilan etti. Askerine çok güveniyor.'

'Güvencesinde haklı da sayılır. Nitekim bu darbe emir komuta zincirinde bir darbe değil. Genelkurmay başkanı büyük ihtimal bize katılmayacağı için onu bile esir alacağız artık.'

'Peki, şimdi ne yapacağız? Darbeyi erkene çekelim mi?'

Bu soru oradaki en üst düzey olan komutanaydı.

'Şimdilik sakin olacağız. Benim konuşmam gereken bazı kesimler var. Onlarla konuştuktan sonra size ne yapacağımızı söylerim. Şimdi dağılalım. Ben bir daha sizi toplantı için bir araya toplayana kadar sakın bir araya gelip şüpheleri üzerimize çekmeyelim.'

Bu söz üzerine oradaki herkes dağıldı. Bir tek Fahreddin Özdilek kaldı. O ise ne yapılacağını düşünmeye başladı. Acaba bir sıkıntı çıkar mıydı bilmiyordu

ama sıkıntı çıkma ihtimali vardı. Hemen ne yapacağına karar verdi ve evine gitti. Evine geldiğinde hemen bir mektup yazdı. Ardından mektubu kendi askeriyle ABD'ye yolladı. Oradan gelecek kararı bekleyecekti artık. Mektup asker aracılığıyla hızlı bir şekilde ABD'ye ulaştırıldı. ABD'ye iner inmez kendisini alan araçla gizli bir yere götürülen asker, mektubu bıraktıktan sonra geri döndü. Mektubu açan Amerikalı ise biraz öfkeyle, biraz da tedirginlikle mektubu okumaktaydı. Ne yapılması gerektiğini düşünüyordu. Yanlış bir hamle veya yapılmayan yanlış bir bekleme her şeyi yerle bir etmeye sebep olurdu. Bu yüzden adımlar dikkatli atılmalıydı. Buna kendisi karar veremezdi. O da kendisinden bir üst makama gitti ve olanları anlattı. Artık son söz o kuruldaydı. Kurulda toplam beş kişi vardı. Her şey başlamıştı artık. Buradan çıkacak son karar Türkiye'nin belki de kaderi olacaktı. Konuşmaya masanın en başındaki orta yaşlı ve biraz da üzerinde mafya babası tipi bulunan adam başladı.

'Olanları duydunuz. Söyleyin ne yapmalıyız?'

'Bizi buraya toplamanız bile aslında gereksiz. Eğer plan tehlikeye girdiyse öne almamız yeterlidir.'

'Ben sizi buraya sadece bu kararı almak için değil, aynı zamanda verdiğimiz kararı tekrar tartışmak için çağırdım.'

'Ne yani, Menderes için verdiğimiz darbe kararını mı tartışacağız? Bence çok saçma. Artık onun kalemi kırılmalı. Siz de biliyorsunuz ki çok sefer ona bu işinden vazgeçmesini ve yüzünü Rusya'ya değil, tekrardan ABD'ye dönmesini söyledik. Ama o ne yaptı, Amerikan bloğunu değil Rusya'nın taraf olduğu Doğu Bloğu'nu seçti. Eğer onu durdurmazsak yeni bir güç doğmasına sebep olacak.'

'Evet, bunu ben de biliyorum. Fakat bu darbeci heyete tam güvenim yok. Korkuyorum bunlar başaramaz diye. Aslında siyasi ayak hazır ama mesele onu nasıl başa getireceğiz? Benim, kabul ederseniz, size ikinci bir önerim var.'

'Nedir?'

'Hükümete darbe yapacağımıza daha az riskle Menderes'e darbe yapalım.'

'Nasıl yani?'

'Menderes önümüzdeki ay içinde Londra'ya Kıbrıs görüşmeleri için gidecek. Tabii ki karadan gidemez, denizden de gitmeyecek.'

'Uçakla gidecek.'

'Biz de o uçakla giderken onun kaza yapmaması için dua edeceğiz.'

'Büyük ihtimal duamız da kabul olmayacak.'

'Aynen öyle. Ne dersiniz?'

Bu görüş aslında herkes tarafından benimsenmişti. Menderes'e suikast yapılacaktı. Bunun için hemen harekete geçildi."

"Usta, bu olay ne zaman oluyor?"

"17 Şubat 1959 sabahı."

"Darbeden tam bir yıl önce. Vay be..."

"Peki ama ne oluyor?"

"Her şey plan dâhilinde gidiyor."

"Nasıl yani Menderes asılarak ölmüyor mu?"

"Hele az sabret de anlatayım."

"Buyur usta."

"O gün orada karar alındıktan sonra Menderes'in öldürülmesine karar verildi. Bunun için uçağının dengesi bozulmalıydı."

"Nasıl yani?"

"Uçağın radar sistemini bozacak bir araçla radyasyonu aşırı yansıtarak. Biliyorum bu dediğimden de bir şey anlamadın. Dur biraz açayım. Uçaklardaki yön tayin eden sistemi ve dahi onun yolunu çizip bulmasını radarlar sağlar. Bu yüzden o çok önemlidir. Mende-

res'in uçağına da bu sistemle hep yaptıkları gibi darbe vuracaklardı. Menderes'in uçağı Londra'ya yaklaştığında Londra'da hava kulesi bulundukları konumun şu an çok sisli olduğunu söyleyip başka bir yere yönlendirir ve oraya inmelerini söyler. Uçak alınan haber doğrultusunda yönünü değiştirip o havaalanına inmek için harekete geçer ve inişi sözde sebepsiz bir şekilde gerçekleştiremez ve uçak kontrolden çıktığı için düşer. O gün yanlış hatırlamıyorsam 36 kişiden 30'u ölür ama gel gör ki kader o kurtulan 6 kişiden birini de Menderes yapar."

"Vay be usta, bak bunu bilmiyordum. Demek ki Menderes'i önceden de öldürmeye kalkışmışlar zamanında."

"Aynen evlat. Zaten şunu çok iyi bil, onlar darbeyi en son çare olarak yaparlar. Önce rüşvet verip hâkimiyetleri altına almak isterler. Çoğu sefer de başarılı olurlar. Eğer rüşvetle sahip olamıyorlarsa, bu sefer yataklarına bir kadın sokarlar ya da başka bir zaafını kullanırlar. Bu da olmadı, o zaman çocuklarından birini bu hataya yönlendirirler. Çocukları ya zinaya ya da başka bir bataklığa çekerler ve çocuklarıyla tehdit ederler. Bunu da başaramazlarsa halkı ayaklandırıp devleti yöneten kişiyi devirmek isterler. Bunu da başaramazlarsa en son çare darbeyi devreye sokarlar."

"Ya darbede de başarılı olamaz iseler?"

"Onda başarılı olamamaları için aslında tek bir sebep vardır. Halkın uyanmış olması. Eğer bir darbe için kalkıp da kullandıkları piyonlar bu işte başarılı olamıyorsa, işte o zaman hiçbir şey yapamazlar. Sadece kudurmuş köpek gibi durmaksızın saldırırlar. Çok zarar da verirler ama ne yaparlarsa yapsınlar halk uyanmıştır artık, tüm yaptıkları boşadır. En sonunda zafer o devletin olacaktır."

"Peki, fiili olarak savaş açabilirler mi?"

"Evlat bu biraz zordur. Unutma savaşlar artık terör örgütleri üzerinden yürümektedir. Bak Suriye'ye, hiçbir devlet var mı?"

"Yok."

"Görünüşte yok ama o terör örgütlerinin arkasında nice hain devlet var. Emellerini onlar üzerinden yürütmek istemekteler. Türkiye'yi de zaten kendilerince hep onlarla terbiye etmeye çalıştılar ve çalışıyorlar. Eğer ki onlarla da olmazsa, yine fiili olarak bir saldırı öyle kolay kolay olmaz."

"Niye ki usta, neden olmasın?"

"Evlat Türkiye yani üzerinde bulunduğumuz şu Anadolu toprağı var ya, işte aslında onlarca çakalın etrafımızı sarmasına rağmen yaşam sebebimiz olmuş-

tur hep. Hiçbir zaman tek kalmayız biz. Çünkü bizim üzerimizde başka emelleri olan nice ülkeler vardır. Bu yüzden biri bize fiili olarak savaş açmak istese, bu sefer diğerinin işine gelmez ve bizi korumak zorunda kalır. Kimse bu toprakları kendi rakibine bırakmak istemez. Türkiye'de kalsın isterler ama güçsüz bir Türkiye'de. İşte bu yüzden darbelerle yükselmeye başladığı an bu devleti terbiye etmek isterler. Yakın tarihimiz boyunca da bu hep böyle olmuştur. Menderes ise bundan ilk nasiplenenlerdendir."

"Peki usta, bu darbe olayını anlatırken o iki Amerikalı arasında nasıl bir konuşma geçti? Türkiye'nin yüzünün batıdan doğuya dönme meselesi olarak. Neydi usta o?"

"Evlat, Türkiye, Menderes'le yüzünü Rusya'ya yani Doğu Bloğu'na dönüyor. Orada almak istediğini buluyor. Batı tarafı ne kadar Menderes'e bu işten vazgeç dese de Menderes bu işten vazgeçmiyor. Üzerine gidiyor. Nitekim ilk başta sana da anlattığım gibi Irak ile petrol anlaşmasına kadar gidiyor. Bunu gören dış güçler artık Menderes'in raydan çıktığını ve artık kontrolün kendilerinde olmadıklarını anlamaya başlıyorlar."

"Nasıl yani usta? Menderes'in kontrolü önceden Amerikalıların elinde miydi?"

"Evlat, bu devletin başına gelen herkes İngilizlerin ve Amerikalıların izniyle gelir. Eğer vatanı için çalışan biri değilse, zaten onların istediği gibi gider. Ama vatanı için çalışıyorsa o zaman ABD'nin yavaş yavaş karşısına dikilmeye başlar. Bunu anlamaya başlayan ABD ise o karşısına dikilen adamı çok fazla yaşatmaz. Ya itaat ettirir ya da yok eder öldürür. Menderes'e de aynısını yapıyorlar. Onu öldürdükten sonra o darbe gününü tam 20 yıl boyunca bayram olarak kutlatıyorlar bu ülkede. Hem de hainler ve şerefsizler aracılığıyla."

"Vah be usta! Bak bunu bilmiyordum. 20 yıl boyunca bayram olarak kutlatıldı ha?"

"Aslında mesaj açıktı evlat. Kendilerince haddinizi bilin, yoksa Menderes gibi yok olursunuz demek istiyorlardı. Ama ne kadar mesaj da verseler, bu millet yine kendine yön tayin edecek bir lider ortaya çıkarıyordu. Aslında âdeta çıkarılıyordu. Devlet içinde bir akıl her şeyi ayarlıyordu. Kaybediyordu, kazanıyordu ama asla köşeye çekilip sinmiyordu."

"Usta, bu devlet aklı dediğin güç, her devlette var mı?"

"Her devlette olmaz evlat. Sadece kadim kökleri olan devletlerde olur. Örneğin Afrika ülkelerinin devletlerinde bulamazsın bunu. Çünkü onların kadim bir

tarihleri yoktur. Ama İngiltere, Fransa, Çin, İran, Rusya ve biz Türkler ve aslında beş on devlet daha..."

"Peki usta ABD? Orada da devlet sahipleri yok mu?"

"Evlat, Amerika dediğin daha beş yüz yıl önce var olmuş ve Avrupa'daki hırsızların gidip yerleştiği ve sözde millet olduğu yerdir."

"Peki, ABD'nin bir derin aklı yok mu?"

"Var ama kendi aklı yok."

"Eee nasıl oluyor bu?"

"Evlat, ABD'yi iki akıl yönetir. Bir Yahudiler, iki İngilizler. Yahudiler, ABD'nin parasını yönetirler; İngilizler ise siyasetini."

"Yani ABD'ye de İngilizler yön verir diyorsun."

"Hayır, onu demiyorum. Aslında tam bir şey de diyemiyorum. Sadece ikisinin de yönettiğini söylüyorum. Unutma, siyaset önemli olsa da siyasetçileri hizaya sokan kırbaç paradır. Aslında ABD'nin yönetiminde ne kadar İngilizleri görsen de aslında etkin olan Yahudilerin kırbacıdır. Bu işler uzun işler evlat. Uzun ve karışık işler. Aslında siyaset tam olarak böyledir. Neyin ne olduğunu ve nasıl yönetildiğini tam anlayamazsın. Kim düşmandır, kim senin dostundur

onu bile anlayamazsın. Çünkü siyasette dostun dostumdur, düşmanın düşmanımdır diye bir mantık yoktur. Benimle dost olursun ama çıkıp en azılı düşmanımla da dost olursun ve hiçbir şey yapamazsın. Bu siyasetin kuralıdır. Bunu bilerek yaşamalısın."

"Usta, o yüzden siyasete hiç bulaşmamak lazım değil mi?"

"Bu sözün de çok yanlış evlat. Sen başa geçmezsen, o başa geçmezse işte o zaman hainler başa geçer. Sonra sen de veryansın edersin neden böyle oluyor diye. Unutma evlat, siyasetle uğraşmayan Müslüman'ı Müslüman olmayan siyasetçi yönetir. Ne dediğimi anladın mı?"

"Peki usta ama ben bunları söyleyince de bana Hz. Peygamber'in siyasetle uğraşmadığını söylüyorlar. Buna ne diyeceksin?"

"Kim demiş o siyasete girmemiş diye. Evlat, Hz. Peygamber devlet reisiydi. Eğer devlet işi içindeysen, ister istemez siyasete bulaşmış olursun. Nitekim Hz. Peygamber, istese Medine'ye geldiği Sahabelerinden birine dönüp sen geç devlet reisliğine diyebilirdi ama demedi. Kendisi geçti. Çünkü biliyordu ki kendisinden sonra onu takip edecek ümmeti, eğer devlet işlerine karışmazsa ve siyasetten uzak kalırsa işte o zaman hep Müslümanlık'tan uzak kalmış insanlar tarafından

yönetilir. Hz. Peygamber işte bunu bildiği için siyasetten asla uzak kalmamıştır. Unutma, eğer devlet işi içine girdiysen, ister istemez siyasete bulaşmışsın demektir. Zaten siyaseti doğru götürdüğün sürece temiz bir iş yapmış olursun. Her neyse, bak nerelerden nerelere geldik. Ama yine de bunları anlatmam iyi oldu. Çoğu insan bu konu hakkında sanırım yanlış kanıya sahipti."

"Öyleydi usta valla. Ben dahi çoğu kişi bunu böyle değil de tam tersi olarak biliyor."

"Hayırlısı olsun evlat, hayırlısı."

"Peki usta, buyur sen, anlatmaya devam et."

"Nerede kalmıştık ki? Neyi anlatacağız evlat? Bu arada bu anlattıklarım aklında kalıyor mu? Bilirsin ben bir şeyi çok uzatmayı sevmem. O yüzden bilgileri biraz ardı ardına sıralıyorum ama artık idare et."

"Yok usta, önemli değil. Zaten bu kitabı not ala ala okuyan biri, her dediğimizi anlamış olur. Nitekim bu kitap Heyet'teki gibi sadece bir tarihi ve bilinmeyen bilgileri anlatmıyor. Koca bir fikir de doğuruyor insanda."

"Eyvallah evlat, eyvallah. Hadi devam edelim o zaman."

"Usta, devam etmeden önce sana bir sorum olacak."

"Buyur sor."

"Usta, hani dedin ya Türkeş de Menderes'i indirenler arasındaydı. Tamam ama bunlar hiç mi bilmiyorlar bu işe neden alet olduklarını?"

"Evlat, çok yanlış ve eksik düşünüyorsun. Onlar ne yaptıklarının farkında olmayan kişilerdi. Abdülhamid'i indirenler de farklı değildi ve işte bu yüzden sultan onlara yani onların çoğuna hain demezdi. Gafil derdi, bilmiyorlar derdi."

"Nasıl bu kadar da bilmezlik içine gidebiliyorlar usta Allah aşkına?"

"Sihirle evlat."

"Nasıl yani?"

"Medya sihri. Ben sana Hz. Musa'nın sihirbazlarını anlatmış mıydım evlat?"

"Hayır usta."

"O zaman dinle de anlatayım. Evlat, aslında Kur'an'da geçen her olay bir nasip verir, bir şey anlatır. Nitekim Hz. Musa'nın sihirbazlarla olan kıssası da aslında bir mana anlatmaya çalışmaktadır. Bir sihirle bir kediyi nasıl aslan gösterirler onu anlatıyor. Nitekim firavuna tapanlar ve onu ilah olarak görenler, ona gerçekten bir ilah diye tapıyordu."

"Nasıl yani usta, gerçekten onu ilah olarak mı görüyorlardı?"

"Aynen öyle evlat. Gerçekten onu ilah olarak görüyorlardı. Bunu sağlayan ise sihirbazlarıydı."

"O ne alaka usta?"

"Sihirbazlar, yaptıkları sihirle önce insanları büyülüyorlardı. İnsanları kendilerine hayran bırakıyorlardı. Ardından insanlar onlardan aşırı şekilde çekinmeye başlıyorlardı. Onlardan çekinenler, onlara tümden itaat ediyordu. Onlar da firavuna ilah dediklerinde, halk da onu ilah olarak görüyordu. Tıpkı şu zamandaki gibi evlat..."

"Peki, bu zamanın sihirbazları kim usta?"

"Medya evlat."

"Doğru."

"İnsanları büyüleyen o kutu, hangi devleti güçlü gösterirse insanlar onu ilah olarak görüyor. Ya da kimi kuzu gösterirse, onu kuzu görüyor o kurt bile olsa. Ortadoğu'daki hain terör örgütleri yüzünden Müslümanları kötü görenler, İsrail'i yıllardır yaptığı zulümden dolayı bir nebze olsun kınamış değildir. İşte bunu sağlayan o sihirbazlardır. Diğer adıyla medya."

"Hakikaten öyle be usta! Gazze hiç konuşulmaz

ama Ortadoğu'da Müslüman kıyafeti altında hainlik eden terör örgütlerinin Müslümanlığı konuşulur."

"İşte bunu yapan o Siyonist düzendir evlat. Sadece bunu gerçekleştirmezler. Ellerindeki medyayla insanların beyinlerini ele geçirip kendi istekleri doğrultusunda şekillendirirler. Buna da subliminal mesaj derler."

"Evet, onu duymuştum önceden. Gerçekten nedir usta o?"

"Bir insanı bilinçaltıyla fark ettirmeden yeniden dizayn etmektir."

"Ne?"

"Ah evlat ah, hem de çağımızın ne belalı bir şeyidir o. Biz hep bu mesajlarla büyüdük."

"Ama usta sizin çocukluğunuzda daha televizyon belki yoktu bile."

"Sadece televizyonla verilen bir mesaj değil evlat bu."

"Peki nasıl bir şey?"

"Misal Yedi Cüceler."

"Nasıl yani?"

"Sence nasıl bir masal? Çok masumane değil mi?"

"Evet."

"Ama hiç öyle değil evlat. O masalla bir kız çocuğunun kafasına şu mesaj yerleştirilir..."

"Nasıl bir mesaj?"

"Bir kızın yedi erkeğin arasında kalabileceği mesajı."

"Ama bir dakika... Hakikaten usta. Bak ben hiç böyle düşünmemiştim."

"Ve dahi Pinokyo evlat. O da çok masumane değil mi?"

"Usta, onda ne var?"

"Evlat, Pinokyo ile yalancılığın kötü olduğunu öğrendik sözde. Fakat hatırlarsan arkadaşlar arasında birbirimize bazen yalan söyledikten sonra 'burnun uzadı' diye şakayla geçiştirilmesini sağladık hep. Anlayacağın, bize Pinokyo ile yalan söylemenin zevkli olduğu öğretildi hep evlat."

"Hakikaten bu denli hiç düşünmemiştim usta."

"Ah be evlat! Bu Siyonistler ne kadar hain ve ne kadar sahtekâr bir bilsen... Bunları anlat anlat bitiremezsin. Adamların her anı bir lanet dolu."

"Peki usta, ne yapmak gerekir bu olanlara karşı?"

"Evlat sana bu anlattıklarımla bitmiyor tabii bu mesele. Dahası da var. Şimdi de çizgi filmlerde bunu

yansıtıp çocuklarımızın aklını kendi istekleriyle doldurarak öyle yönlendirmeye çalışıyorlar. Hele çizgi filmlerle bunu çok da iyi başarıyorlar. Örneğin bir Red Kit, bir Temel Reis. Ağızlarından hiç sigara eksik olmazdı. Bu ne kadar normal görünse de aslında çocuğu derinden etkileyen bir şeydir. Çünkü onlar çocuk için birer kahramandır. Çocuk onlar gibi olmak ister. Bu doğrultuda onların yaptıklarını yapar. Öyle ki onlar sigara içiyorsa çocuk da sigara içer. Hele ailesinde içen varsa, zaten büyük ihtimal o sigarayı içer o çocuk."

"Usta ne lanet bir sistemmiş bu ya."

"Evlat onlar bu sözleri önemsemez. Onlar planları dâhilinde her şeyi mubah görürler. Çocukmuş, günahmış yoktur onlarda. Emelleri doğrultusunda, hani diyor ya üstat Necip Fazıl Kısakürek, 'Bunlar öyle lanetli bir toplumdur ki yumurtalarını pişirmek için dünyayı ateşe verirler.' Boşuna Kur'an-ı Kerim'de lanetlemiyor bunları. Peygamberlerini öldüren alçaklardır bunlar. Aslında bu lanetli heriflerin sistemlerini ağzıma bile almak istemem ama işte öğrenmek gerek. Ha bana sorarsan evlat, bu lanetli insanların kurduğu o baş belası ahlaksız sistemden çocuklarımızı nasıl koruruz? Vallahi diyeceğim tek bir şey var, onların o belalı sistemine ve kanallarına yaklaştırma."

"Çocuğun ahlakını bozar bu kanallar."

"Peki usta, ne izletelim çocuğa? Çocuk illaki bir çizgi film arıyor."

"Belki şaka gibi gelecek sana ama git Pepe'yi izlet."

"Ne? Nasıl yani?"

"Evlat, Pepe bilerek ve iyi niyetli bir şekilde subliminal mesaj verme amacıyla yapılmış bir çizgi filmdir. Pepe öğrenmeye hevesli biridir. Öyle diğer çizgi karakterler gibi uçan kaçan bir tip değildir. Anne babasına saygısız bir tip de değildir. Tamam, şarkıları biraz değişik ama benim torunum hep izlerdi onu. Hep o sözleri tekrar ederdi. Bana da okurdu."

"Şimdi büyüdü mü usta?"

"Büyüyemedi evlat, büyüyemedi. İzin vermediler."

"Nasıl yani?"

"Öldü evlat. Öldürdüler."

Genç bir anda sustu. Hiçbir şey diyemedi. Ne diyebilirdi ki. Çok fena pot kırmıştı. Sonra ustaya bakıp, "Usta kim yaptı?" diye sordu.

"Kahpe bir kurşun evlat. Her neyse... Hadi gidelim."

Fazla üstelemedi genç ama ustaya karşı merakı da

git gide artıyordu. Anladığı sadece şuydu ki ustanın torununu kahpe bir suikastçı öldürmüştü. Ustayla hesabı olan biri. Ne kadar yarım kalsa da sözler, sustu bir şey soramadı. Ama o içindeki merak hiç bitmeyecekti. Yemek bitimiyle kalktılar lokantadan. Eve doğru yürümeye başladılar.

Sessiz bir şekilde ilerlerken usta gence bakıp, "Ne oldu, niye sustun? Torunum içinse susma. Bunları daha nicelerine öğreteceksin sen. Bu bilgilerle nice insanları aydınlatacaksın. İşte o zaman ardımdan bana dua edecek nice torunlar yetişecek. O yüzden sor evlat. Sor benim kardeşimin göz nuru" dedi.

"Kardeşimin göz nuru derken?"

"Yani evlat, hani Müslümanlık babında... Sen de hemen konuyu nereye çekiyorsun. Hemen bir sır arama peşine giriyorsun."

Bir şey demedi genç. Susmuştu ama vardı bir şey. Ustanın iki üç seferdir ağzından kaçırdığı bir şeyler vardı. Söylemiyordu ama genç biliyordu ki kesinlikle ustanın sakladığı şeyler çok ama çok önemliydi. Ustanın onunla ilgilenmesine sebep de kesin buydu. Şu an bir şey anlamıyordu ama elbet zamanı gelince her şeyi öğrenirdi. Derin düşünceler arasında ilerlediler usta ve genç. Mavi boyalı eve geldiklerinde usta açtı kapıyı. Buyur etti tekrardan genci. Kendisi de paltosunu

çıkardı. Daha sonra gence dönüp, "Bunun üzerine de artık..." dedi.

"Artık çok güzel bir çay gider diyeceksin usta anladım."

"İşte öyle bir şeyler evlat."

Genç mutfağa girip çayın suyunu koydu. Daha sonra oturdu ve son haberlere bakmak için masada duran gazeteyi açtı. ABD'deki seçimden bahsediyordu. Trump kazandı diye yan başlık vardı. Herkes şokta diye de bir yorum vardı. Güldü genç. Çünkü öğrenmişti artık dünyadaki sistemi az buçuk. Bunda şaşırılacak bir şey yoktu. Trump'ın gelmesi bir tesadüf sonucu değildi. Sadece bir plan gereği idi. Belli ki yeni dünya düzeninde yeni dört yıllık düzen için Trump gibi bir karakter gerekiyordu. Böyledir ABD. Halk hep seçime gider kendisini yöneteni seçmek için. Seçtiğini zanneder. Hâlbuki sadece bir kâğıt parçasıdır onun oyu. Çünkü şunu unuturlar hep, seçimi halk yapar ama devlet sayar. Bu her ülkede olmasa da ABD'de öyledir. Halk seçer ama devlet belirler. O üst akıl, Heyet kitabında da anlattığımız o Siyonist akıl. Böyledir sistem, böyle işler. Clinton gelemediyse gelmemesi gerektiği için gelememiştir. Trump geldiyse Trump gibi bir karakter gelmesi gerektiği için gelmiştir.

Bakalım önümüzdeki yıllar ne gösterecek... Kim

bilir önümüzdeki yıllar hangi olaylara gebe. Genç, gazetenin iç sayfasını açtı ve diğer haberleri okumaya başladı. Çay demlenesiye dek gazeteyi okur, çayla beraber ustayı dinlerdi. Ustayla tekrardan demlenirdi. Şimdi ise bekleme zamanıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Demlenen çayı bardağa dökerken, bir an aklından geçen soruyu yöneltti ustaya.

"Usta bu yeni dünya düzeni denen şey tam olarak nedir?"

"Siyonistlerin kurmak istediği düzenin bir başka adı evlat. İkiz Kuleler'in vurulmasıyla başladı bu plan. Bu plan için şu an Ortadoğu yerle bir edilmektedir."

"İkiz Kuleler'le alakası ne usta?"

"Evlat, ABD'deki İkiz Kuleler'in vurulması olayını bilirsin. Peki, ABD'nin kulelerini kim vurdu? Gerçekten iddia edildiği gibi El-Kaide mi vurdu? Yoksa bu işi bahane edip Ortadoğu'ya, Irak'a, Müslümanların ülkesine giren Amerika'nın ta kendisi mi?"

"Nasıl yani usta? Adamlar kendi kendilerini vurdu mu diyorsun?"

"Aynen öyle evlat, aynen öyle. Bunu da bahane ederek Irak'a ve Ortadoğu'ya girdiler. Hain emelleri için oyun kurdular. İşte o zaman başladı bu yeni dünya düzeninin hikâyesi."

"Peki usta, bu bilmem ta nerede olan ABD'nin Allah aşkına ne işi var buralarda?"

"Evlat, eğer dünyaya hükmetmek istiyorsan önce buralara hükmetmen gerek. Buralar dünyanın beynidir. Buralara sahip olmadıktan sonra ha ayak olmuşsun, ha mide, ha el. Beyindir burası, beyin."

"Peki usta, bu dünyanın kalbi neresi?"

"Bu dünyanın kalbi yok evlat ama bir şah damarı var. Beyni bile durduracak bir şah damarı."

"Neresi usta orası?"

"İşte şu bastığın topraklar evlat. Şu Anadolu'dur. Bu âlemin şah damarı. Nitekim bir Yahudi yazar ne der? 'Anadolu'ya sahip olan Ortadoğu'ya da sahip olur. Ortadoğu'ya sahip olan Asya'ya sahip olur. Asya'ya sahip olan ise dünyaya sahip olur.'"

"Vay be usta..."

"Aynen öyle işte evlat, buralar bu kadar değerlidir.

Amerika'nın buralarda ne aradığını sordun ya, aslında en büyük cevabı işte budur. Ha bir de farklı sebepler yok değil, var elbette. Misal petrol. Birinci Dünya Savaşı'na sebep olan petrol."

"Usta, Birinci Dünya Savaşı'na bir suikast sebep olmamış mıydı?"

"Bu size öğretilendir evlat ama perde arkası hiç öyle değildir. Bunu o yeni dünya düzenini kurmak isteyen akıl bir bahane olarak ortalığa attı. Daha sonra ise beklediği gibi savaşı başlattı. Çünkü petrol gelecek vaat ediyordu ve bu Türklere bırakılacak kadar ucuz değildi. Milyonlarca insanın ölümüne sebep olacak o büyük savaşı başlattı, Birinci Dünya Savaşı'nı. Şimdi de hiç değerini kaybetmeden varlığını devam ettirmekte petrol. Bunun için aynı zamanda ABD ve diğer akbabalar buralarda dolanmaktadır."

"Peki usta, madem bu kadar değerli bu petrol, o vakit ne diye IŞİD gibi örgütlerin elinde duruyor. Neden ABD bunlardan almıyor o petrolü?"

"Evlat, IŞİD zaten Amerika'nın petrol bekçisidir. Sen zanneder misin ki bu örgütler kendiliğinden var oluyor? Unutma ki örgütler var olur ve bir devlet gelir, o kendi kendine bir yıl yaşayamayacak örgütü 40 yıl boyunca yaşatır. Adı PKK olur, bu milletin başına bela olur. Unutma evlat, bu örgütler besleneceği bir

kaynak bulamazsa ya bir hafta ya da sadece iki hafta yaşarlar. Sonrası yoktur. Yok olmaya mahkûmdurlar. İşte bu dediğimiz IŞİD, PKK, YPG gibi bela örgütlerin tasmaları hep bu üst akla bağlıdır. Şu an IŞİD petrolleri satıyor. Ama sanma ki kendi kasasına bu paraları atıyorlar. Şu an petrol 100 lira ise onlar bu petrolü on liraya Avrupa'ya ve diğer devletlere satıyorlar. Tabii bunu babalarının hayrına yapmıyorlar. Efendileri öyle istediği için öyle yapıyorlar. Avrupalılar o petrolü Müslüman bir devletten 100 liraya alacağına kendi köpeklerinden 10 liraya alıyor. Verdikleri on lirayla da köpeklerini beslemeye devam ediyorlar."

"Adamlar verdikleri parayla bir çıkar sağlıyorlar."

"Ne zannediyorsun evlat, şeytanı bile emekli eder bu lanet kafalar."

"Aynen valla usta."

"Ama yavaş yavaş sonları gelecek."

"Nasıl gelecek usta, nasıl?"

"Abdülhamid'in taktiği uygulanırsa... Abdülhamid onların zaafını kullanmıştı. Hani Allah Kur'an-ı Kerim'de ne buyurur? 'Sen onları bir zannedersin ama onlar içlerinde paramparçadır.' Nitekim bunu bilen sultan hep bunların arasını açmıştır. Hatta bunlar

Anadolu'yu işgal ettikleri vakit İstanbul'a değin yürümüşlerdi de bir İstanbul'a girememişlerdi."

"Niye ki usta?"

"Anlaşamadılar evlat. İstanbul çok değerlidir bilirsin. Bundan ötürü kimse İstanbul'dan vazgeçmek istemedi. Dolayısıyla kimse paylaşım yapamadı. Uzun bir süre öylece kalakaldılar. Evlat eğer onların bu içlerindeki ayrılıklar kullanılırsa yine galip biz oluruz."

"Peki, kullanıyor mu bunu devlet?"

"Devletin kullanmasına bile gerek yok aslında. Onlar kendi kendilerini paramparça ediyorlar zaten. Onların tek bir gücü var, o da bu besledikleri terör örgütleri ama elbet zamanı gelince bu örgütler onları da vurur. Bumerang gibidir evlat bu örgütler, döner bir gün sahibini de vurur."

"Zaten şu anda vurmakta değil mi usta? Avrupa'da yapılan onlarca terör saldırısı buna delil değil mi?"

"Öyle evlat, aynen öyle. Tabii onun altında başka bir sebep daha yatıyor ama neyse..."

"Ne yatıyor usta?"

"Evlat, bu örgütleri onlar bizlere karşı kullandığı gibi kendi kendilerine de kullanıyorlar. Onlar bize karşı bir olurlar ama içlerinde ise başka bir rekabet

yaşanmaktadır. Onlar da birbirlerinden intikamlarını yine kullandıkları o örgütlerle alırlar. Bu böyledir evlat. Dostluk yoktur onların arasında, aslında bizde de var denmez ya ama neyse."

"Ne zaman birleşir usta bu ümmet? Mehdi ne zaman gelir?"

"Mehdi bizim tembelliğimizin adıdır evlat. Mehdi elbette gelecektir ama Mehdi'yi beklemek değildir bizim meselemiz. Hz. Peygamber, Mehdi'yi bekleyin demedi. Sadece geleceğini söyledi. O Mehdi gelene kadar aslında hepimiz zamanın ve yaşadığımız mekânın Mehdi'si olmalıyız. İşte o zaman kurtulacaktır bu ümmet. Şimdi sen ebabil de beklersin. Gelsinler de şu Yahudilerin başlarına taşlar atsın diye umut edersin. Ama evlat o ebabiller gelse o 20 milyon nüfusu olmayan Yahudilere değil tam tersi 1 buçuk milyarı aşkın nüfusu olan Müslümanların üzerine atarlar o taşları."

"Hakikaten öyle be usta, vallahi öyle. Peki usta, biz ne yapacağız? Ne edeceğiz? Bu davayı nasıl savunacağız?"

"Evlat, dava deyince senin aklına ne geliyor?"

"Valla usta, ne bileyim öne atılmak geliyor. Öne atılıp kavga etmek geliyor. Mazluma el uzatan zalimin elini tutup kırasım geliyor."

"Ama öyle bir ortam yok değil mi evlat? Aslında çok doğru düşünüyorsun. Dava budur. Dava öne atılmaktır ama kimi zaman olur bedeninle öne atılırsın, kimi zaman olur fikrinle. Eskiden bedeninle atılırdın öne. Ama devir değişti evlat. Artık bedenle öne atılmaktan daha önemli olan fikrinle öne atılmaktır. Söyle bana evlat, biri davana laf ettiğinde, biri atalarına laf ettiğinde, biri liderine laf ettiğinde öne atılıp ona cevap verebiliyor musun? Öne atılıp onu susturabiliyor musun? Eğer bunu yapabiliyorsan ne âlâ. Ama hiçbir şey yapamayıp sessizliğini koruyor ya da sadece küfür etmekle kalıyorsan vah senin haline."

"Vallahi usta öylece kalıyoruz. Dediğin gibi usta vah ki vah bizim halimize."

"Evlat daha geç değildir. Oku, arttır ilmini. Çoğalsın bilgin. Bu davanın fikir adamlarına ihtiyacı var. Davana, mazluma dil uzatanın dilini kesecek, onun fikrini susturacak fikir adamlarına ihtiyacı var. Unutma evlat, Siyonistler işgal etmek için sadece ordu göndermeyecek. Eğer beynin işgal edildiyse zaten işgale gerek yoktur. Onların istediği gibi sıradan ve sisteme uyan bir adam olarak yaşıyorsan zaten gerek yoktur işgale. Kafalar Yahudileştikten sonra işgale ne gerek var be evlat? Bundan sonra eve gittiğinde ilk yapacağın okumaktır. Kitap okumak. Unutma bizim işimiz

vaktimizden çok. Uyumak yok denecek kadar az olmalı. Dava evlat, dava... Her neyse evlat çok konuştuk, hele şu çayı doldur bakayım. Ben de sana davası için canını veren bir adamı anlatayım. Sadece bir kitap uğruna can veren adamları..."

"Ne kitabı usta?"

"Barnabas. Diğer adı ile Kayıp İncil."

Genç, demliği alıp bardağa doldururken usta bir yandan anlatmaya başlamıştı bile.

"Hz. İsa (AS) göğe çıkarıldıktan sonra, onun kitabı olan İncil'i de tahrif ettiler, içini değiştirip yok ettiler. Her papaz kendine göre bir İncil yazdı. Kimi Hz. İsa'yı ilah yaptı, kimi cenneti parayla satıp hayatını zevk içinde geçirdi. Kimi günah bağışladı, kimiyse gerçek olan İncil'i insanlara aktardı. Tabii Hz. Peygamber'den sonra bunların hepsi hükmünü yitirdi. Ama yine de Hıristiyanlık tüm hızıyla devam etmektedir. Gerçek Hıristiyanlar Hz. Peygamber ortaya çıktıktan sonra Müslüman olmuşlardı. Çünkü İncil'de o her ayrıntısıyla anlatılmaktaydı. Ahmet diye yazılırdı onun adı İncil'de. Gerçek İncil'de ise geleceği yazardı. Gel gör ki gözlerini para bürümüş ve sapıtmış papazlar onun ismini gerçek İncil'den sildiler. Ama ne kadar silmek için uğraş verseler de hâlâ gerçek İncil onun ismini yazıyordu. Biliyorsun, dört tane İncil vardır. Bunlar dört ayrı papazın yazdığı İncil'dir."

"Nasıl yani?"

"Şaşırman normal ama bu bir gerçek evlat. Şu an Hıristiyanların tam dört kitabı var. Hepsi İncil ve hepsi aynı konu üzerinde. Eğer sorarsan neden böyle diye çünkü bozulmadığına inandıkları en yakın İnciller bunlar. Zamanında binlerce İncil varmış ama bir gün bu Hıristiyanların başları toplanıp çok İncil var, artık belirli bir İncil kabul edelim demişler ve eleye eleye ellerinde dört İncil kalmış. En yakın bunlar diye bu İncilleri kabul etmişler. Diğer İnciller ise yok edilmiştir ama bazıları saklandı. Sakladılar. Bu saklanan kitaplardan biri ise Barnabas İncili'ydi. Barnabas Hazretleri, İsa'nın havarilerinden biriydi."

"Havari derken usta?"

"Yani en yakını olan, bir bakıma öğrencilerinden biri."

"Anladım usta, buyur devam et sen."

"Bu Barnabas saklanmıştı. Yıllar boyunca bulunamadı. Ama bir gün bazı köylüler tarafından tesadüf eseri Hakkâri'nin bir köyünde derin bir mağarada izine rastlandı. Köylüler ne olduğunu bilmese de sonradan anlaşılacaktı bunun Kayıp İncil Barnabas olduğu. Bu kitabı ilk okuyanlardan biri ise Yahudi cumhurbaşkanının torunu Victoria Rabin idi. Kendisi bir Ya-

hudi idi. Ama bu gibi şeylere meraklıydı. O okuduğu satırlarda Hz. Peygamber'in ismine rastlayınca Müslüman olmuştu."

"Peki, dedesi ne dedi?"

"Onu bilmiyoruz evlat. Ama şunu çok iyi biliyoruz ki Victoria Rabin bir trafik kazası sonucu öldü."

"Nasıl öldü? Ne demek usta bu?"

"Evlat tesadüflere pek inanmam. Tıpkı bu tesadüfe de inanmadığım gibi. Victoria Rabin Müslüman olduktan bir süre sonra garip bir trafik kazasına kurban gidiyordu. Belli ki onu döndürmek istemişlerdir tekrar Yahudiliğe. Ama olmayınca başkalarını etkilememesi için yok edilmişti. Tabii bizi ilgilendiren kısmı bu değil."

"Bizi ilgilendiren ne?"

"Bizden aldıkları canlar evlat."

"Nasıl yani? Kimi öldürdüler?"

"Bir gazeteci, bir siyasetçi ve bir de büyük bir hocayı. Aralarından birini büyük ihtimal tanımazsın ama zaten önemli olan o adama ne olduğudur. Adı Kutlu Adalı. Bir gazeteci. Barnabas İncili'ni araştırmaya başlar ve çok veri elde eder. Ama evlat gel gör ki çok yaşamaz, o da bir trafik kazası sonucu ölür."

"Hay anasını... Pardon usta... Yahu bu ne usta?"

Güldü usta gencin bu refleksli cevabına ama duymazdan gelir gibi yapıp konuşmasına devam etti.

"Ah be evlat, daha dur bakayım. Bu kitap lanetli bir kitap gibiydi sanki. Gören ölüyordu. Pardon öldürülüyordu. Çünkü açığa çıkmaması gereken bir kitaptı. Fakat ne kadar engel koymak isteseler de bir yere değin bunu saklayabiliyorlardı. Bu kitabı görenlerden biri ise merhum Fatih'in Akşemsettin'i gibi olan ve o zamanki dava önderlerinden Mahmud Esad Coşan Hoca'ydı. Sırrın verildiği biriydi. O da bu kitabın ortaya çıkması için çok uğraş verecekti. Fakat o da bir trafik kazası sonucu şehit olacaktı."

"Hadi ya... Usta bu ne be! Vallahi yazık ya."

"Evlat, bu dava uğrunda verilen canlara üzülürüz ama asla yazık oldu demeyiz. Çünkü onlar bu dava için ölmüşlerdir."

"Eyvallah usta, eyvallah."

"Her neyse, biz söze devam edelim. Zaman karşılıklı hamlelerle böyle ilerliyordu evlat. Bir zaman geldiğinde Türk istihbaratı muhteşem bir operasyona imza atacaktı. Elindeki İncil'i saklamak için hareket geçecekti. Çünkü görünen o ki bu kitap sağlam bir şekilde güvenli ellere ulaşıp çoğaltılmaz ise daha nice

canlar yakacaktı. Bu iş için devlet bir kişinin daha yanına geldi. O zamanki siyasetçilerin yanına getiremezdi bu kitabı. Riskti bu. Aslında onlar bu kitaba sahip çıkarlardı ama onların yanında hainler olabilirdi, bilinmeyen hainler. Devlet de bu yüzden başka birini aramaya başladı. Bunu da buldu. Hemen en iyi istihbari ajanına kitabı teslim edip o kişinin yanına gönderdi."

"Kimdi o?"

"Merhum Muhsin Yazıcıoğlu."

"Aaa!!"

"İstihbarat ajanı, bu kitabı derin devletin başka bir derin adamı olan Yazıcıoğlu'na verirken, bir de not eklemeyi unutmadı. O gün Yazıcıoğlu'na bakıp, 'Efendim, size her şeyi anlattım. Ama şunu da söyleyeyim ki dikkatli ama çok dikkatli olun.'

'Anladım, korkmayasın.'

'Eyvallah. Ayrıca bunu bir siz, bir de yanınızdaki bu arkadaş bilecek. Başka kimse bilmemeli. Zamanı gelince teslimatı da siz yapacaksınız.'

'Eyvallah.'

Bu söz üzerine istihbarat ajanı birime geri dönerken, Yazıcıoğlu elindeki kitaba bakıyordu. Bu arada yanındaki kişi Yazıcıoğlu'na yaklaşıp, 'Abi...' dedi.

Yazıcıoğlu kafasını kitaptan kaldırmadan cevap verdi:

'Efendim Mehmet.'

'Abi bu kitabı gören ölüyormuş. Kim gördü ise bir suikasta kurban gitmiş. Ne dersin abi buna?'

Güldü Muhsin Yazıcıoğlu. Sonra biraz daha sessizce durdu. Sonra yine kitaba bakarak cevap verdi:

'Desene bu kitabı biz de gördük.'

'Gördük valla usta.'

Gülüşmeler eşliğinde içeri tekrardan geçti iki arkadaş. Yazıcıoğlu kitabı açıp incelemek istese de pek bir şey anlamadı. Çünkü kitap Aramice denen bir dille yazılmıştı. İstihbarat önce bu dili tam çözmeli, sonra ise Türkçe'ye çevirip herkese yaymalıydı. Aynı zamanda kitabı koruma altında tutmalıydı. Neyse evlat, sözü çok uzatmaya gerek yok. Kitap bir zaman daha Yazıcıoğlu'nda kalmış ve Beyaz Bereliler tarafından tekrar Yazıcıoğlu'ndan alınmış ve uzmanlar aracılığıyla Türkçe'ye çevrilme işi başarılı olmuştu."

"Usta Beyaz Bereliler kim?"

"MİT'in içinde çalışanların bile çok azının bildiği derin bir kuruluş. Devlete hesap veren bir kurum değil. Tam tersi devletin asıl sahiplerine hesap soran bir kurum."

"Anladım usta. Peki, Yazıcıoğlu'na ne oldu?"

"Yazıcıoğlu'na ne olduğunu hiçbir zaman bilemediler. Öğrendiklerinde ise onu susturmak adına operasyonlar düzenleseler de başarılı olamadılar."

"Peki, helikopter kazasının bu olayla ilişkisi var mı usta?"

"Onu bilemeyiz ama o helikopter kazası Yazıcıoğlu'na çok şeyin canıyla ödettirilmesiydi. Biat etmediği ve aynı zamanda o kitabı saklayan biri olduğu için. Anlayacağın o gün orada yapılan şaka gerçek olacak ve her gören öldüğü gibi Yazıcıoğlu da ölecekti. Pardon şehit olacaktı."

"Usta, Yazıcıoğlu sadece bir siyasetçi miydi?"

"Evlat, bu olaya tek pencereden bakmak çok yanlış olur. Yazıcıoğlu bir siyasetçiden daha çok bir devlet adamıydı."

"Nasıl yani? Ne demek ki o?"

"Evlat, siyasetçi herkes olur ama devlet adamı sadece devletin sahipleri istediğinde olunur. Sen bakma meydandaki siyasetçilere, bakanlara ve dahi diğer kişilere. Onlar bu davanın görünen kısmıdır. Bu işin bir de ardı vardır. Onlar sadece yüzde onluk bir kesimdir. Onların altında ise adı duyulmamış daha nice devlet adamları yaşamaktadır. Kimileri perde arkasında ya-

şar, kimileri ise sahneye çıkar ve devlet aklının yazdığı oyunu oynar. Devlet aklı plan kurar, siyasetçiler ise oynar."

"Peki, Yazıcıoğlu'nun görevi neydi ya da kimin ne görevi vardı bu devlette?"

"Sakin ol evlat, hepsini anlatacağım. Sen hele şu bardağa bir çay daha doldur."

Genç çayı doldururken usta anlatmaya devam ediyordu.

"Yazıcıoğlu sadece bir siyasetçi değildi. Siyasetçiden öte bir devlet adamıydı."

"Ne fark var ki?"

"Siyasetçi devletin içine girer, devlet adamını ise devlet kendi seçer, kendi içine çeker. Kendi çektiği adam ise her zaman ya da şöyle diyelim, çoğu zaman büyük adamdır ve büyük işler için görev alır. Belki sana şu an onun görevleri hakkında çok sır açamam ama şunu bil ki evlat o gerçekten devletin perde arkasında iş yapan isimsiz evlatlarındandı."

"Başka isimsiz kahramanları var mı bu devletin?"

"Bu devletin bir değil binlerce isimsiz kahramanı vardır evlat. Hepsi Allah rızası için ve vatan aşkı için bu işe girerler. Görevlerini yaparlar, sonra yeni bir gö-

rev verilene kadar sessiz bir şekilde yoklukta kaybolurlar."

"Anlatsana usta..."

"Anlatalım evlat, kimi anlatalım?"

"Ben nereden bileyim usta. İsimsiz kahramanları anlatacaksın, isim mi istersin benden?"

"Sana bir renk anlatayım."

"Ne rengi?"

"Yeşil bir renk."

"Allah aşkına ne diyorsun usta? Ne yeşili?"

"Devletin isimli ama isimsiz evladı, beyaz Toros-ların sürücülerinden."

"Usta Allah aşkına, şunu doğru düzgün açıkla."

Gülüyordu usta. Gencin merak edişi ve o kadar sözden bir şey anlamayıp merak içinde sorular sorması. Usta biraz da bu anlar için böyle küçük oyunlar oynamaktaydı. Ama anlatacaktı. Yeşil'i anlatacaktı. Devletin künyesiz ve isimsiz namı büyük kahramanını...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Gençliğinde deli dolu biriydi aslında evlat. Tabir-i caizse biraz da haylaz. O günlerde kanı deli akan biriydi. Hocasının yönlendirmesiyle devletin içine iyiden iyiye dâhil oldu. Devlet için çalışıyordu. Bir süre sonra devlet için adam öldüren ve en sonunda devlet namına racon kesen bir efsane oldu."

"Neden Yeşil dediler usta ona?"

"Evlat, asıl adı Mahmut Yıldırım'dır. Ama o gerçekten muhteşem bir asker ve istihbaratçı idi. Askerle her zaman operasyonlara dâhil olurdu. Ama askerden biraz farklıydı."

"Nasıl yani?"

"Operasyonlara asker gibi girmezdi."

"O ne demek usta?"

"Operasyonlara terörist gibi girerdi."

"Biraz anlar gibiyim."

"Operasyonlara terörist gibi girer ve teröristlerin kafasına sıkar sıkar geçerdi."

"Vay be usta! Ne adammış! Peki, Yeşil denmesiyle ne alakası var?"

"Evlat, operasyonlara girdiğinde teröristlerden ayrılabilsin diye koluna her daim yeşil bir bant takardı. Bu sayede asker onu teröristlerden ayırabilirdi. Tabii bunlar ilk başta yapıldı ve sonradan bırakıldı. Çünkü teröristler yavaş yavaş bunu da çözmeye başlamıştı. Ama yine de kimse kolunda yeşil bantlı birini görse gidip öldürmeye cesaret edemezdi."

"Neden usta?"

"Evlat, Yeşil başka bir efsaneydi. Herkes onun ölümsüz olduğuna inanırdı. Başka biriydi o. Eğer onun eline senin ismini verseler, işte o zaman sen artık yaşayan bir ölü konumuna girerdin. Tabir-i caizse seni Azrail'in elinden alır, kafana ve ensene sıkar, daha sonra da tekrardan Azrail'e teslim ederdi."

"Usta, peki kim yetiştirdi bu adamı?"

"Onu bilemeyiz evlat. Ama devlet için yaşadı hep Yeşil, ilk başlarda yanlış işler yapsa da."

"Nasıl yani?"

"Evlat, ne yazık ki Yeşil ilk başlarda kullanıldı. Tam on yıl boyunca devlet için çalıştığını zannederek devlet düşmanlarına çalıştı. Fakat bunu yapanlar bunun bedelini pek ağır ödediler. Yeşil kendisinin kullanıldığını öğrenince bulunduğu konumdan ayrıldı ve artık bağımsız bir vatan tetikçisi olmaya başladı. Teröristlerin korkulu rüyası beyaz Toros'un şoförü Yeşil."

"Usta hakikaten o beyaz Toros olayı ne? Ben arada duyuyorum ama anlamıyorum."

"Evlat, beyaz Toros'a binenler devlet için resmî olarak çalışmayan kişilerdir. Bilmem anlatabildim mi?"

"Anladım usta, anladım."

"Yeşil de bunlardan biriydi. Devletten ayrı devlet için tetikçilik yapan bir efsaneydi. Bir gece evine girip evinin kapısını açtığında karşında bacak bacak üstüne atmış, sigarasını yakmış bir şekilde oturan Yeşil'i bulabilirdin. O an anlardın ya son anlarını yaşıyorsun ya da sana son anlarını yaşatacak bir sorgu görecek, yahut bir görev alacaksındır."

"Usta, Yeşil sadece tetikçi miydi?"

"Asla evlat, öyle değil. Öyle diyemezsin. Yeşil'in tetiği kadar zekâsı da keskindi. İnsanlar ondan üç şey için korkardı: Zekâsı, tetiği, cezası..."

"Cezası derken?"

"Evlat, Yeşil'in muhteşem bir işkence yöntemi vardı. Onun işkence yöntemiyle bir kişi bilmediklerini bile hatırlar ve söylerdi."

"O kadar ha?"

"Bak sana bir olay anlatayım, daha iyi anlarsın."

"Buyur usta."

"Bir gün üst düzey bir terörist yakalanır ve başlanır sorular sorulmaya. Fakat terörist dayanıklıdır ve hiçbir soruya cevap vermez. İşkenceler yapılır ama gel gör ki hiçbiri kâr etmez. Terörist gerçekten çok tecrübeli ve dayanıklı biridir. Hiçbir şey ağzından çıkmaz. O arada kapı çalar bir anda, gelen bir görevlidir. Sorar teröristin yanındaki künyesiz komutan, 'Ne oldu bu telaşın nedir?'

'Efendim, abi geliyor.'

'Yeşil mi?'

'Evet.'

'Niye geliyor ki?'

'Bilmiyorum ama büyük ihtimal bu adam için

geliyor, sandığımızdan daha önemli biri. Bu yüzden daha yeni haber yolladı, bırakın onu ben sorgulayacağım, diye.'

Evlat, bu olayın anlatıldığı sırada terörist lafa girdi ve şöyle devam etti.

'Ne, Yeşil mi geliyor?'

Komutan sinirlenmiştir. Zaten adamı konuşturamamıştır, şimdi Yeşil gelince ne diyeceğim ben diye düşünürken, tekrardan korku dolu gözlerle terörist girer söze.

'Abi lütfen beni affedin.'

'Ne abisi lan it! Nereden abin oluyoruz!'

'Abim, komutanım, ne olur beni Yeşil'e vermeyin. Her şeyi anlatacağım size. Her şeyi sorun. Her şeyi anlatırım ama ne olur beni Yeşil'e vermeyin, Allah Peygamber aşkına ne olur. Gerçekten her şeyi anlatırım. Hatta beni döv istersen, vallahi hiç ses çıkarmam ama ne olur Yeşil'e verme komutanım. Ne olur, lütfen vermeyeceksin değil mi, ne olur...'

Bu arada komutan teröristi durdurup konuşmaya girer.

'Lan it, bi dur, ne oluyor böyle? Ne korktun lan öyle sen?'

'Komutanım ne olur!..'

'Peki, söyle bakayım, bir faaliyet yapacak mısınız?'

'Yapacağız. Üç gün sonra Yüksekova'da bir karakola hem de. Aynı zamanda yarın beni bu hapishaneden kaçıracaklar.'

'Ne! Seni kaçıracaklar mı?'

'Evet, yarın gece vakti. İçinizdeki hain bir gardiyan aracılığıyla.'

'Ulan ne güzel, yarın kaçacakmışsın işte, niye söyledin?'

'Komutanım elsiz, dilsiz, belki affedersiniz cinsel organım olmadan, belki de gözümün ikisi ya da biri çıkmış halde, belki de kulaksız kaçsam ne kaçmasam ne... Siz beni Yeşil'e vermeyin, ben size daha ne itiraflarda bulunacağım. Vermezsiniz değil mi komutanım?'

O anda Yeşil girer içeri. Yeşil içeri girdiği an aklımdan çıkmıyor diyordu bunu anlatan. Yeşil içeri bir girdi, onun içeri girmesiyle bir anda terörist kafasını masaya vurmaya başladı, âdeta kendini öldürmeye çalışıyordu. Durdurduğumuzda ise bırakın ben kendi kendimi öldürürüm diyordu ve durmaksızın kafasını masaya vurmaya çalışıyordu. Yeşil ise sadece gülüyordu. Ardından teröristin yanına gelip oradaki askerlere döner ve şu sözü söyler:

'Benden önce bu teröriste verdiğiniz her söz geçersizdir. Benden önceki sorgular ise geçerlidir. Eğer size yanlış bir bilgi verdiyse bilinsin ki bu terörist ölmeyecektir.'

O anda terörist, Yeşil'in sözünü bitirmesini beklemeden söze girip, 'Abi ne olur öldürün beni!' diye bağırdı.

Terörist bu sözü söylemişti çünkü biliyordu ki eğer Yeşil bir adamı bu hatasına rağmen öldürmeyeceğini söylüyorsa, işte o zaman ona zindandan beter cehennemî bir hayat yaşatacaktır. Artık hiç kimse bir şey yapmaz. Yeşil ise sözünün bölünmesinden dolayı teröristin kafasını tutup yüzünü masaya hızlı bir şekilde vurur. Teröristin kafasını kaldırdığında burnu paramparça olmuştu nerdeyse. Ardından Yeşil cebindeki bıçağını çıkartıp teröristin o parçalanan burnunun yarısını keser ve ardından teröristin ağzına zorla koyar."

"Usta bu ne!"

"Evlat, aslında köpeğe verilen en güzel cevaptır bu. Daha hiçbir şeydir aslında bu yapılan. Ben burada pek bir şey anlatamayacağım. İnan miden kaldırmaz. Ama evlat Yeşil o sorguya girdikten sonra gerçekten, Yeşil gelmeden önce verdiği tüm itiraflar gerçek çıkar ve ertesi gün teröristler o baş teröristi kaçırmak için geldiğinde pusuya düşerek hepsi darmadağın edilir."

"Vay be usta! Ne adammış bu Yeşil."

"Daha ne yaşantıları var evlat Yeşil'in bir bilsen. Onun hakkında anlatılanlar bunların yanında hiçbir şey. Hatta bir gün derler..."

Bu arada genç çayını içerken bile ustadan gözünü ayırmadan dinlemeye devam ediyordu.

"Yer Hakkâri'de bir karakoldu. Yakalanan 7 terörist vardı. Basit birer adamdılar ama Yeşil için hiç de öyle değildi. Yeşil elinde silahla bir bir teröristlerin yüzlerine baktı. Biraz denetledi. Sağa gitti, sola gitti. Daha sonra tekrar yüzlerine baktı. Ardından hepsinin diz çökmesini istedi. Hemen diz çöktüler. Yeşil elindeki silahla arkalarına geçti. Birincinin ensesini açtı. Biraz inceledi ve ardından ensesine tek kurşun sıkarak adamı öldürdü. O arada ise diğer askerler hemen istemsiz bir şekilde Yeşil'e müdahale edip, 'Abi dur öldürme, bu adamların içlerindeki ajanları bulacağız daha' dediler.

Yeşil bu söze sadece gülümsedi. Ardından sanki hiçbir şey yokmuş gibi diğer teröristin arkasına geçti. Herkes sessizdi, sessiz olmak zorundaydı. Yeşil ise ikinci teröristin ensesini bir süre daha inceledikten sonra onun da ensesine sıkıp geçti. Herkes şaşkınlıkla olanları izliyordu. Yeşil hiç kimseye bir soru sormadan öldürüp geçiyordu. Herkes olanları kor-

kuyla izlerken, Yeşil üçüncü teröristin arkasına geçti. Onun ardında biraz durdu. Sonra gülümsedi. Alaycı bir gülümsemeydi Yeşil'in yaptığı. Ardından Yeşil, adamın ensesinden tutup onu öne attı. Herkes ne oluyor diye baksa da Yeşil'e, o hiçbir şey demiyordu ve dördüncü teröristin arkasına geçiyordu. Üçüncü teröristi öldürmemişti ama niye? Herkes iyice artan merakla Yeşil'i izlerken, yeşil dördüncü teröristin de kafasına sıktı. Ardından beşincinin ensesine... Daha sonra altıncı teröriste ellemeyip onu da ileri itti. Daha sonra yedinci teröristin de kafasına sıktı. Komutanlardan biri biraz da meraklı ama Yeşil'e hesap sormanın sonunun ölüm olma ihtimalimden de korkarak tedirgince, 'Abi ne oluyor? Niye bunun ikisini öldürmeyip diğerlerine hesap sormadan direk sıktın geçtin?' diye sordu.

'Mehmet Komutan, onlar teröristti ve terörist olmanın cezasını çektiler.'

'Abi bunlar ne? Bunlar da terörist, niye bunları öldürmedin?'

'Evet, bunlar da terörist ama bir farkları var bunların.'

'Ne abi?'

'Bunlar sizin aradığınız ajanlar. Bunların ikisi de

Kürt değil. Şu an ırklarının ne olduğunu tam söyleyemem ama yabancı bunlar ve aradığınız iki ajandırlar.'

'Abi nasıl yani?'

'Gel Mehmet, gel, yaklaş...'

Mehmet Komutan Yeşil'e yaklaşırken, öldürmediği o iki teröristin birini yerden kaldırıp yine diz üstü bir şekilde tutarak ensesini açtı. Daha sonra komutana dönüp, 'Mehmet hava nasıl?' diye sordu.

'Sıcak abi...'

'Peki bu sıcaklıkta en az bir yıl kalmış kişinin derisi ne olur?'

'Kızarır abi.'

'Güneşin o sıcaklığı bir yıl boyunca adama nasıl etki eder?'

'Adamın ensesinde bir iz bırakır. Ama, ama abi...'

'Sanırım anladın Mehmet. Bak bu iki itin ensesinde hiç yanık izi yok. Şu öbür itte çok az bir yanma olmuş. Belli ki bu daha yeni gelmiş. Öbürü ise bir süredir burada bulunmaktaymış. Kısaca Mehmet aradığınız iki ajan it bunlar.'

'Vallahi abi helal olsun. Allah razı olsun.'

***

"Usta hakikaten ben de hayran kaldım. Adam nereden nasıl mantık yürütüyor."

"Evlat bu biraz da artık oralarda yaşaya yaşaya hayatın sana öğrettiği tecrübelerdir. Bu anıyı da zaten oğlu bize anlatır. Gerçekten Yeşil tam bir derin tetikçiydi. Herkesin anlayacağı anlamda söylemek gerekirse o dönemin bir numaralı adamlarındandı."

"Bak usta, bu daha iyi bir açıklama oldu."

Gülüşmeler eşliğinde genç ustaya bakıp, "Usta peki Yeşil'e sonra ne oldu? Ne zaman öldü?" diye sordu.

"Bak orası muamma evlat."

"Nasıl yani?"

"Ölmedi ya da öldü. Eceli geldi ya da daha gelmedi. Ama evlat Yeşil bir anda ortadan kayboldu. Cesedi ortalıkta yok. O yüzden kimse öldü diyemez."

"Peki, yaşıyor diyebilir miyiz?"

"Bak onu diyebiliriz gibi..."

"Nasıl yani usta? Biraz daha açık konuşsan..."

"Evlat, Yeşil'in bir âdeti vardır, infaz ettiği teröristlerin ensesine sıkarak infaz eder. Bu bir bakıma onun imzası gibidir. Bunu gören herkes anlar ki buradan bir Yeşil geçmiş. Nitekim Yeşil kaybolduktan sonra kendini bu işaretleriyle her daim belli etmiştir."

"Misal usta?"

"Tarihini yanlış hatırlamıyorsam 2013 yılı civarında Fransa'da öldürülen 3 terörist başının üçünün de öldürülüşündeki ortak nokta neydi?"

"Vallahi haberleri o kadar dikkatli dinlemedim."

"Hepsinin ortak noktası üçünün de ensesinden vurulmuş olmasıydı evlat."

"Bunu Yeşil mi yaptı?"

"İmza atan adama bu imza senin mi demezler. Eğer imzayı o el attı ise demek ki o imza onundur ve o atmıştır."

"O zaman Yeşil hâlâ yaşıyor."

"Bak onu bilemem."

"Usta Allah aşkına, yaşıyor mu yaşamıyor mu?"

"Yaşıyor ama yaşamıyor evlat. Kısaca anlatmak istediğim şu ki biz bu işin yorumunu başkalarına bırakalım istersen ama sana şunu söyleyeyim ki evlat Yeşil belki eskisi gibi çok fiili olarak işlere dâhil olmasa bile yine de rüzgârı esmektedir. Çoğu zaman da bu rüzgâr bir fırtına olur eser."

"Anladım usta, anladım. Usta bu arada bir şey soracağım."

"Buyur evlat."

"Usta bu gibi kişileri devlet teröristlerin üzerine salsa da kafalarına sıkıp gelseler..."

"Evlat, devlette işler öyle yürümez. Bazen zaman gelir devlet sırf devletin bekası için terörist başını bile korur."

"Nasıl?"

"Hele dur evlat, hemen celallenme. Bu devletin sırf devlet bekası için yaptığı stratejik bir hamledir."

"Usta, Allah aşkına nasıl stratejik bir hamle dersin buna? Hiçbir şey anlamadım."

"Bak evlat, kişiler geçicidir. Önemli olan sistemdir ki bu devletler için geçerli olduğu kadar örgütler için de geçerlidir. Yani kısaca sana şunu anlatmak istiyorum. Eğer biz o adamı öldürsek, o zaman örgütün başına hiç tanımadığımız başka bir adam gelecek. Biz o örgütün başındaki adamı artık tanımaya başlamışızdır. Öfkesini, sevgisini, zaaflarını hangi olay karşısında nasıl bir hale gireceği gibi... Kısaca biz o adamı öldürmeyiz ki olaylar karşısında nasıl hareket edeceğimizi planlayabilelim. Yoksa diğer türlü tanımadığımız bir adam başa geçerse, işte o zaman biz o adamın hangi olay karşısında sinirlendiğini, bu adamın zaafının ne olduğunu anlayamayız. Bu yapacağımız hamlelerin etkisini büyük oranda kayba uğratacaktır. İşte bu yüz-

den devlet, terör örgütlerinin liderlerini gerekmediği sürece öldürmez."

"Hakikaten usta, bu devletin işine akıl sır ermez."

"Devlet demek budur zaten. Devlet akılla yönetilir duygularla değil. Eğer devleti yönetirken duygularını öne çıkarırsan çoğu zaman hatta her zaman kaybedersin. Bak Hz. Peygamber (SAV) bile ne yapmıştır? Mekke'deyken Müslümanlara onca işkence yapılmasına rağmen sabretmiştir. Bu suskunluk, korkaklık değildir. Sadece zamanının gelmesini beklemektir. Zamanı gelip de gücü toplayınca Hz. Peygamber Mekke'ye sefer düzenleyip oraları fethetmiştir. Duygularıyla değil akıl yürütmeyle işini halletmiştir."

"Eyvallah usta, eyvallah."

"Unutma evlat, devlet yönetmek aile yönetmeye benzemez. Devletlerin dostu yoktur, düşmanı da. Dost dediğin ülkenin düşmanıyla dost olursun zamanı geldiğinde. Düşmanının dostuyla dost olursun. Başkadır devlet yönetmek, her baba yiğidin harcı değildir anlayacağın. Bak yine konu konuyu açıyor. Yeşil, tetikçiler, suikastler derken..."

"Usta lafını bölüyorum ama hani suikast demişken Necip Hablemitoğlu olsun, Uğur Mumcu ya da şu an aklıma gelmeyen daha nice suikastlerde de bu kişilerin parmakları var mı?"

"Asla evlat. Çünkü o cinayetler devletin bekası için değil, tam tersi bizim tökezlememiz için yapılmış haince suikastlerdir."

"Usta, anlatsana şu olayların ardını. Misal Uğur Mumcu olayı ne Allah aşkına?"

"Anlatayım evlat, anlatayım. Sen hele bana bir bardak su getir, şu haplarımı bir alayım, öyle anlatayım."

"Hemen usta. Nerede haplar?"

"Haplar bende. Sen sadece bir su getirsen yeter."

"Hemen getiriyorum usta."

Genç, ustaya su vermek için yerinden doğrulup mutfağa doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Mutfaktan hemen bir bardak aldı, sürahiden bardağın yarısına kadar su doldurdu. Ardından elinde sürahiyle tekrar ustanın yanına geldi. Ustaya bardağı uzattığında sürahi elinde etrafa bakıyordu genç. Koskoca duvar neredeyse hiç aralık bırakılmaksızın kitaplarla donatılmıştı. Aslında merak etmiyor değildi. Acaba usta bu kitapların hepsini okumuş muydu? Genç bunu merak etmiş olacak ki ustaya bakıp, "Usta bu kitapların hepsini okudun mu sen?" diye sordu. Usta biraz gülümser bir ses tonuyla, "Okuduk evlat, okuduk. Allah'a hamdolsun okuduk. Tabii buradaki çoğu kitap benim değildir" dedi.

"Kimin usta?"

"Ustamın evlat."

"Ustanın mı?"

"Eee evlat, bir tek senin ustan yok bu âlemde. Bizim de ustamız vardı. Allah rahmet eylesin, büyük adamdı. Her şeyden öte adam gibi adamdı. Kitaplara çok değer verirdi. Çocuğu gibi görürdü kitaplarını. Hatta çocuğun ayrı bir yerde, kitapların ayrı bir yerde değeri vardı onun nazarında. Bir gün evlat, hiç unutmam, benim evime gelmişti. Buyur ettim. Oturduk biraz ve tabii yanımızda bir çay..."

"Ustan da sever miydi çayı usta?"

"Eee bizi çaya alıştıranı kim zannediyorsun be evlat."

"Desene biz de aynı belaya uğrayacağız."

"Bela mı oldu şimdi bu?"

"Estağfurullah usta, ne belası? Aşktır aşk bu iş. Çay demlemek ve kaynamasını beklemek ve iyice fokurdaması için biraz daha sabretmek. Ardından kaynaması yani o öfkesi dindiğinde onu bambaşka biri yapacak o demi dökmek... Zarif bir bardağa çayı narin bir şekilde boşaltmak. Bunların hepsi aşk be usta..."

Usta gencin bu anlattıklarına uzun bir kahkahayla güldükten sonra, "Evlat biraz abarttın gibi..." dedi.

"Aşk olsun usta."

"Yahu ne aşkı? Sen bunları hele ileride bir eşine anlat da ondan sonra görürsün çaya âşık olmak neymiş. Çayı bilmem ama o eşin var ya seni öttürür, öttürür. Bak ya yine konu değişti. Neyse evlat, senin aşkını bilmem ama benim de hocamın kitaplara ayrı bir aşkı vardı. Bir gün benim eve geldiğinde koltuğa oturmuş, öylece karşıdaki kitapları izlerken, benden bir şey rica etti. Raftaki bir kitabı göstererek, 'Şu kitabı versene evlat' dedi. Ben de kitabı almak için rafa yöneldim. Kitabı raftan alacaktım ama kitap sıkışmıştı. Ben biraz çekmek için uğraşmıştım ama yine çıkmadı. Ben de hızlıca çektim ve kitabı çıkardım. Bu yaptığımı gören ustam hemen öfkeyle bana bağırıp, 'Ne yapıyorsun sen?' dedi.

'Usta ne oluyor, sakin ol, bir şey yok' diye cevap versem de ne fayda, ustam hemen yerinden kalkıp yanıma geldi, dizleri titriyordu. Yaklaştı yanıma ve elimdeki kitabı kibarca alıp, 'Bak evladım, bu sadece bir kitap değil, bir evlattır. Ben senin çocuğunu alıp zorla kolunu çeksem sen ne yaparsın? Biraz edepli ol. Bundan sonra bu kitaba ve diğer tüm kitaplara saygılı olacaksın.'

Ben ustamın bu tepkisine gerçekten çok şaşırmıştım. Çünkü ustam böyle biri değildi. Çok nazik bir insandı. Ama mesele kitap olunca her şey bir anda değişirdi. Büyük adamdı ustam. İki şeyin üzerinde pek fazla titrerdi. Gel gör ki onun da vadesi doldu ve o da gitti. Bir kurşun onu da götürdü."

"Kurşun mu?"

"Kahpe bir kurşun evlat."

"Ne oldu ki usta?"

"Çok konuştu evlat."

"Nasıl yani?"

"Açılmaması gereken saklı gerçekleri ortaya çıkarınca oldu evlat ne oldu ise."

"Neydi ki usta senin ustanın görevi?"

"Tanımazsın evlat. Çünkü o hep perde arkasında iş yapardı. Neyse boşver evlat."

"Eyvallah usta, sen nasıl istersen. Hazır hem bu suikast olayı açılmışken suikaste kurban giden gazeteciler, liderler ve diğer askerî rütbeli kişileri de anlatsan..."

"Anlatayım evlat, kimden başlasak ki anlatmaya?"

"O kadar mı çok usta?"

"Evlat ne demiştim ben sana, dünyada en çok kahraman bu milletten çıktığı gibi ne yazık ki en çok hain de bu milletten çıkıyor. Delikanlı gibi yaşayanları köle olarak kendilerince rahat içinde yaşamayı seçenler hep öldürmüştür. Bunlardan birinin adı Eşref Bitlis."

"Şu komutan..."

"Büyük komutan."

"Ne oldu ki usta ona?"

"Evlat, Eşref Bitlis'i bilirsin, kendisi Özal zamanında yaşamış bir komutan. Teröristlerin olduğu kadar teröristlerin tasmasını tutanların da korkulu rüyasıydı. O kuklayla uğraşmaktan çok, kuklayı tutan elle uğraşmayı doğru bulurdu. Zaten doğru olan da buydu. Hani ne derdi o büyük devrimci Malcolm X, 'Kişileri iyi hedef almalı, kuklayı değil kuklacıyı vurmalı.'

Tam da onun dediği gibi iş yapan biriydi Eşref Bitlis. Bir gün bir harekâttan gelmişti. Tam üç şehidi vardı ve biraz da öfkeliydi. Karargâha girer, karşısında askerleri vardır. Elini hızlı bir şekilde masaya vurduktan sonra, 'Ne oluyor? Niye bu kadar şehit verdik?' diye sorar.

'Komutanım, teröristlerin elinde bir bazuka vardı. Ve bu normal bir bazuka değildi. Resmen özel üretimdi.'

'Ne demek istiyorsun Fatih?'

'Komutanım, sizin de şüphe duyduğunuz gibi bu adamlara resmen silah veriyor ABD. Hem de adamlar gözümüzün içine baka baka İncirlik'ten kaldırdıkları uçaklarla götürüyorlar bu silahları. Komutanım, bombalamaya yardım maksadıyla gidiyorlar, boş dağları bombalayıp ardından silahları bırakıp geliyorlar. Artık buna bir dur demek lazım.'

'Demek lazım da ne yapacağız evladım?'

'Komutanım, Özal Beyefendi'ye bir mektup yazın. O ilgilenir.'

'Doğru diyorsun, o ilgilenir.'

Eşref Bitlis hemen bu iş için harekete geçer. Önce Özal'dan bir görüşme talep eder ki zaten Özal ve Eşref Bitlis'in arasından neredeyse su sızmazdı. Özal ile Eşref Bitlis o gün görüştüklerinde, komutan tüm bildiklerini Özal'a açıkladı. Özal aslında biraz da şaşkın bir şekilde dinliyordu. Tamam, devlet içindeki hainlerin varlığından haberdardı ama böylesi bir hainliğin haberinin hem de en güvenilir kaynaktan gelmesi adamı korkutmuyor değildi. Özal söylenenlerden sonra tekrar Eşref Bitlis'e bakıp, 'Eşref Beycim gerçekten bu kadar mı?' diye sordu.

'Efendim, gerçekten böyle. Size ismini verdiğim

bu komutanlar Güneydoğu'da terörü bitirmek için değil, daha da filizlendirmek için yaşıyor. Devlet bunlara oradaki terörü bitirin diye maaş verirken, bunlar biraz daha fazla para almak için başkalarına maşa olmuş durumda ve efendim, size daha söylemediğim daha da önemli bir mevzu var.'

'Nedir Eşref?'

'Efendim, şu dostumuz, sözde dostumuz ABD... Analizlerim ve tespitlerim sonucunda bir şeyin farkına vardım.'

'Nedir?'

'Terörü besleyen ABD...'

'Evet, evlat, ne yazık ki öyle. Bunu biliyoruz zaten, bu mu daha da önemli olan?'

'Daha önemli olan bu değil efendim. Daha önemli olanı şu ki terörü besleyen ABD, bunu bizim sayemizde yapmaktadır.'

'Ne diyorsun Eşref?'

'Efendim, İncirlik'ten kalkan uçaklar dağa mühimmat taşıyor. Sözde bize yardım edenler boş dağları bombalayıp geliyorlar. Ardından PKK'ya silah verip geri dönüyorlar. Çok affedersiniz ama şerefsiz herifler bizim topraklarımızdan kaldırdığı uçaklarla bizim düşmanımızı besliyor.'

'Şerefsiz herifler...'

'Efendim, sizden isteğim şudur. Diyarbakır'da bir toplantı yapın. Üst rütbeliler ve aynı zamanda benim size sunacağım isimlerle. Size yazacağım mektubu orada bulunanlara karşı da okuyun. Ben delilleriyle bir mektup kaleme alacağım. İnancım odur ki çoğu kişi de o mektubu hayret ve öfke ile dinleyecektir. Ardından alacağımız tedbirlerle bu işe destek veren herkesi yok ederiz Allah'ın izniyle.'

'İnşallah Eşref. İyi ki geldin. O zaman sen şimdi git ve o mektubu kaleme al. Bu belayı bu milletin başından söküp atacağız.'

Eşref Bitlis ayrılırken, Özal son kez ona seslenip, 'Eşref, evlatlarımızın yuvalarına ateş düşürenlerin yuvalarını yıkmadan durmak yok' dedi.

Bu söz üzerine Eşref Bitlis kapıdan çıkıp Diyarbakır'a yolculuğa çıktı. Özal'ın söylediği son sözü aklına nakşetmişti. Öyle ki çıktığı programlarda bile bu sözü dillendirecekti hep. Zaman böyle gelip geçerken, toplantılar yapılacak; Özal, Eşref Bitlis'in tavsiyeleri üzerine her dediğini yerine getirecek ve tüm planlar başarılı şekilde bir bir gerçekleştirilecekti. Fakat Türkiye'de bunlar olurken, dış mihraklar da rahat durmayacak ve bu süreci bozmak için hemen harekete geçecekti. Türkiye'de yeniden kargaşalar çıkmaya başlamıştı ki

Eşref Bitlis zaten bunu bekliyordu ve hemen harekete geçti. İlk iş, uçağına binip Diyarbakır'da bazı görüşmeler yaptıktan sonra hemen halka açılacaktı ve halkı sakinleştirmek için konferans yapacak kişileri devreye sokacak, devlet ile halkı barıştıracaktı. Bunun için üç arkadaşıyla uçağa binip ilerlemeye başlamışlardı ki sadece beş dakika sonra uçak radardan çıktı. Hiçbir haber alınamıyordu. İrtibat kesilmişti, çok geçmeden uçağın düştüğü haberi tüm medyada yerini alacaktı. Tüm kanallar aynı haberi veriyordu: 'Eşref Bitlis'in bindiği uçak, kaza sonucu düştü!'

Gerçek hiç de öyle değildi evlat. Kaza sonucu değil, tam tersi kasıtlı bir şekilde ABD'nin gönderdiği çip sinyalleriyle etkisiz hale getirilmişti."

"Ne Amerika'sı ne çip sinyali usta? Hem çip sinyali nedir?"

"ABD'nin suikast silahı ve her kişi yani her firma bu silahı satın almaktadır. Almak zorunda."

"Usta, nasıl yani, biraz daha açık anlatır mısın?"

"Anlatayım evlat. Amerikan firmaları ürettiği her silaha ya da şöyle söyleyeyim askerî bir araca bu çipi takmak zorunda. Bu çip ise bambaşka bir şeydir. Bu çipin takılı olduğu araç, her zaman ama her zaman ABD kontrolündedir. ABD istediği an bu aracı etkisiz

hale getirebilir. Sen bu araçla hiçbir zaman ABD'nin istemediği bir yere dokunamazsın."

"Vay canına be usta, adamlar ne şerefsizmiş."

"Dur daha bitmedi evlat. Bu şey en çok da Heronlarda etkilidir. Hani şu insansız hava takip aracı olan var ya, işte onlar."

"Onlar da ne oluyor ki usta?"

"Evlat, o Heronlara bakarak askerimiz teröristlerin nerede olduğunu keşfetmekteler ve buna göre operasyon yapmaktalar. Ama ABD tabii ki bu görüntülerin sadece bize gelmesini sağlamıyor. Aynı zamanda bu görüntüleri PKK'ya da servis ediyor. PKK bu görüntülerle yapılabilecek operasyonları önceden anlayıp hemen harekete geçiyor ve askerimizin yapacağı operasyonu etkisiz kılmakla beraber, aynı zamanda askerimizi çoğu zaman pusuya dahi düşürüyordu."

"Adamlar ne kahpeymiş be usta."

"Evlat, adamlara ne suç buluyorsun ki! Onlar da kendilerince kendi davalarını güdüyor. Adamların yaptığı yanlış bir şey yok. Asıl suçlu olan bizi onlara mecbur bırakanlardır. Unutma evlat, eğer senin silahın yoksa, başkasından almak zorunda kalırsın. Ta ki kendi silahını var edinceye dek. Ne yazık ki biz ne zaman kendi silahımızı var etmeye kalkışsak hainler

hep ama hep engel oldular. Dikkat et, düşman demiyorum. İçimizdeki düşman, çok affedersin köpek olmuş kişiler."

"Doğru söylüyorsun usta."

"Neyse evlat, aslında neyse demekle de bitmiyor bu anlatılanlar ama yine de neyse."

"Usta, Eşref Bitlis'in cinayetinin üzerine gidildi mi peki?"

"Ah be evlat, hangisinin üzerine gideceksin ki?"

"Nasıl yani?"

"Evlat, o yıllar lanetli yıllardı sanki. Bir cinayet oluyor, ardından çok geçmiyor yenisi geliyordu. Kim bu cinayetleri araştırmaya kalkışmışsa, o da bir cinayete kurban gidiyordu. Bunlardan birisi de Uğur Mumcu'ydu."

"Uğur Mumcu ha... Hakikaten onu niye öldürdüler usta?"

"Çok fazla araştırıyordu evlat. Bu olan cinayetlerin üzerine çok gidiyordu. Hatta kardeşi Cem Mumcu anlatır evlat. Bir gün abim benim yanıma geldi, biraz sinirli ve biraz da düşünceliydi. Oturduk beraber. 'Ne oldu abi?' dedim. Abim bana bakıp, 'Bak Cem, yakında bana bir şey olabilir' dedi.

'Ne demek bir şey olabilir abi?'

'Cem, tehdit ediliyorum.'

'Kim? Kimler abi? Nerede, ne zaman?'

'Dün Cem, dün... Beni İsrail Konsolosluğu'na çağırdılar ve resmen orada beni tehdit ettiler.'

'Abi bunun İsrail'le ne alakası var?'

'Cem, dünyada olan her lanetli işin ardında bu Siyonistler vardır unutma. Beni köpekleriyle değil, bizzat kendileri tehdit ettiler. Artık nasıl dokunduksa...'

'Abi devlete git, olayı anlat.'

'Gittim Cem, beni tehdit ediyorlar diye söyledim. Fakat bakalım sözüm ciddiye alınacak mı? Her şeyden öte şikâyetimiz üst mertebelere ulaşmadan durdurulacağını tahmin ediyorum.'

'Niye durdurulsun ki?'

'Her yerdeler Cem, bunlar her yerde. Neyse boş ver bunları. Benim sana bunları anlatmamın sebebi, bildiklerimi sen de bil ve kaydet ki bana bir şey olursa sen bunları zamanı geldiğinde tekrardan meydana çıkar.'

'Abi aman ağzından yel alsın. Boşver sen, bir şey olmaz.'

Bu söze sadece güldü Uğur Mumcu. O da neyse

der gibi kafasını salladı. Daha sonra ayrıldılar. Ayrıldıktan sadece iki hafta sonra, Uğur Mumcu evinden çıkıp arabasına bindiğinde aracına konulan bombayla öldürülecekti. Bu olay, Eşref Bitlis'in ölümünden sadece iki hafta sonra olacaktı. Daha sonra aradan çok fazla geçmeyecek, on gün sonra efsane bakan Turgut Özal'ın gözdesi Adnan Kahveci şüpheli bir trafik kazasında hayata gözlerini yumacaktı. Bir el resmen vatan için mücadele veren herkesin ipini çekiyordu ama bu infazlar sadece bu kişilerle kalmayacaktı. Aradan sadece bir ay geçtikten sonra merhum Turgut Özal da zehirlenecekti."

"Yuh be! Usta çok pardon... Resmen adamlar mafya usta. Vatan diyen herkesin bir bir canı gitmiş. Ulan var ya..."

"Sakin ol evlat, sakin ol. Ne edersin işte..."

"Usta, Özal'a da yazık oldu. Ülkeyi ne kadar da çok geliştirmişti."

"Evlat, sen zannetme ki Özal'ı öldürenler onu sadece ülkeye yararı olduğu için öldürdü. Evlat, Özal Türkiye'deki derin aklın başlattığı derin bir operasyonun ilk adımıydı."

"Nasıl bir operasyon usta bu?"

"Başka bir operasyon evlat. Bambaşka bir operas-

yon. Ben zamanı gelince onu sana anlatırım, hem de tüm detaylarıyla. Ama şimdilik oraya girmeye ihtiyaç yok. Fakat evlat şunu iyi bil ki Özal, Erbakan Hoca'yla devam edip, Erdoğan'la süren bir operasyonun derin hamleleriydi. Neyse, bu olayı sana sonra anlatayım."

"Anlat be usta."

"Evlat, bu anlatacaklarımı sana başka bir kitapta daha derin bir şekilde anlatacağım söz. Ama şimdi olmaz."

"Öyle olsun usta, eyvallah."

"Kırılmak yok, değil mi?"

"Yok usta, niye kırılayım? Sonra daha derin anlatacağına söz verdin ya, o bana yeter."

"Eyvallah evlat."

"Peki usta, Özal'ın ipinin çekilmesine ne sebep oldu?"

"Evlat, Özal çok hızlı hareket eden biriydi. Devlet aklının aslında daha yavaş olması gerekirdi ama çok hızlı hamleler yaptı. Ne yazık ki o hamlelerin altında ezildi."

"Misal?"

"Misal PKK sorununu Eşref Bitlis'le çözerken, aynı zamanda Adnan Kahveci'yle ekonomide hızlı

adımlar atıyor, onunla da kalmayıp devletten uzaklaştırılan dini devlete yaklaştırıp dine karşı olan tutumları hafifletiyor ve her şeyden öte istihbaratı millileştirmeye kalkışıyordu. Bu kadar şey aynı anda ardı ardına yapılacak iş değildir. Sakin olup bir bir gerçekleştirmek gerekir bunları."

"Usta, istihbaratı millileştirmek derken, zaten milli değil miydi?"

Güldü usta bu söze. Biraz bekledi. Masadan çayı alıp bir yudum daha içtikten sonra, "Ah be evlat, şu zamana kadar en milli olmayan bir yer varsa o da istihbarattır."

"Nasıl yani usta? Bu kadar mı sıkıntı içeriyor?"

"Sana şöyle söyleyeyim ki evlat, eskiden istihbaratın maaşını Amerikan istihbaratı CIA ödüyordu. Bizim aptallar da o masraftan kurtuluyoruz diye kendilerince seviniyorlardı. Hâlbuki şunu bilmiyorlardı ki parayı ödeyen kimse iş onun için yapılırdı. Ama gel gör ki bizim satılmış eski hainler, bunu hiç düşünmüyordu."

"Usta ciddi ciddi CIA mi ödüyordu?"

"Evet evlat, onlar ödüyordu. Biliyorum sana şaka gibi geliyor ama o eski istihbaratçı Fuat Doğu ile röportaj yapan bir gazeteci, onun bu gerçeği nasıl itiraf ettiğini şöyle açıklıyordu."

"Kimdi o gazeteci usta?"

"Selçuk Özdağ."

"Ne diyordu?"

"Bir gün bir arkadaşım aracılığıyla o zamanın MİT Müsteşarı Fuat Doğu ile bir röportaj ayarlamıştım. Onun evine gidip beraber röportaj için ayrı ayrı sandalyelere oturduk. Ben ses kasetini masaya koydum ve Fuat Doğu'nun anlattıklarını bir bir zihnime geçirmeye başladım. En sonunda konuşma bittiğinde ben evden ayrıldım. Kendi evime doğru gidiyordum ki bir telefon çaldı. Açtım, baktım tanımadığım bir numara. Vakit de biraz geçti. Şahsen içimde sebepsiz bir korku yok değildi. Her neyse dedim, açtım telefonu. Telefonun ucundaki ses çok yabancı bir ses değildi.

'Buyurun kimsiniz?'

'Ben Fuat Doğu. Az önce görüştüğün istihbaratçı.'

'Evet abi, buyur. Ne oldu hayrola?'

'Benimle beraber röportaj yaparken benim sesimi bir cihaza kaydetmişsin doğru mu?'

'Doğru abi. Bir sıkıntı mı oldu ki?'

'Benim hiç haberim yoktu. Acil o elindeki kaydı bana getir hemen şimdi ve sakın kimseye gösterme.'

'Tamam abi, getiriyorum.'

Ne olduğunu bilmiyordum, hemen geri dönüp Fuat Doğu'nun evine yöneldim. Eve geldiğimde hemen kaydı elimden alıp ateşe attı. Daha sonra bana dönüp, 'Bu işi kişisel algılama. Ama bu bilgilerin henüz açığa çıkma vakti gelmedi. Sakın burada duyduklarını kimseye söyleme' dedi.

Tamam dedim, söz verdim. Gerçekten kimseye söylemeyecektim. Aradan zaman geçtikten sonra ilk defa bir açıklama yaparak bu olayı anlatacaktı. O zamanlar artık Fuat Doğu da hayatta yoktu. Yaptığı açıklamaların en garibi ve ibret verici olanı Fuat Doğu'nun yaptığı şu açıklama idi:

'Bak Selçuk, sen MİT'i gözünde çok büyütme. Ne MİT'i ne de beni. Şu an ben MİT'in başkanı değil, ABD istihbaratı olan CIA'in bir kolu olan MİT'in başkanıyım. Evet, acı ama öyle Selçuk. Bunları şimdi konuşursan sen de ölürsün, ben de ölürüm ama zamanı geldiğinde konuşursun.'

İşte böyleydi evlat. Bir istihbaratçının acı dolu bir itirafıydı bu."

"Vay be usta, demek böyleydi ha!"

"Aynen öyle evlat, aynen öyle. Kim milli olmaya kalkışsa direk indirirlerdi onu. Misal Hiram Abas'ı

belki duymuşsundur. O da Özal zamanının efsane MİT'çilerinden biriydi. Özal onu başa getirip MİT'i millileştirmek istedi ama ne yazık ki arabasındayken arkadan yaklaşan bir hain el Hiram Abas'ın hayatına son verdi."

"Korkaklar ne diye arkadan yaklaşırlar ki!"

"Evlat, Hiram Abas çok iyi bir tetikçiydi. Tek atışta iki kişiyi elindeki iki silahla tam alnından vurabilecek kabiliyete sahipti. Bu yüzden önden yaklaşamazlardı. Bunu bilenler sırf bu yüzden arkadan yaklaştılar. Efsane silah kullanırdı. Aynı zamanda devlete çok değerli kişiler kazandıran biriydi. Belki tanımazsın, belki de tanırsın ama Mahir Kaynak bunlardan biriydi. Gerçekten çok kaliteli biriydi. Ayrıca onun hem kitaplarını hem de konuşmalarını dinleyebilirsin. Sana çok şey verecek ve haddinden fazla ufkunu açacaktır."

"Eyvallah usta. Hemen kaydettim."

"Evlat, artık bu tür yazarları tanı ve bunları oku. Bu adamlar fikir adamlarıdır. Senin fikrinin çok ama çok gelişmesi lazım. Bunlar için, bu adamları bilmek lazım. Zamanı gelince bunları da sana ayrı bir liste olarak yazarız. Biz söze devam edelim."

"Buyur usta."

"Özal'ın çevresini bertaraf etmeleriyle birlikte

PKK yine kaldığı yerden büyük sorun olarak devam etmeye başlayacaktı. Hâlbuki Ermeni sorunu, ASALA denen belalı örgüt yeni bitirilmişti."

"Hakikaten usta ASALA nedir?"

"ASALA, PKK var olmadan önce PKK'nın görevini yapan lanetli örgüt. Hadi bakalım sen şu bardağı doldur hele, biz onu da anlatalım."

Genç, ustanın bardağını doldururken, usta da bardağa bakarak konuşmaya devam ediyordu.

"Evlat, Türkiye başıboş bırakılacak bir ülke değildir asla. Eğer Türkiye başıboş bırakılırsa, gider bir Osmanlı olur. Bunu 600 yıl boyunca tecrübe ettiler ve işte bu yüzden her daim Türkiye'nin başında bela olarak kalacak ve kafasını bulunduğu coğrafyanın dışına kaldırmayacak bu örgütleri kurdular. ASALA da işte böyle bir örgüttür. Sözde Ermenilerin hakkı için kurulmuş, kendilerince davaları olan kukla bir örgüt. Bize en büyük belası ise yaptığı suikastlerdi. Öyle ki her gün yeni bir elçi suikastiyle uyanıyorduk. Abartamayayım ama her an, ne zaman bir elçi daha öldürülecek diye bekliyorduk."

"Peki, sonra ne oldu?"

"MİT bitirdi."

"Vay be helal olsun."

"İsrail'in ve diğer dış devletlerin istihbaratıyla bitirdik."

"Nasıl yani usta, onların sayesinde bitirdik ne demek?"

"Evlat, belki ön pencereden bakınca gurur duyulacak bir şey gibi görünüyor ama ne yazık ki hiç de öyle değil."

"Eee usta, o zaman bunlar neden bitirmemize yardımcı oldular?"

"Evlat, sistem böyle işler. Bir terör örgütü görevini yapar ve zamanı geldiğinde yine sahipleri tarafından yok edilir. Onların işi budur. ASALA'nın da o vakitler işi bitmişti. Görevi bittiği için de yok ettiler."

"Niye işi bitti?"

"Çünkü artık görev vakti PKK'nındı. PKK meydana çıkacak, ASALA yok olacaktı. Bak Ortadoğu'daki örgütlere, IŞİD diye bir şey var mıydı altı yedi sene önce? Hayır yoktu. Ama El-Kaide vardı, Taliban vardı. Fakat şimdi ne var? IŞİD var. Peki Taliban, El-Kaide nerede?"

"Hakikaten usta nerede?"

"Varlar ama artık yoklar. Çünkü görevleri bitti. Sistem böyle işler evlat. Var olursun, sonra yok olur-

sun. Zamanı gelince tasmayı başka ite takarlar."

"Doğru valla usta, hiç bu çerçeveden bakmamıştım ben olaylara."

"Evlat unutma, artık devlet savaşları yoktur, vekâlet savaşları vardır."

"Vekâlet savaşları derken usta?"

"Yani IŞİD'in ardında Avrupa, PYD'nin ardında Amerika, Esad'ın ardında Rusya, muhalif ve Türkmenlerin ardında biz varız."

"Ne yani, bu savaşta biz de var mıyız?"

"Varız evlat, varız. Hamdolsun terör devleti olarak değil, mazlumun sahibi olarak varız."

"Eyvallah usta. Peki usta, bunlar neden vekâlet savaşı yapıyorlar?"

"Böylesi kolaylarına geliyor evlat. Hem risksiz hem de can kaybı çok az. Hem de Müslümanlar ölüyor ve tepkileri üzerlerinden çekiyorlar. Tabii sadece bunlar vekâlet savaşlarıyla değil, daha nice kahpe savaşlarla saldırdılar bizlere."

"Nasıl yani usta?"

"HAARP silahını bile kullandılar bize karşı."

"HAARP silahı ne?"

"Doğal afet savaşı demektir."

"Nasıl doğal afet savaşı? Biraz daha açar mısın usta, tam anlamadım."

"Anlatayım evlat. Kahpe bir savaştır bu. Görünmeyen ama etkisi herkes tarafından doğal olarak görünen, tabir-i caizse lanet bir savaş stratejisi ve adı HAARP. Doğal afet savaşı. Depremler var etmek."

"Depremler mi var etmek?"

"Öyle evlat. Coğrafya derslerinde görmüş olman lazım fay hatları meselesini."

"Aslında anlatmıştı Hasan Hocamız ama yine de biraz açar mısın usta?"

"Evlat, fay hatları, depremlerin oluşmasına sebep olan yer altı hatlarıdır. Onların oynamasıyla depremler oluşur. Onların bir oynama zamanı vardır. Ne zamanki onlar yerinden oynar, işte o vakit depremler oluşur. Onların oynaması için de artık son raddeye gelmeleri ve böylece dayanamayıp patlamaları lazım daha açık anlatmak gerekirse. Eğer sen bu hatları zamanı gelmeden önce patlatmak istiyorsan, o zaman onlara büyük bir güç uygulaman gerekir. Bu sayede artık buna dayanamayan fay hattı birden patlar."

"Peki, bu güç nasıl bir güç olmalı?"

"Bir bomba gibi olmalı. Bomba gibi atılarak olan bir şey değil ama bu. Fay hatlarına yerleştirilen bu şeylerin aşırı güç ortaya çıkarmasıyla olacak bir şey."

"Bu gizli aletleri hangi devlet yerleştirirse o bölgeyi yok eder demek."

"Hem de hiç asker kaybetmeden."

"Aynı zamanda sorumlu da olmaz bu işten."

"Aynen öyle evlat."

"Hakikaten dediğin gibi usta, çok kahpece bir şey."

"Ne yazık ki evlat ne yazık ki ama devlet kahpe olunca bunu rahatça kullanıyorlar."

"Peki, bunun böyle olduğu nasıl anlaşılır usta?"

"Eğer böyle bir şey olduysa, o gün o deprem olmadan saniyeler önce havaya biraz turuncumsu, kırmızımsı gözleri alabilecek bir şekilde bir ışık yayılır. Ardından ise bu deprem..."

"Usta şimdi bir dakika ama bu söylediğin şeyi Gölcük'teki 1999 depreminde yaşayanlar anlatıyor. Yoksa yani..."

"Evet evlat, tam da şüphelendiğin gibi. 1999 depremi normal bir doğal afet değil."

"Nasıl yani usta? Şimdi dış bir devlet mi yaptı bunu?"

"Dış bir devlet diyerek çerçeveyi geniş tutmana gerek yok evlat. ABD yaptı demen yeterli."

"Vay şeref..."

"Sakin ol evlat."

"Usta, orada binlerce kişi öldü."

"Umurlarında mı zannediyorsun sen o ölenleri?"

"Usta, bunu nasıl yapabiliyorlar bu kadar basit bir şekilde? O zaman her vakit deprem olmaz mı? Hiç kimse fark etmiyor mu o fay hatlarına o cihazlar yerleştirilirken?"

"Hem de çok kolay fark edilir evlat. Ama bu hainliği içimizdeki bir hain örterse, işte o zaman hiç fark edilmez."

"Ne yani, içimizden biri mi yaptı bunu?"

"Hayır, bunu içimizden biri yapmadı, bunu yapanlar dış güçler. Çünkü o fay hatlarına bu cihazları yerleştirmek, basit bir şeyi alıp yerleştirmeye benzemez. Bunun için çok bilgin ve tecrübe sahibi olman lazım. Bunu dış devletlerin pardon dış devlet demişim, ABD'den gelen bilim insanları yaptı. Onlara bu zemini sağlayan içimizdeki satılmış hainlerdi."

"Ya usta, bunların çoluğu çocuğu yok mu? Bu depremde kendi ailesinin de öleceğini bilmiyorlar mı?"

"Bilmiyorlar evlat. Böyle bir şeyin olduğunu bile bilmiyorlardı. Onlar sadece küçük bir hainlik yaptıklarını zannediyorlardı. Ama gel gör ki binlerce insan mahvolmuştu."

"Peki usta, başka zaman da kullanıldı mı bu silah?"

"Tabii ki kullanıldı evlat. Hindistan'da, Şili'de. Bazen deney amaçlı bile kullandılar. Yüz binlerce can gitmesine rağmen kullandılar. Sırf icatlarının etkisini ölçmek amacıyla."

"Peki usta, hâlâ bu tehdit geçerli mi?"

"Geçerli evlat. Çünkü hâlâ hainler içimizdedir. Hain olmadan bu işler yapılmaz. Ne yazık ki bu milletin kaderi de hep bellidir. En çok kahraman da en çok hain de bu milletten çıkıyor. Ne yazık ki bu dış güçlerin emellerine yarıyor."

"Peki, İstanbul için yaklaşan deprem... Sence bunu öne alma imkânları var mı?"

"Hem de büyük bir oranla."

"Peki, bunu yaparlarsa ne olur?"

"Şu an devlet bunun önlemini almaya çalışıyor. Ama eğer hainler bu depremi HAARP ile var etmeye çalışırsa, işte o zaman sadece İstanbulluları değil, ülkeyi büyük bir sıkıntı bekliyor demektir."

"Peki, biz ne yapabiliriz usta?"

"Biz bir şey yapamayız evlat. Sadece devletin dedikleri doğrultusunda hareket edebiliriz. Yine de korkma, bu iş öyle çok kolay bir şekilde yapılacak bir şey değil. Ama yapılamayacak gibi de değil."

"Usta, sen de var ya..."

"Korkuyorum bazen evlat. Devlet içindeki hainleri gördükçe, bunların ne yapabildiklerini gördükçe, bazen korkuyorum evlat. Bu arada saat kaç evlat?"

"Boşver saati usta, sen devam et."

"Hadi evlat, saat geç oldu. Şu ihtiyara da dinlenmesi için zaman lazım değil mi ama?"

"Peki usta, öyle olsun ama yarın yine geleceğim değil mi?"

"Tabii ki evlat..."

"Peki o zaman usta. Yarına kadar ne yaparım bilmem artık."

Usta güldü bu söze, sonra gözlerini raflara kaydırdı. Bir kitabı arıyordu gözleri. Sonra bulmuş olacak ki yerinden kalkıp rafa yöneldi, kitabı eline aldı. Sonra gence yaklaşıp, "Al bunu oku evlat yarına kadar" dedi.

Genç kitaba baktı. Adı Bilim Tarihi Sohbetleri idi. Yazarı Fuat Sezgin. Genç biraz şaşkınlıkla bakıp, "Bu ne usta?" diye sordu.

"Bilimin asıl sahiplerini anlatan bir kitap evlat."

"Newton'u, Galileo'yu, Colomb'u filan mı?"

Acı bir gülümsemeyle güldü usta gencin bu sözüne. Sonra gence yaklaşıp, "Bu saydığın isimlerin buluşlarını bin yıl önceden bulanları anlatan, gerçek ilmin sahiplerini yazan bir kitap evlat. Bilimin asıl sahiplerini... Bunu kesinlikle okumalısın."

"Eyvallah usta, kesinlikle okuyacağım. Gerçekten şimdiden merak ettim."

"Neyse hadi bakalım, yarın görüşmek üzere."

Genç yerinden kalkıp ustaya sarıldı. Ardından paltosunu giyip kapıdan çıktı. Son kez ustaya el sallayıp evden uzaklaşmaya başladı. Usta ardından kapıyı kapatıp içeri girdi. Genç ise elindeki kitabın sayfalarını karıştırmaktaydı. Gerçekten neler yazıyordu bu kitapta? Hele usta önerince bu kitabı daha bir merak etmişti. Genç, kitabı tekrar poşete koyup Mevlana meydanından dolmuşlara doğru ilerlemeye başladı.

***

Genç dolmuşçuya işaret ederek, "Abi müsait bir yerde..." dedi.

"Hemen abim, bir dakika. Buyur şimdi inebilirsin."

Genç, dolmuştan inip eve doğru yöneldi. Karşısında Ak Cami vardı. Küçüklüğü hep bu camide geçmişti aslında. Her vakit müezzinlik için gelirdi arkadaşıyla birlikte. Bir vakit o müezzinlik yapar, bir vakit arkadaşı. Bir yarış olmuştu artık her şey. O önce yaparsa, yapmayan yapana küser, eğer kendisi önce yaparsa, o zaman da arkadaşı ona küserdi neden yaptın diye. Çok geçmez, aynı vakit içinde de barışırlardı zaten. İyiydi onun çocukluğu.

Genç karşıdan karşıya geçip caminin şadırvanından bir yudum su içti. Sonra öylece baktı uzaklara. Yaşadıklarını, duyduklarını düşünüyordu. Ustayı düşünüyordu. Ustayla böyle her daim sohbet edebilecek miydi? Acaba usta bir gün çekip gider miydi? "Zannetmem" dedi kendi kendine genç. Neden gitsin ki? Ama kafasında da bir soru vardı. Neden onunla bir dostu gibi muhabbet ediyordu? Onu neden böylesine çok seviyordu? Çocuğu değildi, zaten yaşı büyüktü olamazdı. Peki, o zaman torunu muydu? O da imkânsız çünkü iki dedesi de vefat etmişti. Peki, usta kimdi? Neden ona bu kadar değer veriyordu?

Sonra elindeki poşete baktı... İçindeki kitabı çıkardı. Şöyle biraz inceledi. Müslüman bilim adamları ha dedi. Ne anlatıyor acaba diye düşündü fakat

bir anda ezan okundu. Bıraktı kitabı. Hazır abdesti de varken girdi camiye. Ezanın bitmesini beklemeye başladı. Yaşar Dede'sinin ayrılmadığı camiydi burası. O bu caminin cami kuşu idi. Allah rahmet eylesin. Ondan önce doğan tüm kardeşleri ölmüştü küçük yaşta. Ailesi de o yaşasın diye adını Yaşar koymuştu. İş bu ya, gerçekten de yaşamıştı. O yüzden genci de severdi dedesi. Yaşar olsun da çamurdan olsun derdi. Ölen kardeşlerinin mezarını görmemişti hiç. Aslında sormamıştı da. Gerçekten nerede gömülüydü, onu da bilmiyordu. Birden aydınlandı genç, yoksa o ölen kardeşlerinden biri... O ustanın saklamaya çalıştığı fotoğraflar... Yoksa o kişi... Hayır, hayır olamazdı. Yoksa... Yok canım olmaz. Bir dakika... O bundan mı kendisine bu kadar değer veriyordu?

"Allahu Ekber! Allahu Ekber!"

Kafasını çevirdi genç, kamet getiriliyordu. Yarın her şey anlaşılacaktı. Yaşlı bir amcanın kamet getirmesiyle namaza duruldu. Ama onun kafasında bu yaşadıkları vardı. Allah affetsin, namaza hiç verememişti kendisini. Namaz bitince son sünneti kılmadan çıktı dışarı. Giydi ayakkabısını, yarını bekleyemeyecekti. Belki akşam olmuştu ama ustanın yanına gidecek ve her şeyi öğrenecekti. Hemen caminin merdivenlerinden inip durağa yöneldi. Ah evet, dolmuş da geliyor-

du. Önce olanları babasına sormalıydı. Bakalım babası bu konu hakkında ne diyecekti? Hemen geri döndü, eve doğru yöneldi. Sokak arasından geçip eve girdi. Kardeşi Zeynep açtı kapıyı.

"Oo hoş geldiniz, yine ibadette miydiniz?"

Genç duymadı bile kardeşini ama ardından kardeşi, "Ömer Eymen de burada..." dedi.

Durdu biraz genç. Yeğeniydi Ömer Eymen. Çok severdi yeğenini. Zaafı vardı ona.

"Hani nerede? İçerde mi?"

"Evet."

Genç içeri girdi. Aklındakileri bir süre daha saklamaya karar verdi. Ama bu akşam soracaktı babasına dedesinin ölen kardeşlerini. Şimdilik yeğeniyle kafasını dağıtacaktı. Bak orada duruyordu. Yine aynı gülümsemeyle...

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Tak! Tak! Tak!

"Kim o?"

"Usta benim. Hafız..."

"Hele sakin ol evlat, dur açıyorum..."

Usta hemen kapıyı açtı. Karşısında duran gence, ne oluyor diye şaşkınlıkla baktı.

"Evlat, bu ne hiddettir, sakin ol. Ne oldu?"

"Yok usta bir şey."

"İnanayım mı?"

"Usta, istersen içeride konuşalım."

"Buyur evlat, tabii ki."

Genç içeri girdi. Usta kapıyı kapattı, ardından paltosunu çıkarıp astı. Usta ise bir şeyler olduğunun farkındaydı. Ama elbet genç içini dökecekti. Suskundu şimdilik. Genç ise hiç ustaya bakmadan içeri girdi. Oturdu tekli koltuğa. Usta ise ayakta ona bakıyordu. Güldü gence. Genç ise ayakta bekleyen ustaya bakıp, "Usta iyiyim ben, buyur otur" dedi.

"İyisin ha... Şu an oturduğun tekli koltuğun benim her zaman oturduğum koltuk olduğunu fark etmemene rağmen iyisin ha?"

"Affedersin usta, buyur."

Usta, genç kalkınca oturdu yerine, ardından gencin dizine elini koyup, "Hele anlat evlat, ne var?" diye sordu.

"Yaşar Dede'min ölen kardeşlerini sordum babama."

Ustanın yüzü bir anda asıldı, kızardı ama belli etmemeye çalışıyordu fakat genç devam etti.

"Dedi ki dedenin ölen erkek kardeşinin mezarını ben de bilmiyorum. Babası söylememiş ona. Sonra ben konuyu kapattım."

Usta, hiçbir şey çaktırmamak için normal bir şey anlatıyor gibi sordu.

"Ne oldu, niye kapattın ki konuyu?"

"Sen aç diye!"

"Ben mi? Ne alaka?"

"Usta, ben bir gencim. Bunları bana anlatıyorsun. Tanımadığın bir genç için, devlet çapında bir itibarın olmasına rağmen benim için zaman ayırıyorsun. Bunu sadece hafız olduğum için yaptığını söyleme bana."

"Demek öyle diyorsun."

"Usta kimsin sen? Yoksa dedemin ölen erkek kardeşi sen misin?"

"Evlat... Of... Şimdi evlat yani hani ne derler... Yani ne bileyim. Öncelikle evlat yani..."

"Usta! Lütfen açıkla artık."

"Aslında bunlardan söz etmenin zamanı vardı ama demek ki şimdi öğrendin, o zaman şimdi anlatırız. Evlat ben, ben, ben dedenin ölmüş görünen erkek kardeşiyim."

"Peki usta, dedemler biliyor mu, yani ailem?"

"Hayır evlat, hayır, kimse bilmiyor. Aslında evlat bunu kimse bilmiyor. Yani yanlış da anlama, deden devlet için çalışan biri değildi. Deden, baban ve ailen normal bireyler. Sadece benim kaderim çok değişik çizildi evlat."

"Nasıl yani usta?"

"Her şeyi anlatacağım evlat, her şeyi."

Bu sözden sonra usta ayağa kalkıp bir çekmeceyi açtı. İçinden bir kutu çıkardı. Gencin yanına getirdi. Açtı kutuyu. İçinde bazı resimler vardı. Önce bir mühür çıkardı. Yıldız işareti vardı üzerinde. Gencin gözlerinin o mühürde takılı kaldığını fark edince, usta hemen gence o mührü uzatıp, "Çok önemli bir şey değil evlat. Atamız Sultan Abdülhamid Han'ın istihbaratı Yıldız Teşkilatı'ndaki ajanların taşıdığı kapı açan mühür. Şimdilik sadece bir hatıra..."

Usta kutunun içindeki resimleri karıştırıp alttan bir resim çıkardı ve gence gösterdi. Bu Yaşar Dede'si idi. Yok bu o değildi. Bu kimdi diye bakarken usta girdi söze.

"Bu dedenin de yani benim de babam Mevlüt."

Genç fotoğrafa bakarken usta anlatmaya başladı:

"Küçüktüm evlat. Belki 4 ya da 5 yaşlarındaydım. Bir organ mafyası kaçırmış beni. Yani bana öyle anlattılar. Nitekim araştırdım, doğruydu. Organ mafyası kaçırmıştı ama hamdolsun bana bir zarar vermeden polis beni kurtarmış. Beni bilmiyorlar, tanımıyorlar, kimliğim de yok. O zamanları belki bilmezsin ama o zamanlar çocukların doğar doğmaz kimliği olmazdı. Çok zaman sonra kimlik çıkarılırdı."

"5 yaşına kadar kimliksiz mi yaşadın?"

"Tabii ki hayır evlat. Babam bana kimlik çıkartmamış. Benden önce doğan erkek kardeşimin kimliğini bana verdiler."

"Ya o çocuk?"

"O doğduktan bir süre sonra ölmüştü evlat. O zamanlar şimdiki gibi değildi. Çocuk ölümleri sağlıksız yaşam olduğu için çok olurdu. Polis benim kim olduğumu bilemeyince beni yetimhaneye veriyor tabii, bu arada aileme başka bir çocuğu yani başka ölmüş bir çocuğu sizin çocuğunuz diye gösteriyorlar. Ha amaçları kötü bir şey değil. O çocuğu gerçekten o zannediyorlar. Tabii tanınmaz bir halde çocuk. Yüzü kazada dağılmış, hem de çok kötü bir şekilde. Onu alıyorlar. Gömüyorlar."

"Ama babam hiçbirinin mezarı yok demişti."

"Doğru demiş. Çünkü bunu baban bilmez. Deden de bilmez. Babam ailesine bunu söylememiş. Söyleyememiş. Bu yüzden de beni, yani ben sandığı çocuğu kendi başına toprağa gömmüş. Herkes beni kayboldu ya da öldü bilmiş. Neyse işte, ben yetimhanede büyüdüm. Sonra polisliği seçtim. Gittikçe de yükseldim. Devlet içine girmeye başladım iyice. Sonra polislikten istifa ettim."

"Neden?"

"Çünkü artık polislikten daha kutsal bir görev için teklif almıştım. Devlet içinde resmî olmayacak bir şekilde devlet için iş yapacaktım."

"Nasıl yani?"

"Yani artık bir bakıma derin devlet için çalışacaktım. Başarılarım beni oraya çekmişti. Türkiye için çok büyük hamlelerin yapıldığı zamanları bizzat yaşayacaktım. Abdülhamid'in casuslarının varlığıyla devam eden bir derin akıl için yaşayacaktım. Kadim bir töre için, derin devlet için, Abdülhamid'le dirilişi tam gerçekleşemeyen yeni bir diriliş için...

O gün hava soğuktu. Ben Erbakan Hoca'nın korumalığını yapmaktaydım. Fakat sadece bir devlet koruması değildim. Derin aklın, Erbakan Hoca'nın yanına yerleştirdiği, bilgi akışını sağlayan bir casusuydum. Aslında tam casus da denemez."

"Nasıl yani Erbakan senin varlığından tam manasıyla haberdar mıydı?"

"Evet, haberdardı. Zaten onu destekleyenler de 2000 yıllık kadim sırrın sahipleriydi. Erbakan Hoca bir siyasetçi değildi sadece. O derin aklın diriliş için kullandığı bir hamleydi. Tabii sadece bir hamle olmadı o."

"Diriliş onunla mı başladı?"

"Aslında ondan daha önce başladı. Özal ile başladı. Bu plan kırk yıllık kadim bir plandı evlat."

"Peki, sizi Özal bildi mi?"

"Tam manasıyla hayır diyemem ama tam olarak derin devlet için çalışmadı o. Yani yine bizim planlarımız doğrultusunda hareket etti ama ne yazık ki düşmanlarımız onu elimizden erken aldı."

"Peki, Özal ne yaptı?"

"Unutulan o özü devletle birleştirdi. İslamcı kesimi rahat bir hale getirdi."

"Nasıl yani?"

"Ondan önce cemaatler rahat bir şekilde hareket edemiyordu evlat. Onunla yani onun adı altında getirilen kanunlarla cemaatler rahat etti. Tabii burada cemaat deyince kafan direk FETÖ'ye gitmesin. Allah onun belasını versin, en büyük kötülüğü de aslında bu oldu. Cemaat adını kirletti. Biz tarikat diyelim. Devlet ile devletin sağlam evlatlarını yetiştiren tarikatlara rahatlık sağladı. Bununla derin akıl yavaş yavaş iyice hareketlenmeye başladı. İlk meydana çıkış, önce adam eğitimiyle olacaktı. Çünkü yüzyıllık bir diriliş gerçekleşecekti. Bunu yani bunu gerçekleştirecek kişiyi seçmede yapacağımız bir hata, tüm planları altüst

ederdi. Bunu yapacak kişi bir ermiş olmalıydı. Tarih boyunca hep olduğu gibi..."

"Peki kim olacaktı?"

"Zahit Kotku Hazretleri olacaktı."

"Zahit Kotku ha?"

"Aynen öyle evlat. Biz ona el verdik, o bize söz verdi. Hamdolsun bize yardım için gönül verdi. Onun seçtiği ve işaret ettiği biri olacaktı bu dirilişi gerçekleştirecek kişi. Onun sohbetleri devam ediyordu. Biz ise onu bekliyorduk. Hangi siyasetçi için işaret verecekti diye beklerken, o bizim hiç tahmin etmediğimiz birini işaret edecekti."

"Kimi?"

"Erbakan Hoca'yı."

"Niye hiç tahmin etmediğiniz biri dedin ki?"

"Çünkü o zamanlar o daha bir mühendisti. Bilirsin Erbakan Hoca mühendisliği bırakıp siyasete atılmış birisidir."

"Aslında hayatını tam bilmiyorum."

"Evlat, Erbakan Hoca çok zeki biriydi. Öyle ki küçükken okuduğu okuldaki fizik öğretmeni Sıfırcı Niyazi'den ilk ve tek yüz alan öğrencidir kendisi."

"Vay be, bunu bilmiyordum. Evet usta, sonra?"

"Üniversiteye geçince aşırı zeki olduğu için sınıf atlar. İkinci sınıftan başlar. Ardından mezun olduğu vakit Almanya'ya gider, orada ise şanı daha bir yükselir."

"Neden?"

"Ürettiği tank motorları sayesinde."

"Adı ne?"

"Leopar tankları diyorlar ona."

"Peki, özellikleri ne?"

"Evlat, Hitler'i bilirsin. Tüm Avrupa'yı kasıp kavurduktan sonra yönünü Rusya'ya çevirir ve orayı da yerle bir etmek ister. Fakat tanklarının motorları donar ve hareket edemez. Eğer Erbakan Hoca'nın ürettiği o motorlar o zamanda olsaydı, Hitler Rusya'yı bile almıştı. Bu motorlar en şiddetli soğukta da donmaz, en sıcakta da bozulmaz. Öyle bir motor üretti. Ardından onun Almanya'da tutmak için çok teklif geldi ama o kabul etmedi."

"Neden?"

"Çünkü Türkiye'ye gelecekti. Kendi isteğiyle vatanı için."

"Vay be! Helal olsun."

"Burada yaptığı işler tanıtacaktı onu. Ama hep

bir engellemeyle karşılaşacaktı. Yaptığı projeler başkalarının maşaları olmuş hainler tarafından durdurulacaktı. En sonunda ise Zahit Kotku Hazretleri'nin desturuyla beraber siyaset yolculuğuna başladık. Aslında ilk başta Demirel'in partisine sokulacaktı; oradan filizlendirerek Demirel'in gücünü kırıp o partiyle dirilişi başlatacaktık. Ama Erbakan Hoca'yı bilenler buna izin vermediler. Zahit Kotku'nun da tavsiyesiyle bağımsız bir şekilde başladı bu iş. Sıfırdan başlayacaktı her şey. Evlat, düşe kalka, düşe kalka en sonunda o kritik zamana gelecektik. Ben de o vakitlerden az bir süre önce bu işlere dâhil olacaktım. 40 yıllık planın ikinci hamlesinin birinci devresi tamamdı. Devlet içinde nihayet bizden birileri vardı, şimdi ise sıra ikinci adımı atma vaktiydi."

"Ne olacaktı ve senin görevin neydi?"

"Ben o gün aslında derin aklın devletle aracılığını yapmış sıradan biriydim ama gördüklerim ve şahit olduklarım beni sıradanlıktan çıkarıyordu. O gün Erbakan Hoca ile bir dergâha geldik, hava soğuktu. Bu dergâh Zahit Kotku'nun vefatından sonra onun yerini alan Esad Coşan'a aitti."

"Esad Coşan da biliyor muydu bunları?"

"Elbette biliyordu. Bilmesi gerekiyordu. Onun dergâhına geldiğimizde selamla karşıladılar bizi. As-

lında içeride bizi karşılayanlar, önceden gördüğümüz dergâhın adamlarından değildi. Ya bir ya iki kişi vardı dergâhta. Ben ve Erbakan Hoca girdik içeri. İçeri girdiğimizde bir kanepe vardı. Aslında tam manasıyla kanepe denmez ama ben daha iyi anlayasın diye öyle diyorum. İçeri girdiğimizde kanepede oturan Esad Coşan ve iki kişi vardı. O iki kişiyi tanımıyordum, hâlâ tanımıyorum, zaten bir daha da görmedim onları. Biz içeri girdiğimizde Esad Coşan Hoca ayağa kalktı. Aslında böyle insanlar taşıdıkları ilmin ağırlığından ve o ilmin saygısından ötürü öyle kimse için ayağa kolay kolay kalkmazlar. Ama karşısındaki kişi, yeni bir dirilişin büyük adımı olacaktı. Bu kişi karşısında bir değil binlerce hocanın ayağa kalkıp el pençe divan durması gerekirdi. Esad Hoca kalkınca, Erbakan Hoca da hemen onun yanına gelip elinden öpmek istedi, aslında ondan çok büyük olmamasına rağmen. Fakat izin vermedi Esad Coşan. İkisi de birbirinin elinden tutup Mevlevi olan Türk töresi selamı verdi. Bunu şimdi anlatmam zor olur. Ben sana zamanı gelince anlatacağım.

Her neyse, işte en sonunda oturdu Erbakan Hoca ve Esad Coşan Hoca. Esad Coşan Hoca, Erbakan Hoca'ya bakıp, 'Efendim, Zahit Kotku Üstadım sizi seçeceği zaman, bana da fikrimi sormuştu. Ben ise sizi tam manasıyla tanımıyordum. Ben de sessiz kaldım.

O gün Rabbime dua ettim bana doğrusunu göster diye.'

'Peki ne oldu?'

'Hiçbir şey olmadı. Dua ettiğimin ertesi günü Zahit Kotku Hocam cemaat içinde dua ederken en sonunda şu duayı edip bitirdi.'

'Ne dedi?'

'Allah'ım sen Esad'ın cevapsız duasını da kabul et.'"

'Sübhanallah.'

'O gün ben de çok farklı değildim. Ben de böyle çok şaşırmıştım ve anlamıştım sizin de ne kadar doğru bir kişi olacağınızı.'

'Madem böyle olacaktı, neden size sordu ki Zahit Hocam?'

'O benim de görüşlerime çok değer verirdi. Benim içimde de şüphe kalsın istemezdi. Bu yüzden böyle bir şey yapmayı uygun görmüş olacak. Necmettin kardeşim artık söz bizden de çıkacak. Artık bundan sonra sen ve taleben bizsiz bu yolda yürüyeceksiniz. Devlet içinde, hamdolsun, bir nüfusunuz var. Ama biz bu işte daha fazla müdahil olursak korkarım Zahit Kotku Hoca'mın korktuğu olur ki devlet içinde

devlet olmaya kalkışır, bizim tarikatın içindeki üç beş kendini bilmez.'

'Ama daha erken değil mi?'

'Hayır, hayır, biz yine sizlere desteğimizi, manevi sevgimizi vereceğiz. Tabii bu kimi zaman bizim tarikatın hocalarıyla olur, kimi zaman başka tarikatın şeyhlerinin manevi desteğiyle olacaktır. Hepsi Nakşi terbiyesi almış, ehli sünnet kişiler olacaktır. Siz çok büyük bir dirilişi gerçekleştireceksiniz.'

'Ne gibi hocam?'

'Mehdi'nin yolunu sizler açacaksınız.'

'Ben mi?'

'Sen bu işin açan ilk çiçeğisin. Düşüncemiz odur ki İbni Arabi'nin o sırlı kitapta anlattığı kişi sensin.'

'Peki, Mehdi benden sonra mı gelir?'

'Onu bilemeyiz ama zannımızca hayır.'

'Tayyip bu işin neresinde?'

'Tayyip bu işin kilit noktası.'

'Mehdi onun zamanında mı gelecek?'

'Biz bunu bilemeyiz Necmettin Kardeşim. Ama olaylar karşısında tahmin ederiz. Düşüncemizi söyleriz.'

'Düşünceniz nedir hocam?'

'Tayyip bile göremeyecektir zannımızca.'

'Peki, Tayyip'in görevi ne olacak? Ben tahmin ediyorum ki artık köşeye çekilip o partinin başına geçecek ya da ikinci ihtimal...'

'Evet, ikinci ihtimal olacak Necmettin Kardeşim.'

'Demek ikinci planı seçtiler öyle mi?'

'Evet çünkü devlet içindeki hainler temizlenmeden bu işin gitmeyeceğini artık anladık. Sen Tayyip'e bir şey söyledin mi?'

'Hayır.'

'Artık onunla da konuşma vaktidir. Yakında senin partin kapanacak. Biz Müslümanları zor dönemler karşılayacak. İşte Tayyip bu sırada görevini yerine getirecek. 40 yıllık planın artık üçüncü devresindeyiz.'

'Peki, bunu kim açıklayacak?'

'Bunu sen açıklayacaksın Necmettin Kardeşim.'

'Eyvallah üstadım.'

Bu arada Esad Coşan Hoca, Erbakan Hoca'nın elinden tutup bir odaya aldı onu. Biz dışarıda kalmıştık. Artık bizim de duymamamız gereken bazı konuşmalar olacak demekti."

"Usta, peki bir şey soracağım. Hani biraz bildiğim için soruyorum. Necmettin Erbakan Hoca ile Esad Coşan Hoca'nın arası bir aralar kötü olmamış mıydı? Hatta araları kötü değil miydi?"

"Evet evlat, kötüydü. Uzaktan öyle görünüyordu. Yani öyle görünmesi lazımdı."

"Nasıl yani?"

"Evlat, Esad Hoca'dan önce Zahit Kotku Hazretleri'yle devlet içinde bu tarikatın çok etkisi vardı. Zahit Kotku Hazretleri ki o devlet yetiştiren biriydi. Bunu fark edenler, onları hedef tahtasına yavaş yavaş oturtmaya başlayınca, işte o zaman devreye bu anlattıklarımdan çok önce Erbakan Hoca girecekti. Onları hedef alarak devletten uzaklaştırıyorum havası verecekti. Yoksa çok büyük sıkıntılar onlar için oluşacaktı. Ama ne yazık ki bu hamleler yine de onu hedeften şaşırtmayacaktı."

"Ne olacaktı?"

"Sana önceden de anlattığım gibi bir trafik kazasına kurban gidecekti."

"Anladım usta, unutmuşum, buyur sen."

"En sonunda Erbakan Hoca ile Esad Coşan Hoca odadan çıktılar. Esad Coşan Hoca tekrardan Erbakan Hoca'ya sarılıp, 'Bundan sonra Necmettin Kardeşim

hepimizin hayatı tehlikededir. Eğer plan başarılı olursa Tayyip'in hayatı bir süreye kadar garanti olacak' dedi.

Bu söz üzerine Erbakan Hoca ile Esad Hoca gülüştü biraz. Tabii biz hiçbir şey anlamıyoruz. Öylece bakıyoruz."

"Valla usta ben de hiçbir şey anlamadım desem yeridir."

"Anlayacaksın evlat. Hele sözü tamamlayayım anlayacaksın."

"Buyur usta."

"Dergâhta fazla durmadık, çıktık. Bu arada Erbakan Hoca'nın elinde bir poşet vardı ve dışarıdan içinde bir kitap olduğu anlaşılıyordu. Ama hiçbir şey belli olmuyordu. Belli ki bunu Erbakan Hoca'ya Esad Hoca vermişti. Çünkü buraya gelirken böyle bir şey yoktu elinde."

"Neydi o kitap usta?"

"Bilmiyorum evlat ve hiç bilemedim."

"Peki, tahmin etsen..."

"Devletle ilgili bir kitaptı. Ama inan içinde neyin hakkında yazılar vardı bilmiyorum. Bunu bir Esad Hoca, bir Erbakan Hoca, bir de eğer gösterdiyse Erdoğan biliyordu. Biz Erbakan Hoca ile arabaya binip

hocanın evine doğru arabayı sürdük. Bu arada Erbakan Hoca ise bana bakıp, 'Bu millet ne zaman dirilecek biliyor musun?' diye sordu.

'Siz daha iyi bilirsiniz efendim.'

'Bu millet ilk çiçeğin açmasıyla dirilmeye başlayacak. Biz bu işin ilk çiçeğiydik. İkinci adımıydık. Tayyip üçüncü adımı olacak ve ardından ise planın dördüncü adımı devreye girecek.'

'O da mı Tayyip Bey ile olacak?'

'Onu ben de bilmiyorum ama Tayyip'in işi pek zor olacak. Tahminim o ki Tayyip evladım, üçüncü adımdan dördüncü adıma geçişi belki sağlayacak ama ondan sonra ya o olur, ya yorulur ya da başka biri devlet tarafından var edilir ya da kader onu var eder. Ama bunları konuşmak için daha erken. Şimdilik Tayyip'in görev sırası...'

'Peki, Tayyip Bey ne yapacak hocam?'

Erbakan Hoca gülerek bana bakıyordu arabanın arkasından. Ben de hemen sustum tabii. Çünkü haddinden fazla soru sormaya başlamıştım. Erbakan Hoca da zaten bana açılabilecek kısmını açmıştı. Yoksa asla o da bu konularda sır vermezdi."

"Peki, Tayyip'e yani Erdoğan'a ne diyecekti Erbakan Hoca?"

"Her şey diğer gün belli olacaktı evlat. Ben o gün yaşananları bilemeyecektim ama sonradan öğrenecektim her şeyi. O gece dinlenmek için Erbakan Hoca evine gidecekti. Çünkü ertesi gün çok uzun ve büyük bir mesele yaşanmış olacaktı. Bir milletin tarihi yazılacaktı. Bir milletin geleceği yazılacaktı."

"Usta iyice merak ettim şimdi."

"Hadi eğer aramız düzeldiyse bir çay koy da öyle devam edelim."

"Eyvallah usta, öyle olsun ama şunu bil ki beni seçmendeki husus hakkında daha çok soracağım soru var."

"Hepsini anlatacağım, hele az sabır."

Genç yerinden kalkıp mutfağa yöneldi. Suyu koyup kaynatmaya başladı. Bu arada çok sevinçliydi. Çünkü bunu usta üçüncü kitapta anlatacağını söylemişti ama konu açılmıştı bile. Artık üçüncü kitabı beklemeyecekti. Her şeyi ve istediği yerleri en net ayrıntısıyla öğrenecekti. Yine de aklında bir soru vardı.

Usta bana bunları sadece kardeşinin torunu olduğum için mi anlatıyordu yoksa başka düşünceleri mi vardı? Bunların hepsini öğrenecekti yakında. Neyse, hele şu su kaynasın da...

Hadi bakalım, konu daha da heyecanlı olmaya başlamıştı.

***

Bundan sonra anlatılacaklar siyasi birer yazı olmayacaktır. Erdoğan'ı öven bir yazı yer almayacak. Sadece bir milletin derin aklının 40 yıllık planının üçüncü ayağı anlatılacaktır. İster A partisinden, ister B partisinden ol ama bu yazılanları tuttuğun tarafla değil, aklın süzgeciyle oku. Çünkü anlattıklarımız seni şaşırtacak ve anlattıklarımızı mantık süzgecinden geçirince hiçbir şeyin tesadüf olmadığını, hayatın asıl gerçeği olduğunu anlayacaksın.

Hadi artık hazırsan çayını bir daha demle. Çünkü bu kitap seni bitesiye değin bir daha bırakmayacak.

Haydi Bismillah...

ALTINCI BÖLÜM

"Peki usta, ne oldu sonra, Erdoğan'la konuşuldu mu?"

"O gün normal bir zamana tanık olduğumu zannediyordum ama öyle olmadığını anlamıştım çok geçmeden. Erbakan Hoca bana emir vermişti Tayyip'i getir diye. Tabii bu sefer buluşulacak yer gözden uzak bir yerdi."

"Usta bu arada lafını bölüyorum ama bu anlattıklarını kitabıma geçirebilir miyim, bir sıkıntı olur mu?"

"Hayır, hiçbir sıkıntı olmaz. İstediğini yapabilirsin. Artık zaten bu şeyler sır olmaktan çıktı. Zaten ben de bu şeyleri anlat diye yazdırıyorum sana. Neyse..."

"Ne oldu usta?"

"Sonra söylerim."

"Peki usta, buyur devam et."

"O gün Tayyip Bey'i şubeden almıştım. Aslında o da ne olduğunu bilmiyordu. Beni bildiği için peşimden gelmeye devam ediyordu. Arabada bir o, bir de ben vardım. Tayyip Bey sordu:

'Nereye gidiyoruz Mehmet?'"

"Usta senin adın Mehmet mi?"

"Hayır, benim adım Salih ama kod adı olarak Mehmet'i kullanırdım, beni öyle bilirlerdi."

"Anladım usta buyur devam et."

"Tayyip Bey bana sorular soruyordu ama ben hiçbir şey söylemiyordum. Aslında söyleyemiyordum. Çünkü ben de tam manasıyla hiçbir şey bilmiyordum. Ona sadece kutsal bir görev için seçildiğini söylüyordum. O da beni çok zorlamamıştı zaten. Devlet terbiyesi almıştı. Eğer cevap verilmiyorsa susması gerektiğini biliyordu. Sonunda Erbakan Hoca'nın tarif ettiği yere gelmiştik. Gözden uzak bir yerdi. Bizi karşılayanlar hiç tanımadığım kişilerdi. Tayyip Bey bana şaşkınlık ve merak ile bakıyordu ama ben de en az onun kadar bilgisizdim bu olanlar karşısında. Ta-

bii burası Erbakan Hoca'mızın tarif ettiği yerdi ama yine de çekinmiştim. Hemen silahıma davranacaktım ki karşımdaki adam, 'Biz Fatih'in meşalesini taşıyanlarız' dedi.

Sonra onun yanındaki diğer adam söze girdi.

'Biz Ulubatlı Hasan'ın İstanbul'a diktiği sancağız.'

'Biz Alparslan'ın Anadolu'ya sürdüğü atın üstündeki neferleriz.'

'Peki, söyle sen kimsin?'

Olayı anlatmıştım ve cevap verdim.

'Biz bu meşalede yanmayı göze almış iki garibiz.'

'Yanındaki de garip midir?'

'Yanımdaki zengindir, içeri girince garip olacaktır.'

'Garip olacağından haberi var mıdır?'

'Garip olan sizleri bilir ama garip olacağını bilmez.'

'Peki, elbisesi ne renktir?'

'Beyazdır.'

'Gönlündeki ne renktir?'

'Biraz siyahlık olsa da kısa süre içinde o da beyazlayacaktır.'

'Ya beyaz olmazsa?'

İşte evlat, o an öylece durdum. Tayyip'e baktım, sonra, 'Eğer gönlündeki beyaz olmazsa göreceği şey benim elimle karanlıktan başka bir şey olmayacaktır' dedim."

"Usta lafını bölüyorum ama tam anlayamıyorum konuşulanları. Biraz açar mısın?"

"Evlat, beyaz elbise kefendir. Tayyip Bey bu işe kefeniyle çıkmıştır. Ama o zamanlar siyasette yeni olduğu için, gönlündeki tam manasıyla bir kefen değildi. O gün ben orada söz vermiştim. Eğer gönlündeki de beyaz olmazsa bizzat benim kurşunumla ölürdü. Hamdolsun, böyle bir şeye beni mecbur etmedi."

"Buyur usta, devam et."

"Ardından evlat içeri girdik. Erbakan Hocam karşıladı bizi. Tayyip Bey bu arada ne olduğundan habersiz bir şekilde hareket ediyordu. Erbakan Hocam bana selam verdikten sonra Tayyip Bey'in yanına geçti. Ellerini Tayyip Bey'in omuzlarına koyup, 'Hoş geldin Tayyip'im' dedi.

Tayyip Bey bu arada Erbakan Hoca'nın elini öpecekti ama Erbakan Hoca hiç yapmadığı bir şeyi yapacak ve elini geri çekecekti. Tayyip Bey şaşırmıştı, ben ise doğal karşılamıştım."

"Niye ki usta?"

"Evlat, Erbakan Hoca devlet terbiyesi almış biridir. Kendi makamından üstte olan birine saygılı bir şekilde davranır. Nitekim artık Erdoğan'ın alacağı görev, tüm görevlerden öte bir şey olacaktı."

"Neydi görev?"

"Hele sabret anlatalım. Erbakan Hoca o gün Tayyip Bey'i evin içine aldı. Aslında tam manasıyla bir ev denmezdi ya neyse. Tabii arkalarından ben de girdim. Odada benden başka iki kişi daha vardı. İçeri girdiğimizde odada toplam beş kişi vardı. Bir süre sonra bunlardan biri çıktı ve içeride dört kişi kalmıştı. Tayyip Bey ile Erbakan Hocam diz üstü oturdular. Biz ayakta bekledik. Bu arada Erbakan Hoca, Tayyip Bey'e bakıp, 'Tayyip'im 40 yıllık bir plandan bahsetmiştim sana hatırlar mısın?' diye sordu.

'Evet hocam.'

'Tayyip'im artık bu planın üçüncü adımına geldik. Benim görevim bir bakıma bitti, artık sıra sende.'

'Bende mi?'

'Tayyip benimle devlet içinde mevki makam elde ettik. Devletin asıl fertlerini devletin içine koyduk. Sırada bu milletin evlatları olmayıp bu devletin içinde yer alan pislikleri temizleme vakti. İşte bunu sen yapacaksın.'

'Hocam sizin başarılı olmadığınız şeyi ben nasıl yapacağım?'

'Yapacaksın çünkü sen artık bizden değil, onlardan olacaksın.'

'Onlardan olmak mı?'

'Evlat, Hz. Musa'nın hikâyesini anlattı mı baban sana?'

'...'

'Belli ki babanı tam dinlememişsin. Dur bir de benden dinle. Tayyip'im, Hz. Musa'yı Allah bildiğin gibi firavunun elinde büyütmüştü. Firavunun elinde büyütmüş ve zamanı geldiğinde ise firavunun karşısına dikmişti. Şimdi bu planı biz uygulayacağız. Tayyip sen artık bir Musa'sın ve buradan çıktıktan sonra artık firavunun sarayındaki Musa olacaksın. Firavunların elinde büyüyecek, daha sonra ise firavunların karşısına dikileceksin.'

'Ama hocam, buna inanmazlar.'

'Eğer ben sana hain dersem ve sen de hain gibi yaşarsan inanırlar.'

'Hain gibi yaşamak mı?'

'Evlat, ben şunu öğrendim ki içimizdeki hainler temizlenmeden düşmanla savaşmak hep boşa kılıç

sallamak gibi oluyor. Tayyip'im, biz devlet içinde zaten bizim olanı yine aldık. Şu an kaybetmiş görünebiliriz. Aslında kazandık ama tek kaybımız var, o da kazancımızı kayba çeviren hainlerdir. Senin görevin ise o hainleri temizlemek olacaktır. Onları ben temizleyemem çünkü beni biliyorlar. Seni de biliyorlar ama bundan sonra seni hain olarak bilecekler. Sen hain olarak devleti yönetecek ve bu arada bir bir hainleri temizleyeceksin. Ben sana hain diyeceğim, sen hain görünüp hainleri temizleyeceksin. Bunun için ise ilk başta yanlış bir hamle yapacaksın.'

'Ne yapacağım?'

'Şiir okuyacaksın.'

'Şiir mi?'

'Evet şiir.'

'Nasıl bir şiir?'

Gülüyordu Erbakan Hocam...

YEDİNCİ BÖLÜM

"Büyük bir kalabalık vardı. Ben sessiz bir mekândan olacakları izleyecektim. Hainler oradaydı. Tayyip Bey'in adamı gibi görünen saklı hainlerdi hepsi. Onun küçük bir hatasını bekliyorlardı. Birazdan o hatayı da yapacaktı Tayyip Bey. En sonunda kendini dinleyenlere bakarak Tayyip Bey şu mısraları okumaya başladı:

'Minareler süngü, kubbeler miğfer,

Camiler kışlamız, müminler asker,

Bu ilahi ordu dinimi bekler,

Allahu ekber! Allahu ekber!'

Tamamdı, artık plan başarılı bir şekilde işliyordu, hainler bu şiir için gülüyorlardı. Çünkü bu şiir Tay-

yip Bey'in ipini çekecekti. Onlar önde gülerken, biz de arkalarından kendi planımızın doğru işleyişi için gülümsüyorduk. Onlar bir plan kurduklarını zannediyorlardı. Hâlbuki sadece bizim kurduğumuz planın içerisinde üç beş piyondu bunlar fakat farkında değillerdi."

"Usta bu nasıl bir plan? Bu şiir onu hapishaneye götürdü. Bunu neden göremediniz ki?"

"Evlat, Tayyip Bey'in hapishaneye girmesini isteyen de zaten bizdik."

"Neden?"

"Çünkü o hapishaneye girdikten sonra oradan çıkmak için birilerine muhtaç olacaktı. Tabii Tayyip Bey için zindanda yaşamak sorun değildi. Ama Tayyip Bey bunu böyle göstermeyecekti. Hapishanede durup Amerika casuslarının kulağına bu yerden kurtulmak istediğini fısıldayacaktı."

"Casuslar mı?"

"Mahkûm ve zabıta görünümünde casuslar."

"Anladım."

"Zaten Tayyip Bey daha İstanbul Büyükşehir Belediyesi başkanıyken ABD'ye gitmiş, oradaki kişilerle görüşüp planın ilk adımını atmış ve beni kullanabi-

lirsiniz yeminini onlara vermişti. Nitekim hapishaneye girdiğinde artık ne Erbakan Hoca ne de Erdoğan beraberdiler. İki taraf da birbirlerine aşırı düşmandı. Yani öyle gösteriyorlardı. Artık ABD, Tayyip Bey'in kendilerine çalışacağına inandığı için onun hapishaneden çıkmasına ve siyasette yol almasına izin verecekti. Bunun için onun en büyük rakibini kullanacaklardı: Deniz Baykal'ı. Nitekim bilirsin Erdoğan'ın hapishaneden çıkmasını sağlayan Deniz Baykal'dır. Onun yaptığı, siyasetçiler hapishanede olmamalı açıklamasıyla çıkmıştı dışarı. Sence o açıklamayı Tayyip Bey'i çok sevdiği için mi yaptı?"

"Tam tersi emir aldığı için!"

"Onu bilemeyiz evlat."

"Neyse usta, anladım ben zaten, sen buyur."

"Evlat, Tayyip Bey hapishaneden çıkacaktı ve partinin başına gelecekti. Partinin başına gelmişti gelmiş olmasına ama yüzlerce hain doluydu parti ve buna sabretmeliydi. Eğer o hainleri partiden atmaya kalkışırsa, Erdoğan'ın oynadığı oyun belli olurdu. O da bu yüzden tüm bu olanlara karşı sadece sessiz kalacaktı. Gözlerinin içlerine bakacak, onlarla yemek yiyecek, onlara sırrını açacak ama zamanı geldiğinde de hepsinin üzerini çizip atacaktı. Önce devletin içindeki ikinci hain grubu temizleyecek ve ardından bu hain-

leri devletten atacaktı. Bu mücadelede Abdülhamid'in uyuyan hücreleri uyanarak Erdoğan'a biat edecekti."

"Usta kimdi bu hainler dediğin?"

"FETÖ'cüler..."

"Ne?!"

Bu arada ustanın telefonu çaldı.

"Ah evlat, bir dakika, telefonum çalıyor."

"Buyur usta sen."

"Alo, evet bir dakika... Bekle."

Usta oturduğu yerden kalkıp gençten biraz uzakta konuşmasına devam ediyordu. Genç ise ne olduğundan habersiz sadece bakıyor ve ustanın o son dediği cümleyi düşünüyordu. Gerçekten bildiklerimizin tam tersi miydi? FETÖ Erdoğan'ı değil, Erdoğan mı FETÖ'yü kullanmıştı? Bak ya, telefon da tam zamanında çalmıştı. İşte usta geliyordu.

"Ne oldu usta böyle? Kimdi arayan yani pardon, doğrusu bana ne değil mi sen buyur devam et."

"Sakin ol evlat, sakin ol. Benim şimdi önemli bir işim çıktı, bir iki saatliğine gidip gelmem lazım. Sen şimdilik burada oyalan, kitaplarıma bak istersen. Ben işimi görüp geleceğim."

"Usta, şu FETÖ'yü anlatıp gitseydin bari."

"Geleceğim evlat, sabret. Kısa bir işim var, sen kitaplarımla oyalanadur."

"Eyvallah usta, öyle olsun. Lütfen beni çok bekletme."

Güldü usta gencin bu haline.

"Ne o, yoksa yalnız kalmaktan mı korkuyorsun?"

"Usta..."

"Neyse, hadi görüşürüz. Sana gerekli şeyleri hatırlatmama gerek yok sanırım. Kapıyı kimseye açma, biri gelse bile bakma."

"Tamam usta, tamam, biliyorum."

"Hadi Allah'a emanet ol."

Usta dışarı çıkmıştı. Arabasına binip uzaklaşmaya başladı. Genç ise evde tek başına kalmıştı. Bari şu kitaplara bakayım dedi kendi kendine. Bakalım bu evde daha neler var neler... Raflarda gözünü gezdirirken bir kitap takıldı gözüne. Yaklaştı kitaba, aldı raftan. Adı "Davam" idi. Yazarı kimdi peki? Gözleri kitap üzerinde yazarı arıyordu ama Necmettin Erbakan'dan başka isim görmüyordu. Ne yani, bu onun kitabı mıydı? Bak şimdi iyice merak etmişti. Acaba bu anlatılanlar orada da yazıyor muydu? Şöyle bir içini karıştırdı kitabın fakat bu anlatılanlar yazmıyordu. Aslında en

normali zaten bu olsa gerekti. Bu anlatılanlar yazılmış olsaydı, bu planların ne önemi olabilirdi ki? Genç, kitabın içini karıştırırken altı çizili onlarca satıra denk geliyordu. Belli ki usta bu kitabı hatmetmişti. Sonra gözü 8. sayfada altı kırmızı kalemle çizilmiş bir cümleye takıldı. Cümle aynen şöyle idi:

"Yine standartlara uygun olmadığı gerekçesiyle reddedildi. Tabii ki mesele aslında standart meselesi değildi. Mesele, Türkiye'nin şeftali yerine, motor üretmek istemesiydi."

"İşte bu!" dedi genç kendi kendine. Ne kadar isabetli bir cümleydi bu. Yıllardır bundan dolayı engellenmişti zaten Türkiye. Menderes, Özal, Eşref Bitlis, Yazıcıoğlu, Erbakan Hoca, Sultan Abdülhamid Han ve aslında daha niceleri... Kim vatan için bir iş yapsa, vatansızlar tarafından yok ediliyordu. Aslında Erbakan Hoca'nın bu sözü ne de uygun ve kaliteliydi bu konu için. Genç okumaya devam ediyordu. Sayfa 14'e gelmişti. Yine altı çizili bir cümleyle daha karşılaşmıştı. Anladığı kadarıyla o zamanlar mühendis olan Erbakan Hoca kendi motorlarımızı kendimiz üretelim diye teklif sununca, o zamanın dışişleri bakanı şöyle cevap veriyordu:

"Üretemeyiz efendim! Üretemeyiz! Bu yol açılırsa ve biz yerli üretim yapmaya başlarsak, ithalat yaptığımız ülkeleri gücendiririz."

"Yuh be!" dedi genç kendi kendine. Ulan sırf başka milletlere yalakalık yapmak için kendimiz yerli üretimden vazgeçtik ha... Yazık be! Hakikaten bazen bu millet yine iyi ayakta kalmış diye düşünüyordu genç. Bu kadar haine ve satılığa rağmen hâlâ ayakta kalabildiyse bu millet, ancak ecdadımızın hürmetinedir. Bin yıldır İslam'ın sancağını taşıyan ecdat hürmetine... Genç sayfaları bir bir çevirip okumaya devam ediyordu. Bu arada birden kapı çaldı. Genç bir anda sessizleşti. Kapı ardı ardına çalıyordu. Genç, ustadan tembihlendiği için çıt bile çıkarmıyordu. Ama yavaşça kapının yanına geldi. Zil hâlâ çalmaya devam ediyordu. En sonunda dışarıdan bir ses geldi.

"Evlat hiç sessiz olamıyorsun be! Tahtanın gıcırtıları senin kapının ardında olduğunu çok belli ediyor."

Evet, bu ustaydı. Genç hemen kapıyı açtı. Usta çok erken dönmüştü. Genç hayretle sordu:

"Usta çok erkencisin?"

"İşim erken bitti evlat. Aslında işim olmadı bile."

"Ne oldu ki usta?"

"Hiçbir şey."

"Hakikaten ne oldu usta?"

"Evlat, biz sana devlet terbiyesini anlatmadık mı?

Devlet terbiyesinde cevap verilmiyorsa, senden büyüğüne soru sorulmaz, bilmez misin?"

"Ama ben devletten değilim ki usta."

"Her Türk bir devlettir evlat. Hepimiz ölsek de sen tek başına devlet olacak ve intikamımızı alacaksın."

Genç bu söz üzerine susmuştu. Çünkü ustayla laf yarışına asla girilmezdi. Bunun için değil kırk fırın, binlerce fırın yesen olmazdı. Usta da zaten çok uzatmadı. İçeri girildi. Paltosunu çıkarıp yatak odasına girdi. Belli ki bir şey vardı. Ses etmedi genç, elindeki "Davam" kitabını masaya koyup ustayı beklemeye başladı. Beş dakika bekledikten sonra usta çıkıp geldi odadan, elini yüzünü yıkayıp yine koltuğuna oturdu. Masadaki "Davam" kitabını görünce eline alıp kitaba bakarak, "Eee kitapta ne buldun? Benim anlattıklarımı bulamadın değil mi?"

"Valla usta, aslında o niyetle kitabı aldım ama yine de çok daha güzellerini buldum."

"Az çok tahmin edebiliyorum ne bulduğunu. Her neyse belli ki kitabı bu kadar kısa sürede bitiremedin. Bu kitabı da bugün al götür, okursun. Peki, dün sana verdiğim 'Bilim Tarihi Sohbetleri'ni okudun mu?"

"Usta, biliyorsun dün, bugün konuştuklarımızdan ötürü kafam çok dağınıktı, o yüzden hiçbir şey okuyamadım."

"Anladım, o zaman bugün okursun."

"Okurum usta."

"O zaman biz anlatmaya devam edelim..."

"Buyur ustam, tabii ki..."

"Bu arada nerede kalmıştık biz?"

"Usta FETÖ olayına girecektin."

"Hah hatırladım..."

"Usta, çayını tazeleyeyim mi?"

"Bardakta çay mı var ki tazeleyeceksin evlat? Hay kelime fukarası evladım benim."

Gülüşmeler eşliğinde genç çay doldurmaya başladı. Bu arada usta söze girdi.

"O gün Tayyip Bey çetin bir mücadeleye girecekti. Tabii ben olamayacaktım yanında. Bundan sonra kendisi yürütecekti bu işi."

"Peki, FETÖ meselesi ne usta?"

"Evlat, FETÖ 10 yıllık bir mesele değil. Devlet içine sızmış 40 yıllık, belki daha da eski lanet bir plan. Erbakan Hoca onunla çok mücadele etti ama etkisiz kalıyordu. Çünkü devlet içine öyle girmiş bir haldeydi ki onu oradan çıkarmak hiç kolay değildi. Onunla savaşırken bir yandan diğer hain darbeci tabaka

saldırıya geçiyordu. Bu iki Truva atıyla savaşmak hiç de kolay değildi. İşte bunun için önce biri yok edilecek, ardından diğeri... Bunu için düğmeye basılmıştı. Hemen harekete geçilmiş ve FETÖ ile içli dışlı olunmuştu. Zaten ABD ile içli dışlı olmak demek FETÖ ile de içli dışlı olmak demekti. Çünkü o ABD'nin Türkiye'deki tasmalı itiydi. ABD bir iş göreceği zaman onun havlamasını sağlardı. Sana anlattıklarımın çoğu, belki de nerdeyse hepsi onun eliyle olmuştu."

"Nasıl yani bu kadar mı etkililerdi?"

"Hayır, onlar daha fazlasıydı."

"Vay be usta, bunu bilmiyordum."

"Bir sen değil evlat, çoğu kişi bilmiyordu. Nitekim Erbakan Hoca bir sözünde ne diyordu? *'Eğer FETÖ'nün okullarına çocuklarınızı gönderirseniz, İsrail'e asker yetiştirmiş olursunuz.'* Aslında derin akıl, onun nasıl bir lanet olduğunu çok iyi biliyordu ama öncelikle birinci cephe halledilmeliydi. Bunun için Erdoğan artık ABD'nin uşağı gibi yaşamaya devam ediyordu. Saraydaki Musa, görevi için gün gün adım sayıyordu. Bu arada nice tavizler veriyordu. Artık askeriye toplanmıştı. Tabii bu, şimdi çok önemli değil ama o zamanlar çok önemliydi.

O zamanlar devleti siyasetçiler değil, âdeta asker

yönetirdi. O gün milli güvenlik kurulu toplantısı yapıldıktan sonra herkes dışarı çıkmıştı. İçeride bir Erdoğan, bir de üst rütbeli askerden biri kalmıştı. Şu an kim olduğunu tam bilmiyorum yani hatırlamıyorum. Asker, Tayyip Bey'in yanına geldi ve yanındaki sandalyeye oturdu. Ardından bacak bacak üstüne atıp Tayyip Bey'e baktı. O sessiz bir şekilde kendini tutuyordu. Aslında böyle olaylara gelemezdi ama sabretmeliydi. Üst rütbeli asker, Tayyip Bey'in üzerinde gözlerini bir süre daha gezdirdikten sonra, 'Ne oldu? Çıkardın mı gömleği?' diye sordu.

Tayyip Bey sessiz bir şekilde gülümseyerek baktıktan sonra askere dönüp, 'Biz o gömleği çoktan çıkardık. Artık onların yolu ayrı, bizim yolumuz ayrıdır. Biz artık medeniyetin yolundan ilerleyeceğiz' cevabını verdi."

"Usta, sözünü bölüyorum ama ne gömleği?"

"Evlat, o zamanlar Erbakan Hoca tarafları için Milli Görüş gömleğini giydi derlerdi. Yani o üst rütbeli asker orada alttan alta Tayyip Bey'e 'Artık Erbakan Hoca'nın yolunu bıraktınız mı?' diye soruyordu. Eğer Erdoğan o gün orada hayır biz hâlâ o dava yolunda ilerlemekteyiz deseydi, seçildiği o hafta iktidardan indirilirdi. O rolünü oynamaya devam edecekti. Erdoğan'ın o cevabından sonra o üst rütbeli asker Er-

doğan'ın kulağına yaklaşıp, 'Sakın ola bizle oynama. Efendilerine yani o eski efendilerine eğer görürsen söyle, bizler bu ülkenin sahipleriyiz' dedi.

Tayyip Bey sadece susuyordu. Aslında orada ona gereken ceza verilmeliydi ama susacaktı. Anlayacaktı devletin sahipleri olmaz ancak yöneticileri olur. Devletin sahipleri her zaman birdir. Sadece bazı zaman olur devlet işgal edilir ama devletin asıl sahipleri yine dirilmek için gün bekleyecektir. Zamanı geldiğinde devleti işgal edenleri öldürür, bu işe maşa olanları ibret-i âlem olsun diye rezil ederek öldürürdü."

"Hakikaten zor bir iş usta."

"Devlet yönetmek zaten kolay değildir evlat. Hele devletin asıl sahiplerinin emriyle sabrede sabrede yönetmek hiç de kolay değildir."

"Eyvallah usta."

"O günler öyleydi. O gün oradan üst rütbeli asker çıktıktan sonra Erdoğan da bulunduğu yerden ayrıldı. Onunla oradan ayrıldık."

"Senin görevin neydi usta?"

"Ben görünür biri değildim. Aslında çok önemli olabilecek bir şekilde görevim yoktu ama o vakitler için önemli sayılırdım. O gün ABD'ye gittim."

"Tayyip Bey'le mi yani Erdoğan'la mı?"

"Hayır, kendim gittim."

"Ne için?"

"Hele sabret evlat, anlatacağım."

"Affedersin usta, buyur."

"O gün ABD'ye gitmiştim çünkü artık dünyanın dört bir yanındaki uyuyan hücreleri uyandırma vakti gelmişti."

"Dünyanın dört bir yanında uyuyan hücreler mi?"

"Ne sandın evlat... Bu derin aklın sadece Türkiye'de mi uyuyan hücreleri var zannedersin? Dünyanın dört bir yanına yayılmıştır bu. Zamanı geldiğinde de uyandırılır habersizce uyuyanlar."

"Habersizce uyuyanlar derken?"

"Yani kendisinin derin bir töre namına çalıştığını bilmeyenler?"

"Nasıl yani? Bilmiyorlar mı onlar bu iş için yaşadıklarını?"

"Bilmezler evlat. Asla bildirilmez, zamanı gelmeden önce ama gizli gizli yetiştirilir ve o bunun farkında bile olmaz. O sadece okuduğunu ve hayatını yaşadığını zanneder. Bazen ona görev hiç verilmez yani gerek kalmaz. Tabii bu bizde yoktur. Her köklü dev-

letin kendine göre bir derin devleti vardır. Kimininki 1000 yıllık, kimininki 1500, kimininki de bizim gibi 2300 yıllık bir kadim sırdır. Buna lügatte 'devlet aklı' derler. Ama gerçekte Heyet diye okunur. Yani başka bir addır. Fark etmez hangi adla anıldığı. Önemli olan sana verilmek istenen mesajdır. O gün ABD'ye geldiğimde bir taksi beklemeye başladım. Gelen dördüncü taksiye bindim. Bir siyahi idi. Nereye diye sordu, sustum. İngilizce soruyordu çünkü. Ardından ben Türkçe, 'Nereye gider bu taksi? dedim.

Türkçe cevap verdi o siyahi.

'Yolu uzundur.'

'O zaman süresin...'

'Eyvallah.'"

"Usta bu kim?"

"Derin aklın bir adamı. ABD'de böyle saklanan nice ajanımız var bizim."

"Usta ama siyahi değil miydi adam?"

"Evlat bizim meselemiz sadece Türkleri ilgilendiren bir mesele değildir. Bizim kurtuluşumuz demek ümmetin kurtuluşu demektir. Bu doğrultuda nice farklı ırktan yiğitlerle çalıştık biz. Hem Kuşçubaşı Eşref'i unuttun mu? Onun yanındaki Musa hangi ırktı?

Hatta lakabı 'Zenci Musa' değil miydi zaten?"

"Doğru usta, bir an işte..."

"Evlat, görüyorum ki içinde biraz ırkçılık var. Tamam, Türk olmakla şeref duy ama evlat şunu unutma ki biz ne Müslümanlık'tan önce Türkçülük için savaştık ne de Müslümanlık'tan sonra sadece İslam için. Biz her daim mazlum için kılıç salladık. Kimi zaman oldu içimizden zalimler de çıktı fakat sen de çok iyi biliyorsun ki hepsi o yıl toprağa kum oldu. Evlat şunu unutmayasın ki artık biz Türkler diye bir şey yok. Biz Müslüman Türkler diye bir şey var."

"Eyvallah usta, tamam, üzerime çok gelme, gençliğe ver."

"Hadi öyle olsun. Neyse, o gün o taksiyle giderken olanlar hakkında bir bir malumat aldım taksiciden. ABD'nin bu konu hakkındaki fikirlerini, Erdoğan'ın gelmesinin orada oluşturduğu tepkiyi ölçmek istiyordum ve nitekim istediğim tepkiyi de aldım. ABD, Tayyip Bey'i de Menderes ve Özal gibi ABD'ye biat etmiş biri olarak görüyordu."

"Nasıl yani? Menderes ile Özal Amerika'ya biat mı etmişti?"

"Yok hayır, tam olarak öyle değil."

"Nasıl peki?"

"Evlat, şu zamana kadar herkes Amerikancı olarak başa geldi. Yani öyle gelmek zorundaydı. Yoksa kolay kolay o makama gelemez, o makamda tutunamazdı. Buna ters hareket eden bir Erbakan Hoca'ydı. O ABD karşıtı olarak denedi bu işi. Tutunmayı başardı ama bir süreye kadar. Artık o zamandan sonra anladık ki önce içimizdeki Amerikancıları temizlemeden olmayacak bu iş. Hainleri, ülkesi için çalışan o Truva atlarını temizlemeden tekrar bir dirilişin imkânsız olduğunu anladığımız için, biz de planın üçüncü ayağını bu yönde ilerlettik. O taksici ajanın bana aktardığı kadarıyla ABD'nin sahiplerinin üzerinde bu hissi uyandırmıştık."

"Peki usta, böyle bir oyunu hiç mi anlamadılar?"

"Evlat, şüphelenecekleri bir şey yoktu ortada. Yine kullanacakları biriyle karşı karşıya olduklarını düşündüler. Çünkü bu zamana kadar öyle olmuştu. Anlamaları imkânsızdı Türkiye'nin derin aklının onlara bir operasyon çektiğini. Çünkü her istedikleri oluyordu. FETÖ'nün devlet içinde yapılanmasına sabrediyordu ama yine de takibe alıyordu. Şunu fark etmiştik ki evlat, gerçekten FETÖ devlet içine aşırı derecede sızmıştı. Tabir-i caizse bizim Tayyip Bey'le yaptığımız FETÖ'nün içine sızıp devleti kurtarmaktı."

"Devlet FETÖ'nün içine sızdı mı diyeceğiz o zaman usta?"

"Bir bakıma öyle evlat ama önce FETÖ'yü kullanacaktık."

"Nasıl?"

"Şu an açık bir şekilde söyleyemem ama bir kumpasla kullanacaktık. Bilirsin, bu hainler devlet içinde pek sızıntı oldukları kadar, montaj işlerinde ve insanları tuzağa çekip seks veya aile tehditleriyle kişileri ve kurumları kendilerine çekmekte başarılılar."

"Evet de siz ne yaptınız ki?"

"Bunları tam da bu işte kullanacaktık evlat. Devlet içindeki darbeci zihniyeti, yapacağımız sözde darbe operasyonuyla temizleyecektik. Yıl yanlış hatırlamıyorsam 2007 ya da 2006'ydı."

"Anladım hangi darbeden bahsettiğini. Baly..."

"Dur evlat, boşver. İşte evlat o darbeyi aslında bu FETÖ var etmişti. O yalancı darbeyle ordu içindeki darbeci zihniyetler uzaklaştırıldı ve orduya Tayyip Bey'le bizden kişileri yerleştirerek millileştirecektik."

"Ha o zaman öyle bir darbe hazırlığı hiç olmadı. Yani Bal... Pardon usta."

"Neyse söyle evlat."

"Yani Balyoz diye bir şey yoktu."

"Bir bakıma yoktu evlat. Bu ordu içindeki hain

darbeci zihniyetleri temizlemek için bir operasyondu. Bilirsin, Hz. Peygamber savaş hiledir buyurur. Eğer o darbecileri ordudan uzaklaştırmasaydık, her an yeni bir darbe hazırlığıyla hop oturup hop kalkacaktık. Unutma evlat, en önemli yer bir Merkez Bankası, bir de ordudur. Ordu düşman kuklalarının elinde olursa, yaptığın tüm hizmetler tek darbeyle yok olur, yerle yeksan olur. Bunu bilen derin akıl, önce FETÖ'yü kullanarak ordu içindeki darbeci zihniyetleri temizledi. Bu arada biz kendi adamlarımızı bir bir yerleştiriyorduk."

"Peki usta, Erdoğan Amerikancı tavır aldığı vakit, Erbakan Hoca ne yapıyordu? Pardon Erbakan demişim, halk ne yapıyordu? Yani halk Erdoğan'ın bu Amerikancı tavrına sessiz mi kalıyordu?"

"Tabii ki hayır evlat."

"Peki, halkın tepkisi ne oldu?"

"Kötü oldu."

"Yani?"

"Yani evlat, oyunu bilmeyen halk, Erdoğan'ın hain olduğunu düşünüp tekrardan Erbakan Hoca'nın safına dönüyordu. Bu aslında bizim hesap etmediğimiz ama Erbakan Hoca'nın hesap ettiği bir şeydi. Hemen onun yanına gittik. Tabii Tayyip Bey yok. Çünkü

artık onunla görüşemezdi. Benimle birlikte benden daha kıdemli başka biri Erbakan Hoca'nın evine vardık. Böyle olayları onun evinde görüşürdük. Çünkü parti binasında bir hainin olup olmayacağı her zaman şüphe götürürdü. Evinde çok kişi bulunmazdı. Etrafındakiler en güvendikleriydi. Bu yüzden orada görüşürdük. Erbakan Hoca'nın yanına geldik ve ne yapılacağını sorduk.

'Hocam ne yapacağız?'

'Siz yine role devam edeceksiniz. Bu sefer hamle sırası bende. Bu sefer beddualarını milletten Tayyip değil, ben alacağım.'

'Estağfurullah hocam, o ne demek...'

'Öyle Salih'im öyle. Millet bilmiyor oyunu. Bu yüzden Tayyip'ime laf ederler. Ama ben onların daha sinir olacağı bir söz edeceğim. Bu sözle halkın algısı tekrardan eski haline gelecek.'

'Peki, bu algıyı halka nasıl vereceğiz? Bizim pek medyamız yok.'

'Size gerek yok evlat. Zaten Siyonistler benim bu lafımı allayıp pullayıp servis ederler.'

'Hocam, ne söyleyeceksiniz?'

Hiçbir şey demedi o gün. Biz merak içinde sadece

ardından baktık. Ama sonradan anlayacaktık Erbakan Hoca'nın ne yapmak istediğini."

"Ne yaptı usta?"

"Çok geçmeden bir mitinge çıktı evlat. Mitingde ettiği bir sözle planı tekrardan sabit kıldı. Yaptığı ise şuydu: O gün mitinge çıkıp, açıkça anlatmak gerekirse, bu zamana kadar Erdoğan'a oy verenlere Haçlı zihniyeti dedi. Tabii bu söze sinirlenen halk, sen bize bunu nasıl dersin der gibi tekrardan Erdoğan'ın safına geçecekti. Erbakan Hoca, âdeta kendine gelen seçmeni geri itecekti. Hani bazıları diyor ya Erbakan Hoca Erdoğan'a hep hain dedi diye. Aslında bunun için ne derler bilmiyorum, onlara sormak lazım. Bunu insan iki şeyden dolayı yapar, ya aptaldır ki bu yaptığının kendisine gelen seçmeni geri itmek olduğunu anlamaz. Bu birinci ihtimal ki bunun olma ihtimali yüzde bir bile değildir. Çünkü bahsettiğimiz adam Erbakan Hoca'dır ya da ikinci bir ihtimal var, o da sana anlattığım bu olay. Kendine gelen seçmeni itmesi plan dâhilinde olan bir şeydi. Erbakan Hoca'nın bu hamlesiyle halk artık Erdoğan'ın yanındaydı. Plan şu anlık başarılı gidiyordu. Başarılı gidiyordu fakat alttan alta şüphelenmeler de başlıyordu. Ama az kalmıştı. Zaten bir gün bu ortaya çıkacaktı. Ama o zamana kadar bu işe devam edilmeliydi. Edilecekti de. Zaman hızla geçer-

ken, o riskli ve her şeyin artık altüst olacağı zamana gelmiştik."

"Ne oldu?"

"Derin akıl, artık kendini gösterecek ve Tayyip Bey'e destek veren ABD'nin sahipleri aslında kimin oyununa alet olduklarını anlayacaklardı. Yıl 2008. Büyük dünya krizi..."

***

"O gün telefonlar durmaksızın çalıyordu. Çünkü artık büyük bir sıkıntıyla karşı karşıya olduğumuzu iyice anlamaya başlamıştık. Hesap dâhilinde olmayan bir şey gerçekleşecekti."

"Neydi olan usta?"

"Ekonomik kriz evlat. Dünyayı saran ekonomik kriz bizi de sarmıştı. Böyle bir krizin tam da bu dönemde bizi vurması gerçekten çok kötü olacaktı. Tam ayağa kalkacağımız zamanda bunun gelmesi, bizi sıkıntıya düşürecekti. Erdoğan da aslında o gün kara kara düşünenler arasındaydı."

"Ama usta Erdoğan ben hatırladığıma göre bu kriz bizi teğet geçecek, bize zarar vermeyecek diyordu."

"Evlat, ona bu sözü dedirten bir şey vardı da o yüzden diyordu. Yoksa halka moral vermek için değildi onun bu sözü. Bir bildiği vardı o zamanlar, halkın bilmediği bir şey..."

"Ne usta?"

"O gün Erdoğan da, ben de ya da diğer kişiler de ne yapacağımızı sadece düşünüyorduk. Bir çıkar yol yoktu ne yazık ki. Kasada çok açık vardı ve eğer bu açık kapatılmazsa kriz bizi de vuracak ve çok yaralar alınacaktı. İşte bu sırada bir kişi geldi ve kendisi bir Arap'tı. Benimle görüşmek istedi. Ben biraz şüphe duymadım değil hani. Sordum, 'Kimsin?'

'Bir garip...'

'Korumalarına ve şu haline bakınca hiç garip görünmüyorsun.'

'Sen nesin peki?'

'Anlamadım...'

'Sen de garip değil misin?'

İşte o an susup kalmıştım. Çünkü bu adamın derin akıl hakkında ya bir bilgisi vardı ya da bu sistemin bir parçasıydı. Ben yine de anlamamış gibi yaparak sormaya devam ettim.

'Garipten kastın nedir? Bizim paramız vardır hamdolsun.'

'Bizim de var ama bizim garipliğimiz parasızlıktan değildir.'

'Beyaz mıdır elbisen?'

'Kara beyazdır tıpkı senin gibi.'"

"Bu ne demek usta?"

"Kara beyaz elbiseliler, derin aklının sırrı açmayıp sadece sır için aracılık yaptırdığı kişilerdir. O an anlamıştım ki karşımda benim gibi biri vardır. Sonra tekrardan sordum.

'Sen neredensin?'

'Osmanlı'nın 36 vilayetinin bir köyünden geldim.'

'Neresi orası?'

'Katar'dan.'

'Ne istersin?'

'İstersen bunları burada konuşmayalım. Dergâha gelmeniz istenir. Orada size verilecek bir el vardır.'

'Ben mi Erdoğan mı?'

'Tayyip Bey dursun, sadece siz gelin. Tayyip Bey'e bilgiyi siz verirsiniz.'

'Eyvallah.'

Bu konuşmadan sonra o kişi ayrılacaktı ve ben de tekrardan Tayyip Bey'in yanına geçecektim."

"Peki usta kim bu?"

"Hele sabret evlat, anlatacağım. O günün gecesi dergâha gittim, içeri girdiğimde konuştuğum adam da oradaydı. Bu adam anladım ki bizden biriydi."

"Ama usta Türk değil o?"

"Evlat, biz Müslüman olduktan sonra sadece Türklerin abisi değil, tüm âlemin reisi olduk. Hani ne demiştim sana, biz varsak, onlar da var. Biz yoksak, onlar da yoktur. Allah illaki bir kurtarıcı çıkarır, sözüm o yönde değil yanlış anlama ama şunu gördüm ki kaderin kurtarıcılık rolü yine bize verilmiştir."

"Peki usta, ne konuştunuz orada o gün?"

"O gün dergâhın bir meclisine geçtik. Bir zikir halkası vardı, ona katıldık. Ardından o kişiyle gizli bir odaya geçtik. Fakat zikir devam ediyordu. Ardından o Arap dediğim adam benimle Türkçe konuşmaya başladı ve gerçekten iyi konuşuyordu. Hâl hatır ve durum değerlendirmesinden sonra bana bakıp, 'Oluşan ekonomik krizi biliyoruz, size olan etkisini de. Bir önleminiz olmadığını da biliyoruz.'

'Evet, hazırlıksız yakalandık gibi bir şey oldu aslında.'

'Öncelikle bizi buraya getiren şey bizim irademiz değildir, bunu bilirsiniz zaten. Bizi buraya getiren, sizi

buralara getirenlerdir. Hamdolsun bize böyle bir görev verildi, gururluyuz. Bu ekonomik krizden de alnınızın akıyla çıkacağınızı bilesiniz.'

'Ne yapacaksınız?'

'Ekonomide oluşan açığınızı biz kapatacağız.'

'O kadar parayı nasıl temin edeceksiniz?'

'Bu olaya devlet olarak değil, şirketler olarak el atacağız. Sadece biz değil, İslam âlemindeki nice şirketleri de harekete geçirdik. Elbet bize bir zararı olacaktır. Fakat onlar size olabilecek zararın hepimizi toptan etkileyeceğini bildikleri için bu işe razı oldular. Zaten bu işe seve seve giriyorlar.'

'Eyvallah da neden seni yolladılar da doğrudan benimle görüşüp bu bilgiyi vermediler?'

'Çünkü bu açık bir şekilde para aktarımı olmayacak.'

'Nasıl olacak?'

'Gizli olacak. Biz size bir para vermeyeceğiz. Biz size bir uçak dolusu hurma getireceğiz. Siz o hurmaları alıp bankanıza yatıracaksınız.'

'Ya o hurmaların esrarı açık olursa?'

'Efendim iki üç şirketin yapacağı işten bahsetmiyoruz. Devletler üstü bir gücün operasyonundan bahsediyoruz.'"

"Usta lafını bölüyorum ama ne hurması?"

"Evlat anlasana, hurma adı altında para getirilecekti."

"Ha!! Peki usta, bu olay, hani şu o zamanlarda çıkan uçakların içinde hurma vardı haberlerinin çıktığı olay mı?"

"Ta kendisi evlat."

"Ama usta hani gizli kalacaktı? Haberlere bile çıktı. Tabii hatırladığıma göre para meselesi sadece bir komplo teorisi olarak geçiyordu orada ve uçak bir Suud uçağıydı, Katar uçağı değildi."

"Ah be evladım, şu sözümü kesmeyip dinlesen, bu sorularına da cevap bulacaksın ama şu sabırsız halin hep sözüme engel oluyor."

"Pardon usta, sen buyur anlat. Bu arada şuraya not alayım da o zamanlarda çıkan bu konu hakkındaki haberleri tekrar izleyeyim. Haberlerde bulabilirim değil mi usta?"

"Bulursun evlat, bulursun. Tabii benim anlattığım gibi bulamazsın o ayrı. Neyse konuya dönmek gerekirse, o gün ben de bu işin nasıl olacağını sorunca bana anlattı. Bu iş gizli olacaktı. Ama bir kısmı artık açık edilecekti. Artık düşmanlara mesaj verme zamanıydı. Zaten bu ekonomik krizden Türkiye kur-

tulduktan sonra herkes anlayacaktı artık Türkiye'nin bir köle olmadığını ve Erdoğan üzerinden Türkiye'ye operasyon çekmeye çalışanlara karşı tam tersi Türkiye'nin derin aklının bunlara bir operasyon çektiğini. Bu olanlar sonucunda Tayyip Bey çıkıp rahat rahat kriz bizi vurmayacak ve teğet geçecek diyebiliyordu. Nitekim bu krizin üstesinden gelmiş fakat artık savaşı da açık alana çekmiştik. Zaten bir gün bu olacaktı ve bu olay sonucunda oldu."

"Peki usta, bu olaydan sonra ne oldu?"

"Kendilerine operasyon çekildiğini anlayanlar daha da üzerimize geldiler. Ama evlat burada şunu da eklemek istiyorum bu daha yeni anlattığım olay hakkında. Hani bazı kişiler derin aklın olmadığını düşünebilir. Bu yaşanan olay aslında onlara net bir cevaptır. Çünkü aklı olan insan şunu iyi düşünmelidir. Acaba bu şirketleri, bu yerleri böylesine harekete geçiren nedir? Onları bu yöne sevk eden nedir? Bu şirketleri bir anda ayağa kaldıran bir güç yok mudur evlat?"

"Peki ama usta, bu Suud bizden mi yani bir Amerikan kuklası değil mi o?"

"Bak evlat, olayları böyle okuma. Şunu asla unutma, dünyada iki güç vardır. Birinci güç devletlerdir ve bir de ikinci güç vardır ki o da şirketlerdir. Bu kural bu yüzyıl için ve gelecek yüzyıllar için geçerli bir

kuraldır. Suud devletinde de bu kural geçerlidir. Tamam, belki yönetimi kukla bir yönetim, tamam belki çoğu şirket Amerikan kuklası ama yine de Amerikan kuklası olmayan ve Müslümanca bir bakış sergileyen şirketler de var. Bunlar her daim bize yardımcı olurlar. Aynı zamanda ABD'ye biat edenler de ABD'yi sevdikleri için biat etmezler. Bunlar güç kimdeyse ona biat ederler. Eğer güç onlarda ise onlara biat ederler. Ama güç artık bizde de belirmeye başlayınca bize de biat ederler. Bu dünya düzeninin var olan sistemidir evlat. Umarım kafanı çok karıştırmamışımdır. Ne demek istediğimi anlatabildim mi evlat?"

"Anladım usta, anladım."

"Eğer bu konuları daha derinden öğrenmek istersen Ömer Lütfi Mete ile Mahir Kaynak Beyefendilerin kitaplarını oku. Onlar da sana yeni dünya düzeninin perde arkasını anlatacaktır. Tabii onlar biraz ağırdırlar. Onları anlaman için kendini biraz zorlaman gerekir. Zaten belirli bir bilgi kapasitesine ulaştığında, onları da rahatlıkla anlamaya başlarsın. Anladın mı evlat!"

Usta bu son sözü gülerek söylemişti. Genci biraz zorladığının farkındaydı ama alışmalıydı genç bunlara. Çünkü dünyanın var olan bu düzeni hiç okul kitaplarında anlatıldığı gibi değildi. Kılıçların gölge-

sinde var olan savaşlar, artık var oldukları zamanda kalmıştı. Artık bu dünya düzeninin savaşı medya idi, ekonomi idi. Belki biraz da savaştı. Usta bunu gence öğretecekti çünkü genç hakkında çok derin düşünceleri vardı ve zaten bunları ona anlatmasının sebebi de buydu. İşte tam bu sırada genç ustaya bakıp, "Evet usta yarıda kalmıştık. Onlar artık operasyon çektiğimizi anladıklarında ne yaptı?" diye sordu.

"Şu son zamanda yaşadıklarımız oldu evlat. Bu konulara pek girmeye gerek yok aslında. Onları artık daha ileride anlatırız. Aslında sana bu son anlattıklarımı da çok ileride anlatacaktım ama konu konuyu açtı ve senin onu bilmen ve gerçeği öğrenmen bu işi erkene çekmeme sebep oldu. Yani farkında değilim sanma evlat."

"Valla usta, ben de zaten bu konuları merak ettiğim için dur demedim."

Sonra genç biraz gülümsedi.

"Valla sağ olasın ki sen de durmadın."

"Farkındaydım evlat, sana daha ileride anlatacaklarımı er geç zaten anlatacağım."

"Usta, bu arada bu Erdoğan meselesini çok hızlı geçmedin mi?"

"Evlat, çok girmeyelim bu konulara dedim. Sana

o konuda anlattıklarım zaten olan şeyler. Nitekim bunları haber sitelerinde bile bulabilirsin, ben sana ardını anlattım. Kısa kesmeme sebep ise bu konuları sana çok ileride daha detaylı anlatacağım."

"Peki usta, bir şey daha soracağım."

"Buyur."

"Bana bu konuları anlatmana sebep sadece kardeşinin torunu olduğum için mi?"

Güldü usta bu söze. Beklediği bir soruydu zaten bu, genç çok haklıydı. Sadece bunun için anlatılmazdı bunca olay ve sır. Usta bardağından bir yudum daha aldıktan sonra gence bakıp;

"Evlat senin de anlamış olman lazım ki bunlar sadece bir akrabalık bağından ötürü anlatılmaz" dedi.

"Peki, neden anlattın?"

"Evlat, ben bu işe girdiğimde bir tetikçi olarak girmiştim. Yani bana görev verilir, ben o görevi yerine getirir ve unutulurdum. Bizim sloganımızdı bu."

"Yap ve unut."

"İsimsiz kahramanlar gibiydik evlat. Aslında çok ama çok önemli operasyonlar yapardık ama bunu bir biz, bir de devlet büyüklerimiz bilirdi. Uzun süre böyle devam ettim. Ardından devlet içine girmeye başladım."

"Zaten devlet içinde değil miydin usta?"

"Dağları bilir misin evlat?"

"Evet ama ne alaka usta?"

"Dağların bir üstü vardır, bir de altı. Dağlar bir kazık gibidir. Toprağın üstünde yüzde yirmisi, toprağın altında ise yüzde sekseni vardır. Buz dağları da böyledir evlat. Buzdağının görünen kısmı lafından kasıtları da budur. Kısaca sana şunu anlatmak istiyorum ki evlat, devlet içinde gördüklerin sadece o koca devlet dağının görünen yüzüdür. Bir de bunun ardı vardır. İşte devlet odur evlat. Kimse devleti tam anlamıyla bilemez. Çünkü devlet bambaşkadır evlat."

"Bir cumhurbaşkanı bile mi?"

"Değil cumhurbaşkanı, zaman olur devletin derin aklı olan kişiler bile bunu anlayamaz. Devlet başka bir şeydir evlat. Boşuna demiyorlar devlet baba diye. Devlet bambaşka bir şeydir evlat."

"Anlatsana usta şu devleti."

"Anlatırım evlat, sözümüz yarım kaldı ne diyordum ben?"

"Devletin içine giriyorum demiştin."

"Hah hatırladım, en sonunda devlet içine girmiştim. Artık infaz eden, operasyon yapan birisi değil,

tam tersi onlara emir veren ve onları yönlendiren kişi olacaktım. Artık bir kişi değildim. Emrimde binlerce kişiyi birden infaz edebilecek yüzlerce, binlerce kişi vardı. Artık devletin operasyonlarını yapan biri değil, devletin operasyonlarını yazan biriydim. Ben ve benim gibiler yazıyor, devlet operasyon çekiyordu."

"En üst makam siz miydiniz?"

Usta bu söze refleks olarak bir anda kahkaha atıp gence baktı. Sonra biraz bekledikten sonra, "Evlat ben bu sistem içinde ya 30. basamaktım ya da 35. Gel gör ki bu sistem yüz basamaklı bir sistem."

"Peki şu an?"

"Belki 60. basamaktayımdır."

"O kadar çabaya ve yaşadıklarına rağmen mi?"

"Evlat sen bu devleti, bu sistemi, bu töreyi ne zannediyorsun? Belki de daha aşağıda bulunuyorumdur. Ben sana sadece tahmini bir rakam söyledim."

"Peki usta, en üstlerde yer almak mümkün müdür?"

"Elbet mümkündür."

"Peki, bu nasıl olur?"

"Bunu bilemezsin. İnan bu konu hakkında fikir bile yürütemezsin. Zaten bu konu hakkında fikir yü-

rütebileceğin bir sistem olsaydı, o zaman ne ağırlığı olurdu ne de kestiği raconun bir önemi."

"Anladım usta, anladım. Belli ki sen de bir yere kadar konuşabiliyorsun."

"Yok evlat, gerçekten sana anlattıklarım gibi. Saklanması gereken bir şey oldu mu ben zaten sana onu açmam. İnan bu dediklerim böyledir. Bu konu hakkında bilemezsin bir şey. Zaten bilirsen, bu sistemin içinde olman gerekir. Eğer bu sistemin içinde olmadığın halde bunları bilirsen, işte o zaman senin için tek bir hüküm geçerli olur."

"Ne?"

"Ölüm."

"Aslında tahmin etmiştim."

"Bunu tahmin etmek için derin düşünmeye gerek yok. Bu her yerde böyledir."

"Peki usta, sen devletin içine girince ne oldu? Yani ne oldu derken ne gördün ne yaşadın, bunları anlatabilirsin herhalde."

"Sana zaten gördüklerimi, bildiklerimi bu kitap süresince anlattım sayılır evlat."

"Peki usta, burada bitecek mi yani sohbetimiz?"

Güldü usta bu söze. Sonra gence bakıp, "Ne bit-

mesi evlat, ben daha anlatmaya başlamadım bile. Ben sana daha devlet babayı anlatacağım. Burada seninle konuşmama sebep de işte budur. Sen de benim gibi olacaksın. Devletin içinde sen de benim gibi var olacaksın."

"Nasıl yani? Ben de mi istihbaratçı olacağım?"

"Hayır evlat, sen bir istihbaratçı olmayacaksın. Sen, Bordo Berelilerin infaz için isim aldığı kişi olacaksın. Devlette iş yapan değil, bir emriyle binlerce kişiye iş yaptıran akıl olacaksın, benim gibi."

"Usta yani nasıl? Ne demek istiyorsun?"

"Bak evlat, savaşın iki türlüsü vardır. Bir elinde silahla yapılan savaş vardır. Bir de dilini ve beynini kullanarak yapılan fikir savaşları vardır. Kimi zaman olur, silahla savaş yaparsın ama kimi zaman olur dilinle fikir verirsin. Şu zamanda yapılan savaşlar her ne kadar silah savaşları gibi gözükse de aslında hepsi bir fikrin sonucudur. Senin bu yönde ilerlemen için ben sana bunları anlatırım. Davayı sen yürüteceksin."

"Usta ama öne atılıp kâfirleri, hainleri öldürüp temizleyesim geliyor..."

"Evlat, sen şimdi ne dedin? Öne atılmak dedin değil mi? Evet dediğin gibidir, dava öne atılmak demektir. Peki, ben sana bir soru sorayım."

"Buyur usta."

"Senin hiç değerlerine laf edildi mi? Ya da liderin haksız yere eleştirildi mi? Yahut da dinine ve tarihine, ceddine laf edildi mi? Yani bunlar olduğu zaman, sen hiç öne atılarak cevap verip de susturdun mu onları? Ya da ne kadar cevap verebildin?"

Genç, ustanın bu eleştirisine suskunlukla cevap vermişti ama usta durmayıp söze kaldığı yerden devam etti:

"Evet, görüyorum ki o zaman da bu zamanki gibi sustun. Halbuki dava demek öne atılmak demek değil miydi? Hani sen niye öne atılmadın? Bak evlat, bize anlatıldığı gibi değildir bu iş. Sana örnek vereyim. Misal Hz. Peygamber zamanında dava kılıçla yapılırdı. O zaman Hz. Halid bin Velid çıkar ve kim kâfir deyip onunla çarpışırdı. O zamanın davası o idi. Ama Ebu Hanife zamanında ise artık mücadele değişmişti. Artık ortalıkta kâfir yoktu, Müslümanlar vardı ama sapık zihniyetli Müslümanlar vardı. Felsefeyi abartıp haşa 'Allah arşta oturmuyor mu? Nasıl biz onu görmüyoruz?' diyorlardı ya da bazı ayetleri farklı manalara çekiyorlardı. İşte tam da bu sırada Hz. Halid bin Velid'in çıktığını düşünsene... Kılıcını çekip kim kâfir diye bağırsa hiç kimse yok ortalıkta. Hepsi Müslüman. Hatta kâfirlerle çarpışan Müslüman hepsi. Ama o zamanın davasını kim yürütecek?

İşte o zaman öne çıkan Ebu Hanife Hazretleri'ydi. O da aklını kullanarak onları susturuyordu. İmam-ı Azam Ebu Hanife zamanında, Halid bin Velid'in pek işi yoktu. Zamanına göre dava yürütülüyordu. Belki İmam-ı Azam'ın elinde bir kılıcı yoktu ama fikirleriyle insanları zehirlemeye kalkışanların karşısına geçip davası gereğince öne atladı, onları kendi fikirleriyle susturuyor, hadlerini bildiriyordu.

İşte bu zaman için de aslında en önemli olan budur evlat. Eğer vatan için, İslam için bir şey yapmak istiyorsan, şurada burada tembel tembel oturmayıp okuyacaksın ve değerlerine biri laf etmeye kalkıştığı an hadlerini küfür ederek değil fikirlerinle bildireceksin. İşte ben de bundan dolayı seni seçtim. Tamam, belki akrabalık bağı var ama inan seni fikri olarak yetiştirmek adına bunları sana anlatıyorum."

"Eyvallah usta. Ben de zaten bunu fark etmedim değil. Çünkü bunları bir gence sadece içindekileri dökmek için anlatmış olamazdın. Peki usta, bir şey daha soracağım."

"Buyur evlat."

"Usta, hani devlet baba dedin ya, şu anlattıkların zaten devlet baba değil mi? Zaten devleti anlatmadın mı?"

"Bak evlat, önceden de dediğim gibi devlet kelimesi öyle basit bir kelime değildir. Ağır bir kelimedir. Devlet baba kelimesi ise bambaşka bir ihtişamdır. Hele içini gördükçe bambaşka bir hayranlık sarar seni."

"Bunu anlamak için ne yapmak gerekir usta? Hadi ben senden dinliyorum, ya sana ve senin gibilere ulaşamayanlar?"

Güldü usta. Biraz düşünceli bir şekilde ofladı. Sonra biraz dudağını ne söyleyeceğini bilemez gibi büküp gence gülümseyerek baktı. Çayından bir yudum daha alıp gence biraz yaklaştı.

"Bak evlat, sen zannetme ki beni dinleyerek devleti öğreneceksin. Vallahi ben bile önceden dediğim gibi daha yarısını bile öğrenmemişimdir. Belki bu işe merak duyanlar benden tavsiye isterlerse, onlara şunu tavsiye ederim. Öncelikle okusunlar, çok okusunlar ve ardından siyaseti takip etsinler. Köşe yazarlarını çok okusunlar. Gündemin perde arkasını bir nebze onlardan da dinleyebilirler. Ardından dinlediklerini kendilerince analiz etsinler. Tabii bunları yaparak direk bir kazanım elde etmezler. Aradan belki 1 ay, belki 5 ay, belki de 1 yıl geçer ama yavaş yavaş anlarlar devleti. Sadece devleti değil, devletler arası asıl mücadeleyi de anlarlar. O zaman inan çok zevk alarak bu işe atılacaklardır. Çünkü dünya siyaseti bir satranç tahtası

gibidir evlat. Bir o ülke hamle yapıyor, bir diğer ülke. Hem gündemi takip ediyorsun hem de çok zevk alıyorsun bu işten."

"Peki usta, televizyondaki haberler?"

"Evlat, televizyondan ancak üst aklın göstermek istediğini görürsün. Senden yana olan kanallarda bile gerçekleri göremezsin. Onlar da sana bazı olayların ardını söylemez. Onlar günlük olarak senin gazını alırlar. Sırtını sıvazlayıp aman şöyle paşam aman böyle paşam diye senin algını oyalarlar."

"Usta, köşe yazarları da öyle değil mi?"

"Evet evlat, belki yüzde altmışı böyle ama yine de bir nebze bir şey görebilirsin. Yoksa dahası için durmaksızın kitap okuyup bir de iyi bir ajan bulman gerekir."

"Eyvallah usta, anladım."

"Her neyse, hadi kalk seni birine götüreceğim."

"Nereye usta?"

"Güzel bir yere."

"Nereye yani şey pardon usta... Tamam sormadım bir şey, buyur usta."

Usta ile genç evden çıkıp arabaya bindiler. Aslında genç ilk defa ustanın arabasına biniyor ve aslında

ilk defa cami veya lokanta dışında bir yere gidiyorlardı. Genç iyice meraklanmıştı, sabredemiyordu, nereye gittiklerini hemen öğrenmek istiyordu ama ustadan bunu öğrenmişti artık. Eğer cevap verilmiyorsa susacaksın. Şimdi genç bu kuralı da çiğneyip soru da soramıyordu hiç. Neyse dedi genç kendi kendine, artık biraz daha sabredecekti. Usta yolda giderken bir ara gence dönüp, "Hatırlar mısın evlat araba mevzusunu?" diye sordu.

"Neyi usta?"

"Ömer Lütfi Mete'nin anlattığı mesele..."

"Ha evet hatırladım usta. Usta neydi bir daha tekrar etsene..."

"Bu mevzu önemlidir evlat. Bu örneği asla unutma çünkü sana devleti anlatır aslında. Ne yazıyordu Ömer Lütfi Mete o 'İtfaiye Yanıyor' kitabında: *'Devlet bir arabaya benzer. Yöneticileri ise o arabanın tekerleğine... Sen arabaya bakıp zannedersin ki arabayı tekerlekler yönlendiriyor. Tıpkı devlete bakıp devleti yöneticilerin yönlendirdiğini sandığın gibi... Hâlbuki o tekerleği yönlendiren bir dümen vardır. Tıpkı siyasetçileri yönlendiren bir devlet aklı olduğu gibi. O arabanın gitmesini sağlayan bir motor vardır. Tıpkı devlet teşkilatı gibi. O arabanın önünü görmesini sağlayan farlar vardır. Tıpkı devletin önünü görmesini sağlayan devlet istihbaratı gibi.'*"

"Hakikaten derin ve isabet bir örnek usta. Devleti anlama babında inan daha iyisine rastlamadım."

"Ben de öyle evlat."

"Peki usta, siyasetçilerin hiç mi etkisi yok?"

"Olmaz mı evlat, tabii ki var."

"Nasıl bir etkileri var peki usta?"

"Evlat, şimdi o arabanın tekerleğini düşün. Eğer o tekerlek böyle patlamış ya da eski bir tekerlek olsa araba yürür mü?"

"Biraz zor. Hele patlamışsa imkânsız."

"İşte devlet de böyledir evlat. Eğer eski, patlak ne bileyim işe yaramaz siyasetçiler gelirse başa, işte o zaman ne motor ne de dümen pek bir işe yarar. O zaman motor ne kadar güçlü olursa olsun yine de araba yürümez. İşte bu yüzden dış güçler hep kötü, kalitesiz patlamış tekerlekleri bizim devlet arabamıza taktı. Motorlarımız sağlamdı ama gel gör ki teker işi bozuyordu. Biz de her daim Menderes gibi, Özal gibi, Erbakan gibi kaliteli tekerler taktık hep devlet arabasına. Ama onlar da durmaksızın kendi markalarını o tekerlere dayattı. Başarılı olamayınca, hemen o tekerleri seçimlerle çıkartıp kendi tekerlerini takmaya çalıştılar. Ama millet buna izin vermeyince, bu sefer de tekerleri patlattılar. Yani anlayacağın, siyasetçiler öyle

süs niyetine durmazlar. Onlar aslında kader noktasıdırlar. Devlet içinde, devletin aklı içinde varlıkları pek önem arz eder. Evet, sanırım biraz kafanı yaktım gibi evlat."

"Yok usta, o kadar da bilinmezlik içinde değilim."

"Ah bir de şu cümleleri doğru kullansan."

"Niye ki usta, ne oldu?"

"Bilinmezlik öyle basit bir kelime midir zannedersin evlat. Bilinmezlik, bilinmezlik... Neyse..."

"Usta seninle şöyle ilim yayan bir fikir kitabı da yazalım ne dersin?"

"Yazarız evlat, yazarız. Ömrümüzün sonuna değin yazarız. Artık beraberiz zaten. Azrail bir gün kapımızı çalana değin yazarız. Her ne ise bak geldik sayılır."

"Neresi usta?"

"Şu binanın alt tarafı."

"Usta burası Rampalı."

"Hah aynen evlat. Konyalı olamadığımdan unutuyorum bazen yer isimlerini."

"Yok usta, yaşlanıyorsun sen."

"Ben?"

"Valla usta, birinin sana bu gerçeği demesi lazımdı."

"Evlat, ben sana böyle gerçekler mi açıklıyorum?"

"Usta, tamam sakin ol."

Genç bu sözü ustanın da gülümsemesiyle gülerek söylemişti. Daha sonra usta girdi söze.

"Kurt kocayınca..."

"Anladım usta, anladım. Neyse ben çok konuştum zaten hadi inelim."

"Hadi bakalım."

Genç ile usta Rampalı'dan içeri girdi. Kapı girişinde bekleyen genç kitapçılar, buyurun abi, yeni kitaplarımız var, yardımcı olabilir miyiz diyerek, usta ile beni ve aslında oradan geçen herkesi çekmeye çalışıyordu içerilere. Aslında genç oradan az kitap almamıştı. Severdi orayı. Gençken gençlik kitaplarını bulurdu orada. Tamam, şimdi de gençti ama olsun artık olgunlaşmıştı. Artık o yerdeki kitaplara pek bakmıyordu. Daha derin kitapları inceliyordu.

Her neyse dedi genç ve usta ile içeri girdi. Ardından belki burada yeri yazılmayacak olan kitapçıya girdi. Çok matah bir kitapçı değildi ama ağırlığı vardı. İçeri girdiğinde fazla yaşlı olmadığını anladığı dükkân

sahibi adam karşıladı. Adam ellerini açıp, "Ooo, garibim hoş geldin. Ne oldu böyle, seni ne attı buralara? Yoksa yine zenginlikten vazgeçirtmeye mi geldin?"

"Yok garip abi yok. Biz de zenginiz artık. Seni vazgeçirmeye gelmedim. Bir zengin var, onu garip edeceğiz ne dersin?"

O anda kendisinden büyük ama ustanın abi demesine rağmen ustadan küçük olduğu anlaşılan adamın üzerine attığı bakışla kendisini toparladı bir anda genç. Tamam ama neden usta ondan büyük olmasına rağmen ona abi diyordu ki? Aralarında geçen muhabbetten şu anlaşılıyordu ki bu adam da kesin sistemden biriydi. O bu düşüncelerle kendisine bakan adama kafasını sallayarak selam verirken usta da genci tanıtıyordu.

"Bu sana bahsettiğim kişi."

"Şu kayıp yeğen ha?"

"Aslında kayıp amcanın yeğeni demek daha doğru olsa gerek abi."

"Eee genç, hiç sesin çıkmıyor. Yoksa dilsiz misin sen?"

"Yok efendim, dilim var, yani dilim var derken şey, Selamünaleyküm."

"Hay Allah iyiliğini vermeye. Hele sakin ol. Tamam ustanla muhabbetimiz biraz farklı olabilir ama inan ben de sadece bir garibim. Ya sen nesin?"

"Biz de garibiz inşallah."

"Yo sen garip değilsin. Sen biraz zengin gibisin. Hele sabret bakalım, biz bu garipliğe gelesiye değin ne bedeller ödedik."

O anda usta girdi söze, "Eee abi, bizi ayakta bekletmek için mi kapını açtın?" diye sordu.

"Hele bir dur be garibim. Baksana bir zengin bulmuşuz, izin ver de konuşalım. Hadi gelin oturalım ya da siz oturun ben bir çay demleyeyim."

"Eyvallah abi."

Yeni tanıştıkları, adam rafların ardındaki bölmeye geçip çayı tüpün üzerine koydu. Bu arada genç ustaya bakıp, "Usta bu adam senden küçük değil mi?" diye sordu.

"Evet küçüktür."

"Peki usta, ne diye abi dersin?"

"Erbakan Hoca Tayyip Bey'e neden elini öptürmediyse, ben de ondan İsa'ya abi derim."

"Anladım usta."

Ustanın bu cevabıyla adını yeni öğrendiği İsa Bey,

gencin gözünde daha bir büyümüştü. Ustadan daha kıdemli biriyle tanışmak gerçekten başka bir muhabbet, başka bir gizem getirecek hissi uyandırıyordu gençte. Hâlbuki buradan çok sefer geçmiş olmasına rağmen hiç de dikkatini çekmemişti burası. Zaten adam da öyle dikkat çekici şeyler yapmıyordu. Belli ki burayı oyalanmak için açmıştı. Şahsen böyle birini bir saatçi ya da bir ney üfleyen ya da başka bir sırlı âlemde bekliyordu ama sonradan düşünmüştü ki yaşadıkları bir film değil, hayatın ta kendisiydi. Böyle şeyler filmlerde ya da dizilerde olurdu. O bu düşünceler içindeyken, İsa Dayı gelmişti. Ona da İsa Dayı olarak bakması çok garip oluyordu. İsa Bey mi deseydi ya da İsa Usta... Yok, o zaman ustanın pabucu dama atılmış gibi olurdu. Bu arada adam koltuğuna oturup gence bakarak, "Eee evlat, ustan sana nelerden söz etti?" diye sordu.

Genç, ustaya baktı, usta ise sessizdi. Sonra genç söze girdi.

"Valla bayağı şeyden bahsetti."

"Hmm, aklında bayağı şey kaldı o zaman."

"Yani öyle böyle Allah'a şükür."

"Vay vay, aldığın bilgilerle idare etmesini de biliyorsun."

Usta bu söze gülmüş ve o da konuşmaya dahil olmuştu.

"Hafıza biz söz ettik. Sonra söz devlete geldi. Bir iki söz daha ettik ama bir yere kadar, daha fazlasını istedi, biz de sana getirdik."

"Garibim, biz sanki devleti çok iyi tanırız da..."

O arada heyecanla genç söze girdi.

"Ne kadar tanırsanız tanıyın, onu anlatın, o da yeter bana."

Gencin bu sözü üzerine İsa Dayı ustaya bakıp, "Garibim, sen hafıza devlet terbiyesini öğrettiğin kadar töreyi de öğretsene. İki büyüğü konuşurken araya girilmeyeceğini sadece çocuklara mı söylenir sanır hafız?"

"Heyecanlıdır. Yoksa bilir hiç okumasa da töreyi."

Genç bu sözler üzerine adama tabir-i caiz ise gıcık kapar gibi olmuştu. Ama yine de kendini tutuyor ve onu saygıyla dinlemeye devam ediyordu. Çünkü usta gibi birinin böyle birine abi demesi, onun abi denilecek adam olmasını gösteriyordu. Genç, sessizce konuşmaları dinlerken adam gence bakıp, "Unutma hafız, töre önemlidir. Edebi öğretir, adaleti öğretir. Eğer bir yerde töre öğretilmiyorsa, bize düşen o töreyi öğretmektir. Kimi bunu kibar dille yapar, kimi benim

gibi pek sert... Ama şunu da unutma ki demirci, kılıç yapacağı zaman o demiri döve döve demir yapar. Bizim sana sertliğimiz de bundandır bilesin. Sakın yanlış anlama beni."

"Estağfurullah, ne yanlış anlaması. Haddimize mi düşer?"

"Hadi evlat, bana öyle ezberlenmiş cümleler kurma. Bana içindekini yansıtacaksın hep. Ya olduğun gibi görüneceksin ya da göründüğün gibi olacaksın. Bana karşı rol yaparsan benim filmimde sadece bir figüran olarak kalırsın."

Bu söz üzerine genç İsa Dayı'ya bakıp, "Size gıcık kaptım ilk başta. Ama ustamın size abi demesi, size daima bir saygı duymam gerektiğini hissettirdi bana."

"Hah şöyle ol. Ama biraz da yavaş ol. Bizim gibi yaşlılar bazen böyle pek aşırı eleştiriye gelmezler ha. Neyse var mı bana bir sormak istediğin?"

"Aslında yok. Elbet siz açarsınız gerekeni."

"Bak evlat, şunu da söyleyeyim sana. Bize lazım olan ki ustan da söylemiştir fikirdir şu an."

"Peki, bunları bir gence anlatmak, ne bileyim..."

"Evlat, akıl yaşta değil baştadır. Ha belki aklında 'ama aklı da başa getiren yaştır' diye bir düşünce

oluşabilir. İnan bizim sana anlatacaklarımızla değil aklının başına gelmesi, aklını başından götürecektir. Bak ustan bana abi diyor. Çünkü ben ondan çok şey yaşadım ondan küçük olmama rağmen. Belki okuduğun kitaplar, izlediğin filmler sana bu işleri hep yaşlı ve orta yaşlı kişilerin yapabileceğini öğretti ama öyle değil evlat. Bu işi gençler yapar. Genç yaşta bu işe girmek lazım. Şu an üniversite derdi, iş derdi sardı hep gençleri. Hep bu meselelerden uzak kaldılar. Kaldırttı bu sistem. Ne yazık ki sadece bu sıkıntı değil evlat. Eğitim sistemi de böyle. Öyle bir sistem var ki 14 yıl okutup cahil bırakıyor. Ustan da anlatmıştır sana bunları zaten, çok girmeye gerek yok bu meselelere. Her neyse..."

Bu arada usta girdi söze.

"Aynen abi, her neyse. Abi genci sana biraz da bu iş için getirdim. Genci şu senin elemanla görüştüreyim diyorum."

"Kimle, bereliyle mi?"

"Bir sıkıntı var mı?"

"Hayır garibim, ne sıkıntısı olacak. Elbette olur ama şu an operasyonda."

"Yurt dışı mı?"

"Evet."

"Gelir mi çağırsan?"

"Bu aralar olmaz. Bu aralar önemli operasyonlarda ama yakın bir zamanda olur."

Bu arada usta gence dönüp, "Bordo Bereli yetiştiren bir abinden bahsediyoruz. Tabii onun özelliği Bordo Bereli yetiştirmesi değil. Hayatı bir film âdeta evlat. Şu son yirmi yıldır nice operasyona katılmış biri. Çoğunu duymuşsundur belki haber köşelerinde ama ardındaki gizemleri hiç duymamışsındır. Onunla seni bir görüştürelim. Devleti daha iyi tanırsın. Devletin aslında ne olduğunu ve daha nice olayı sır olarak sakladığını anlarsın. Anlarsın ki gördüklerin sadece sana gösterilendir. Aslında sana gösterilmemiş daha nice gizemli operasyonlar ve hamleler vardır. Bunu uzaktan anlatmakla olmaz. Daha yakından bire bir ağızdan dinle. Benden dinlediklerin bu işin yönetim kısmı gibi bir şeydi. Yani son dinlediklerin... Şimdi seni görüştüreceğimiz kişi bu işlerin alt tarafında ama inan devletin kaderini etkilemiş nice operasyonu dinleyeceksin ondan."

Bu arada diğer adam, İsa Dayı söze girdi.

"Evlat haberleri izler misin?"

"İzlerim tabii."

"Peki, ne öğrenirsin?"

"Gündemi, yani ne olmuş filan..."

"Peki, analizlerini nereden yaparsın?"

"Anlamadım efendim."

"Yani diyorum ki haberlerin analizlerini izlediğin kanallardan mı yaparsın?"

"Evet, biraz öyle. Ama ustam da dedi ki..."

"Köşe yazarlarını da oku."

"Mutlaka."

"Peki evlat, televizyondaki haberler ne verir adama?"

"Yani aynı soru gibi ama gündemdeki olmuş olayları verir."

"Bak burada yanıldın evlat. Haberler sana gündemde olmuş olayları aktarmaz. Haberler sana efendilerinin verdiği haberi aktarır. Senin ne kadar öğrenmen gerekiyorsa sana o kadarını söyler. Sen ise bir şeyler öğrendiğini zannedersin. Unutma evlat, haber kanallarının her zaman bir efendisi vardır. Senin tarafını tutan kanalların da efendisi senin desteklediğin efendilerdir. Onlardan bile net bir şey öğrenemezsin. O yüzden haberlerin senin algını yönetmesine sakın izin verme. İşte o zaman gerçekten net bir şekilde fikir yürütebilen birisi olabilirsin. Bize lazım olan da fikir-

dir. Fikirle dost ol evlat. Kişileri eleştirme, kişisel olarak bakma. Olaylara göre durumları değerlendirme, her zaman fikri ara. Hani ne der üstat, *'Küçük beyinli insanlar kişileri eleştirir, orta beyinli insanlar olayları eleştirir ama büyük beyinli insanlar fikirleri eleştirir.'* Bu yüzden bu yolda sana lazım olan her daim fikir olmalıdır. Unutma, her insanın kişisel olarak hatası vardır. Ama ne zaman ki o kişisel hatası fikrî bir hataya dönüşür, işte o zaman git o kişiye hesap sor. Gariplerin hiçbiri çıkıp sana sen kimsin ki böyle hesap sorarsın demez. Çünkü onların önemsediği de fikirdir. Fikir evlat fikir... Bunun için oku evlat, oku. Bizim sana anlattıklarımızın kimi kısmı tecrübe ve yaşamdan bilgiler ama kimi kısmı da var ki okuyarak elde edilmiştir. Unutma 70 yıllık tecrübeyi 20 yaşına kadar okuduğun kitaplarla edinebilirsin. Tabii tecrübe yine de ayrı şeydir, o başka mevzu ama umarım ne demek istediğimi anlatabiliyorumdur."

"Eyvallah. Eyvallah, anladım. Zaten bunları unutmak artık biraz zor olsa gerek. Çünkü görünen o ki bu sistemde kimle tanışırsam tanışayım her halde önce bunları tekrar edecek."

"Aynen öyle evlat. Herkes sana bunu öğüt verecek. Çünkü bu yolda ve hele şu zamanda bize ihtiyaç olan budur. Belki bizden biraz aksiyon tipli şeyler bekleye-

ceksin ama onu biz gerektiği zaman sana vereceğiz. Ardından yine bu mevzulara döneceğiz. Ama şunu da söyleyeyim ki görüşeceğin kişiden bol bol aksiyon dinleyeceksin. Zaten bir Bordo Bereli'den ve hatta ondan da öte olan birinden başka bir şey beklenemez değil mi? Tabii Bordo Bereli deyip durduğuma bakma. Hem bir özel harekatçı hem de bir istihbaratçı."

"Nasıl yani?"

"Evlat, görüşeceğin kişi ne sadece bir Bordo Bereli ne sadece bir özel harekâtçı ne de sadece bir istihbaratçı. Hepsi de aynı kişi."

"İsmi ne bu kişinin?"

Güldü İsa Dayı bu söze. Daha sonra gence bakıp, "Bunu zamanı gelince ustana sorarsın. Hadi şimdi çayımızı içelim. Sen nasıl içiyorsun? Ustan gibi zehir mi benim gibi helva mı içiyorsun?"

"Biraz helvalı olsun."

Genç bu söze gülümsemişti. Çünkü bu muhabbeti en son ustayla yapmıştı. Usta bayağı bir demli içerdi. Genç hem şekerli hem de açık içerdi. Usta ise gence bakıp oldu olacak helva ye evlat derdi. Belli ki bu adam da kendisi gibiydi. Tam böyle düşünüyordu ki adam iki çok demli, bir açık çay getirdi. Genç şaşkın bir şekilde bakınca tepsiye adam, "Bizimkisi biraz

zehirli helvalardan evlat" deyip üç dört kaşık şeker attı kendi çayına. Genç ise sadece gülümsedi, benden daha beterleri var der gibi. Bu arada kitapçıya bir genç geldi. Usta hemen kalkıp genci karşıladı.

"Buyur evladım."

"İyi günler, ben Sherlock Holmes alacaktım."

"Bizde yok evladım."

"Peki, böyle casusluk, istihbarat ile ilgili olan bir kitap var mı?"

"Zaman geçirmek için mi okuyacaksın yoksa bilgi almak için mi evlat?"

"Yani hem zamanımı doldurmak hem de bilgi almak için."

Gencin bu sözüne karşılık adam raflara yönelip bir kitap aldı. Abdülhamid ile ilgili bir kitaptı. Kitaba baktı, sonra gence uzatıp, "Al evladım bunu oku. Ama zaman geçirme, bilgi al" dedi.

"Bu neyle ilgili? Casusluk, istihbarat yani Sherlock Holmes gibi mi?"

"Sherlock Holmes kimmiş evladım? Sultanın casusları onu cebinden çıkarırdı. Bir de sen sultanı düşün."

"Peki, ne kadar?"

"5 TL ver yeter."

"Bayağı ucuz gibi."

"Bu aralar böyle..."

"Teşekkür ederim, hadi hayırlı işler."

Usta, müşterisini uğurladıktan sonra adam hafıza yönelip, "Böylelerini gördükçe içim acıyor be evlat. Sherlock Holmes diye gidiyorlar. Hâlbuki o bir hayali kahraman. Hâlbuki bizde onu cebinden çıkaracak gerçeğin ta kendisi var. Her neyse... Yine de o kitapla bir şey öğrenir bari."

"Peki, bir şey sorabilir miyim?"

"Buyur."

"Kitabı gerçekten çok ucuza vermediniz mi?"

"Evlat, benim için paranın bir önemi yok. Bedava bile verirdim. Ama bedava verseydim o zaman kitabın bir değeri olmaz, genç okusam da olur, okumasam da olur diye rafta bekletirdi. Ama şimdi biraz para verince illa ki o kitabı okuyacak."

"Anladım."

"Her neyse... Hele söyle bakayım ne var ne yok garibim?"

Usta ile adam uzun bir muhabbete başladılar, genç ise arada söze karışıp o da muhabbete dâhil olu-

yordu. Muhabbet akşama değin sürdü ve en sonunda usta ile genç adamla vedalaşıp ayrıldılar. Genç ve usta arabaya bindiklerinde usta gence dönüp, "Bundan sonra bir kitap alacağında direk buraya gelecek ve bir kitap isteyeceksin. O sana en doğrusunu gösterecek. Unutma, önemli olan kitap okumak değil, önemli olan okunması gereken kitabı okumak" dedi.

"Eyvallah usta, eyvallah. Peki şu adam kimdi?"

"Hangisi?"

"Hani şu ne sadece istihbaratçı ne sadece..."

"Ha tamam, hatırladım. Evlat o İsa Abi'nin adamlarından biri. Yani adamlarından dediğim, onun eğitiminden geçmiş biri. Onunla içli dışlı. Seni o kişiyle görüştürmek istememiz bu işleri daha derinden görmeni istememizden ötürüdür."

"Peki usta, kim bunlar?"

"Evlat, bunlar devletin öz ama resmî olarak olmayan evlatlarıdır."

"Resmî olmayacak şekilde yaşarlar yani?"

"Aslında tam olarak öyle denmez. Devletin emriyle iş yaparlar. Operasyon çekip infaz ederler. Yani paralı tetikçi değildir bunlar, yanlış anlama."

"Peki usta, neden devletin resmiyetinde yoklar?"

"Unutma evlat, her devletin resmî olmayan orduları vardır. Bunlar resmî olmayacak bir şekilde operasyon yaparlar. Nice ülkelere girip çıkarlar. Yakalandıklarında ise devlet tarafından üzerleri çizilir. Zaten onlar da bunu göze alarak bu işe girerler."

"Nasıl operasyonlar bunlar usta?"

"Belge alımı, istihbarat birimini basma, düşman karargâhını basma ve infaz..."

"Peki, nasıl basarlar?"

"Bir nevi terörist gibi basarlar. Ha şunu da bil ki hep böyle takılmazlar. Aynı zamanda askerî olarak da operasyona katılırlar."

"Peki usta, sen de bunlar gibi miydin?"

"Hayır evlat. Bizim de operasyon yapmışlığımız var ama bu tür bir eğitim almadık. Bunun için özel bir eğitim gerekir. Bunların zamanında verilen eğitimlere ise her babayiğit dayanamaz."

"Nasıl bir eğitim türünden bahsediyoruz usta?"

"Öyle büyük ve ağır bir eğitim alırlar ki evlat kimi zaman şehit bile düşersin."

"Hadi be, yani şey usta, pardon. Gerçekten böyle miydi?"

"Aynen evlat, şimdi biraz dozajı düştü. Ama yine de ağır eğitimler devam etmekte."

"Başka nasıl bir baskı vardı usta?"

"Örneğin evlat; öğlen yemeğini sana komutanın söylerdi ve sen o yemeği bulup yemek zorundaydın."

"Bunda ne var ki usta?"

"Yemek menüsünde sıkıntı var evlat."

"Neydi ki?"

"Yılan, akrep ve envai çeşit hayvan ve bitki."

"Yemezsen?"

"Yemezsen aç kalırsın diye bir şey düşünme sakın. Yemek zorundasın."

"Niye böyle bir zorlama vardı ki usta?"

"Sence evlat?"

"Aslında haklısın."

"Unutma evlat, bu kişiler bir ormanda, bir yerde, yahut hiç görmedikleri bir ülkede bile mahsur kalabilirler. Bazen devlet onlara sahip çıkamayabilir yaptıkları operasyondan ötürü. İşte bundan dolayı her daim kendilerini yaşatacak eğitime sahip olmaları lazımdır."

"Valla zor bir eğitim gerçekten usta."

"Daha benim anlattıklarım hiçbir şey değil evlat. Sen zamanı gelince onunla görüştükten sonra, daha nice operasyonları ve eğitimleri dinleyeceksin. Dinle-

dikçe bir dizi film gibi izleyeceksin olanları. O zaman anlayacaksın ki hayatı film gibi olan nice gerçek erlerimiz varmış, yiğitlerimiz varmış."

"Peki usta, sen de olacak mısın?"

"Evlat, ben İstanbul'a geçeceğim. Bir işim çıktı. Biliyorum çok az kaldım Konya'da ama inan bir işim çıktı. Bu arada sen o kişiyle görüşürsün. Sonra yine beraber olur, muhabbete elbet devam ederiz. Neyse, hadi iyice akşam oldu, ben seni evinin yakınlarına bırakayım. Bu arada bugün ailevi olarak konuştuklarımız aramızda kalsın. Kimseye açma. Bunu bir sen bileceksin, bir de ben."

"Hep mi sır kalacak usta?"

"Hep sır kalacak evlat. Unutma, eğer bu ailevi sırrı ailene açarsan, ne ben bir daha buralara gelebilirim ne de sen bir daha bu yerlere gelebilirsin. Unutma, sırrı verirsen işte o zaman ben de sır olurum. Bu bildiklerin de sadece iki-üç kitaplık yazı olur."

"Eyvallah usta, sen bana güven."

"Güvenmesek zaten konuşmayız evlat. Ama yine de aklında bulunsun."

Usta, o gün genci evinin yakınlarına kadar götürdü. Genç ile ustanın artık son günüydü. Usta az kalmıştı gencin yanında bu sefer. Ama yine gelecekti.

Genç bu iş için ne kadar üzülse de içinde biraz da sevinç vardı. Çünkü şimdiki konuşacağı kişi yine bambaşka bir sırdı. Zamanı geldiğinde, o kitapçı İsa Dayı aradığında, yine onunla görüşme fırsatı olacaktı. Artık şimdilik ustanın anlattıklarını kaleme alma vaktiydi. Ardından bereliyle sohbet zamanı gelecekti.

2 ay sonra...

"Gel evlat, gel..."

"İsa Usta, burası neresi?"

"Burası da bizim mekân sayılır. Bizim mekân dedim bak, ağzım da şu filmdeki gibi oldu iyice. Burası da bizim yer evlat. Abin buraya gelecek."

O arada kapı zili çalmıştı.

"Hah büyük ihtimal gelmiştir. Dur ben bir bakayım."

İsa Dayı açmak için kapıya yönelmişti. Genç, İsa Dayı'nın bu sözünden sonra ayağa kalkıp gelecek kişiyi beklemeye başladı. İsa Dayı içeri girdikten sonra o beklediği kişi de gelmişti. Gerçekten iri cüsseli ve yakışıklı bir adamdı. Elinde ise bir glock silah vardı. İçeri girince tekrardan yerine taktı. Sonra gelen kişi gence bakıp, "Bu aralar çok kullanmak gerekiyor, bazen de elde unutuyoruz. Elimde durmasının sebebi de odur, korkma sakın" dedi.

Gülerek karşılık verdi genç bu söze. Ardından gelen kişi İsa Dayı'ya sarıldıktan sonra bir de gençle tokalaştı. İsa Dayı, gelen adam ve genç biraz muhabbet ettikten sonra yemeğe geçildi. Yemeğin ardından İsa Dayı ayağa kalkıp, "Bana artık müsaade. Ben gideyim. Siz konuşursunuz. Bu arada evlat, abin bir iki ay bu evde kalacak, o zamana kadar sen gidip gelirsin bu eve. Hem abin yalnız kalmış olmaz hem de sen merak ettiklerini sorar ve biraz devleti öğrenirsin. Neyse ben gidiyorum. Hadi Allah'a emanet olun."

İsa Dayı ayrıldıktan sonra, genç, adını daha öğrenemediği o kişiyle baş başa kaldı. Ardından karşılıklı koltuklara oturup konuşmaya başladılar. İlk o adam girdi söze, "Eee hafız, sor bakalım ne merak edersin?"

"Aslında siz hayatınızı anlatın bana. Duyduğuma göre pek aksiyonlu bir hayat geçirmişsiniz."

"Aksiyon ha... Ah be evlat, bizim hayatımızdan on sezonluk onlarca dizi film yapılır bir bilsen."

"Peki, bir şey soracağım. Sizin göreviniz ne? Yani bir istihbaratçı, bir Bordo Bereli ya da bir özel harekâtçı mı?"

"Hiçbiri değil."

"Peki, ne sizin göreviniz?"

"Hepsinin ayrı ayrı yaptığı işi aynı anda tek başımıza yapmaktır."

"Hımm anladım, bir de bu arada isminizi sormayı unuttum. Adınız neydi?"

Güldü adam bu söze. Gence baktı. Sonra çayından bir yudum daha aldıktan sonra gence bakıp, "Bizim ismimiz yok hafız."

"Babanız bir isim vermedi mi?"

"Verdi ama devlet baba aldı. Devlet baba aldığı için biz de ismimiz var diyemedik."

"Eyvallah, öyle olsun. Zaten bize gerek olan sizin hayatınız. İsminiz o zaman devlet babada kalsın."

"Eyvallah hafız, eyvallah. Hadi o zaman bas şu ses kaydına da anlatmaya başlayalım. Bir Bordo Bereli nasıl yetişir? Bir istihbaratçı ve istihbarat nasıl hareket eder? Şu son yirmi yılda ne operasyonlar yapıldı? Askerî olarak ne harekâtlar yapıldı? Ardı bilinmeyen ama çok iyi bildiğiniz olayların arkasında neler yaşandı ve daha neler neler... Hele şu çayları tazele bakayım. Sonra anlatmaya başlarız sana devletin ne demek olduğunu, devletin ne kadar derin ama içindeki isimsiz kahramanlarla ne kadar yüce bir kurum olduğunu."

Genç ayağa kalkıp mutfağa yöneldi. Kendi kendine biraz güldü, sonra içinden, "Rabbim sen her çay seveni bana mı yönlendirirsin?" dedi. Tam ustanın

çay koydurmasından kurtulmuştu ki şimdi de yeni bir çay tiryakisiyle karşı karşıyaydı. Neyse dedi ve suyu ısıtmaya koydu genç, bu arada içeri girip eline kalem alıp ismini bilmediği fakat abi diye hitap ettiği kişiye bakıp, "Abi peki ismini ne yazalım?" diye sordu.

"İsmi çok açık olmasın. Bizi çok belli etmesin. Ama üst başlık olarak hani ne bileyim, şey yaz... hah buldum."

"Buyur abi."

"Bir Bordo Bereli'nin Anıları."

Genç ilk cümleyi yazmaya başlamıştı. Şimdiden çok heyecanlanmıştı bile. Çünkü hayran olduğu istihbaratçıların, Bordo Berelilerin ve dahi özel harekâtçıların tek vücut olduğu biri vardı karşısında.

Hadi bakalım dedi kendi kendine genç. Ustasız bir kitaba başlama vakti gelmişti.

Devletin öz ama resmî olmayan isimsiz bir neferinin anılarıyla derin ve bambaşka bir sohbete daha başlama vaktiydi. Bereli söze başlamıştı...

"Kurdun yazısı kurt olur derler. Ben nam-ı diğer hilal bıyıklı diye anılan o efsane doğu polislerinin başı olan şehit babamın oğluyum. Bu işe sıradan bir asker olarak girdim ama gel gör ki o gün sıradanlıktan başka bir operasyona dâhil olmamız bizi bu yerlere çek-

ti. Sonra ondan daha büyük ve derin operasyonlar ve eğitimler yaşadık."

"Nasıl bir operasyondu bu?"

"Sizin televizyonlardan izleyip geçtiğiniz ve size hiç yansıtılmamış devletler arası, devletler savaşı çıkaracak kadar büyük bir operasyon..."

"Buyurun..."

Devletin Gizli Sırları

HEYET-II

Sultan II. Abdülhamid Han'ın dünyayı saran ve sarsan muhteşem istihbaratının gerçek hikayesi...
İstihbarat Piri Kuşçubaşı Eşref ile İngiliz Lawrence'ın amansız mücadelesi...

Çok yakın tarihin sır perdeleri, perde arkası suikastler, mafya savaşları, istihbarat çarpışmaları, Adnan Menderes ve Erbakan'ın devletler var eden hiç bilmediğiniz hamleleri, Derin Akıl'ın kırk yıllık diriliş planları, Kod Adı Yeşil'in hikayesi, PKK, ASALA, FETÖ ve daha fazlası...

Bu kitap size Devlet Baba'nın hikayesini anlatacak...
Ve unutmayın sırrın sırrı da vardır...
İşte bu kitap size sırrın sırrını da anlatacak...
Ve anlattıklarımızı anladıkça önceden bildikleriniz sadece birer basit bilgi olarak kalacak...

₺25

ISBN: 978-605-82726-4-4

9 786058 272644

/lopuskitap